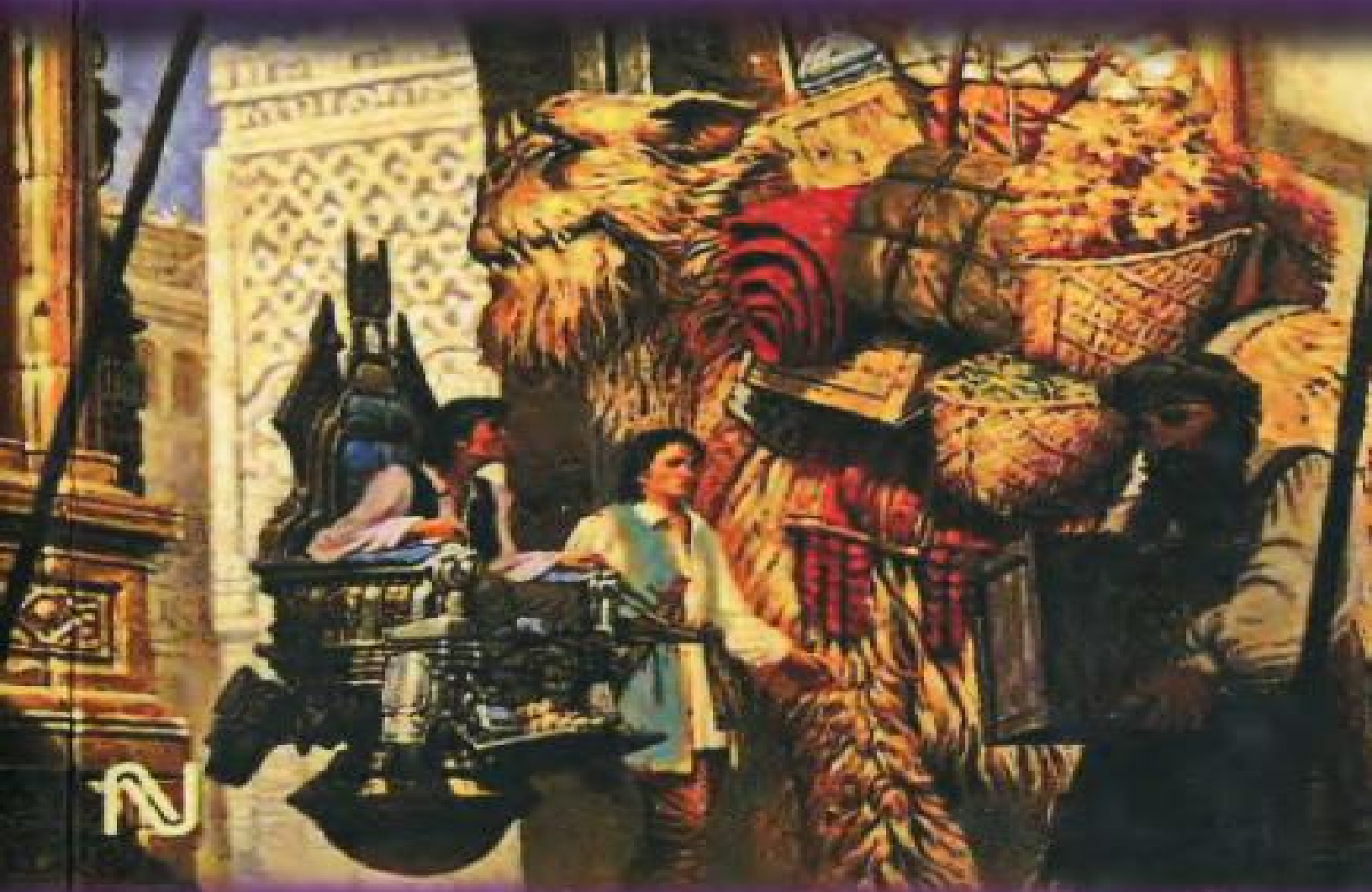

Orson scott card

amintirea pământului

Primul volum din seria ÎNTOARCEREA ACASĂ

Scott Card

Amintirea pământului

Volumul - 1 - Seria Nautilus SF

Traducere: Roxana Brînceanu
Editura Nemira Publishing House, 2009

ORSON SCOTT CARD s-a născut la 24 august 1951, în Richland, Washington. Descinde din primii mormoni americani și a fost misionar în Brazilia pentru Biserica lui Isus Cristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Și-a început carieră literară ca poet, apoi a fost atras de dramaturgie și a adaptat opere literare pentru teatrul radiofonic, după care a scris piese originale. După ce și-a înființat propria companie teatrală, Card a lucrat în postul de corector, apoi de redactor la editura BYU Press. A devenit scriitor liber-profesionist după ce a semnat primele contracte pentru două romane SF. *Jocul lui Ender* și continuarea sa, *Vorbitor în numele morților*, au primit premiile Hugo și Nebula, Card fiind astfel singurul câștigător al celor mai importante premii SF, în doi ani consecutivi. De asemenea, a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor în 1978. Dintre lucrările sale amintim: *Jocul lui Ender* (premiile Nebula, 1985, Hugo și SF Chronicle în 1986), „Hatrack River” (Premiul World Fantasy, 1987), *Vorbitor în numele morților* (premiile Nebula, 1986, Hugo, Locus și SF Chronicle în 1987 și Kurd Laßwitz, Germania, 1989), „Eyefor Eye” (premiile Hugo, 1988 și Seiun, Japonia, 1989), *Seventh Son* (premiile Mythopoeic Society și Locus în 1988 și Ditmar, Australia, 1989); *Red Prophet* (Premiul Locus, 1989), „Lost Boys” (Premiul Locus, 1990), *How to Write Science Fiction and Fantasy* (Premiul Hugo, 1991), *Maps in a Mirror: The Short Fiction of Orson Scott Card* (Premiul Locus, 1991),

„Jocul lui Ender” (Premiul Ignotus, Spania, 1994), *Alvin Journeyman* (Premiul Locus, 1996), *Patwatch: The Redemption of Christopher Columbus* (Premiul Geffen, Israel, 1999); *The Chronicles of Alvin Maker* (Premiul Imaginaire, Franța, 2000), *Umbra lui Ender* (Premiul Geffen, Israel, 2001). În prezent, Card lucrează la scenariul unui film inspirat de Jocul lui Ender.

Orson scott card

Amintirea pământului

Traducere din limba engleză

Roxana Brînceanu

Mulțumiri

Realizarea acestui roman mi-a creat multe datorii, unele mai evidente decât altele.

Soția mea, Kristine, a fost ca întotdeauna primul meu cititor; însă la această carte a contribuit și fiul nostru cel mare, Geoffrey, care s-a dovedit a fi un cititor cu o mare intuiție și un editor cu ochi buni pentru detalii. În lume există mult prea puțini editori buni. Sunt mândru că am descoperit încă unul.

De asemenea, trebuie să mulțumesc prietenilor care au lucrat alături de mine la alte proiecte și care au așteptat răbdători până am terminat această carte, pentru a mă putea întoarce la treburile prea îndelung amânate. Și

mulțumesc iarăși, ca întotdeauna, agentului meu Barbara Bova, care dovedește că este posibil să faci afaceri bune cu un prieten bun.

Diminutive

Majoritatea numelor au diminutive sau forme familiare. De exemplu, rudele lui Gaballufix, prietenii apropiați, soția actuală și fostele soții îi pot spune Gabya. Alte diminutive sunt prezentate mai jos. (în plus, pentru că aceste nume sunt atât de neobișnuite, numele personajelor femei sunt scrise cu caractere italice):

Dhelembuvex-Dhel

Dol-Dolya,

Drotik-Dorya

Eiadh-Edbya

Elemak-Elya

Hosni-Hosya

Hushidh-Shuya

Issib-Issya

Kokor-Koya

Luet-Lutya

Mebbekew-Meb

Nafai-Nyef

Obring-Briya

Rasa

Rashgallivak-Rash

Roptat-Rop

Sevet-Sevya

Shedemei-Shedya

Truzhnisha-Truzhya

Vas-Vasya
Volemak-Volya
Wetchik
Zdorab-Zodya

Ghid pentru pronunțarea numelor

Atunci când citiți această poveste pentru dumneavoastră în liniște nu prea contează dacă pronunțați numele personajelor în mod corect. Dar pentru cei interesați, iată câteva informații privind pronunțarea acestor nume.

Regulile formării vocalelor în limbă vorbită în Basilica cer ca în majoritatea substantivelor, inclusiv numele proprii, cel puțin una dintre vocale să fie pronunțată cu un y la început. La nume poate fi vorba despre oricare dintre vocale și sunt permise schimbări în funcție de preferințele celui care vorbește. Astfel numele lui Gaballufix poate fi pronunțat *Gyah-BAH-loo-fix* sau *Gah-BAH-lyoo-fix*; întâmplător Gaballufix însuși preferă să-l pronunțe *Gah-BAH-lyoo-fix* și desigur majoritatea oamenilor urmează acest obicei.

Dhelembuvex [thel-EM-byoo-vex]

Dol [DYOHL]

Drotik [DROHT-yik]

Eiadh [AY-yahth]

Elemak [EL-yeh-mahk]

Hosni [HYOZ-nee]

HushM [HYOO-sheeth]

Issib [IS-yib]

Kokor [RYOH-kor]

Luet [LYOO-et]

Mebbekew [MEB-bek-kyoo]

Nafai [NYAH-fie]
Obring [OB-rying]
Rasa. [RAHZ-yah]
Rashgallivak [rahsh-GYAH-lih-vahk] Roptat [ROPE-tyaht]
Sevet [SEV-yet]
Shedemei [SHYED-di-may]
Truzhnisha [troozh-NYEE-shah]
Vas [VYAHS]
Volemak [VOHL-yeh-mak]
Wetchik [WET-chyick]
Zdorab [ZDOR-yab]

PROLOG

Computerul principal al planetei Harmony se temea. Nu într-un fel pe care o ființă umană l-ar recunoaște: palme umede, gură uscată, nod în stomac. Era doar o mașină fără părți în mișcare, trăgându-și energia din soare și informațiile de la sateliți, din memoria sa și din mințile a jumătate de miliard de oameni. Și totuși putea simți un fel de teamă, un sentiment că lucrurile îi scăpau de sub control, că nu mai avea puterea să influențeze lumea așa cum o făcuse cândva.

Ceea ce simțea era, pe scurt, teama de moarte. Nu de propria moarte, căci computerul principal nu avea un ego și nu-i păsa dacă avea să continue să existe sau nu. Dar avea o misiune, programată cu milioane de ani în urmă, aceea de a fi gardianul acestei lumi. Dacă ar deveni atât de slab încât nu și-ar mai putea îndeplini misiunea, atunci, fără nici o îndoială - toate prognozele pe care era capabil să le facă îi confirmau acest lucru în decursul câtorva mii de ani omenirea avea să fie din nou confruntată cu singurul

dușman care o putea distruge: omenirea însăși, înarmată cu arme care ar fi putut ucide o întreagă planetă.

Acum e momentul, decise computerul principal. Trebuie să acționez acum, cât mai am ceva influență în lume, altfel lumea va muri iarăși.

Însă computerul principal nu avea nici o idee despre *cum* să acționeze. Unul dintre simptomele declinului său era chiar confuzia care îl împiedica să fie capabil să ia o decizie. Nu putea avea încredere în propriile sale concluzii, chiar dacă ar fi reușit să ajungă la una. Avea nevoie de îndrumare. Avea nevoie să fie lămurit, reprogramat sau poate chiar înlocuit cu o mașină mai sofisticată, mai capabilă să facă față noilor provocări care apăreau în cadrul rasei umane.

Necazul era că exista o singură sursă în care putea avea încredere că îi va da sfaturi corecte, iar această sursă era atât de îndepărtată, încât Sufletul Suprem ar fi trebuit să meargă până acolo ca să le obțină. Cândva, Sufletul Suprem fusese capabil de mișcare, dar asta se întâmpla cu patruzeci de milioane de ani în urmă și chiar în interiorul unui câmp de stază ar fi suferit deteriorări. Sufletul Suprem nu-și putea asuma căutarea de unul singur. Avea nevoie de ajutor uman.

Timp de două săptămâni computerul principal căută prin vasta sa bază de date, evaluând potențiala utilitate a fiecărui om aflat în viață. Majoritatea erau prea proști sau nereceptivi; dintre cei care încă mai puteau recepționa comunicațiile directe de la computerul principal, numai puțini se aflau într-o poziție care să le permită să facă ceea ce trebuia.

Astfel computerul principal își îndreptă atenția asupra câtorva oameni din anticul oraș Basilica. În întunericul nopții, când unul dintre sateliții cei mai de încredere ai computerului principal trecu pe deasupra sa, el își începu munca, transmițând un flux constant de informații și instrucțiuni într-o bandă îngustă celor care ar fi putut fi de folos în efortul de salvare a lumii numite Harmony.

1. CASA TATĂLUI

Se trezi înainte de apariția zorilor pe salteaua din casa tatălui său. Nu i se mai permitea să doarmă în casa mamei, având paisprezece ani. Nici o femeie respectabilă din Basilica nu și-ar fi adus fiica în casa Rasei dacă

acolo ar fi locuit un băiat de paisprezece ani - în special de când Nafai începuse brusc să crească, la vârsta de doisprezece ani și nu dădea nici un semn că s-ar opri, deși avea deja aproape doi metri înălțime.

Chiar ieri o auzise pe mama sa vorbind cu prietena ei Dhelembuvex.

— Lumea începe să se întrebe când o să-i găsești o mătușică, spusese Dhel.

— E doar un copil încă, zisese mama.

Dhel hohotise.

— Rasa, draga mea, îți e *așa* de frică să îmbătrânești încât nu poți admite că băiețelul tău a devenit bărbat?

— Nu e teamă de vârstă, replicase mama. O să fie destul timp pentru mătușici și soții și toate astea atunci când o să se gândească el însuși la așa ceva.

— O, el deja se *gândește* la asta, spusese Dhel. Doar că nu vorbește *cu tine*.

Era destul de adevărat; Nafai se înroșise la față când o auzise și roși din nou când își aminti. Cum de știa Dhel, privindu-l doar pentru o clipă în acea zi, că gândurile sale se îndreptau atât de des asupra „acelui lucru”? Dar nu, Dhel nu știa fiindcă văzuse ceva la Nafai. Știa pentru că ea cunoștea bărbații. E vârsta, gândi Nafai. Toți băieții încep să aibă astfel de gânduri cam la vârsta lui. Oricine poate arăta spre un mascul care are aproape doi metri înălțime, dar nu i-a crescut încă barbă și să spună: „Băiatul se gândește la sex în momentul ăsta”; și în majoritatea cazurilor așa și este.

Dar eu *nu* sunt ca ceilalți, cugetă Nafai. Îl aud pe Mebbekew și pe prietenii lui discutând și mi se face greață. Nu-mi place să mă gândesc la femei cu atâta cruzime, măsurându-le ca pe niște iepe pentru a vedea la ce ar putea fi utile. Un animal din herghelie sau unul de călărit? Merge la pas sau putem galopa? S-o țin în grajd sau s-o scot s-o arăt prietenilor?

Nafai nu se gândea deloc în felul acesta la femei. Poate pentru că era încă la școală, discutând zilnic cu femeile subiecte intelectuale. Nu sunt îndrăgostit de Eiadh pentru că e cea mai frumoasă fată din Basilica și probabil chiar din întreaga lume. Sunt îndrăgostit de ea pentru că putem sta de vorbă, pentru felul în care gândește, pentru sunetul glasului ei, pentru

felul în care își înalță capul când ascultă o idee cu care nu e de acord și cum își sprijină mâna pe a mea atunci când vrea să mă convingă de ceva.

Nafai își dădu seama brusc că cerul începea să se lumineze dincolo de fereastră și că el zăcea în pat visând la Eiadh, iar dacă ar fi avut minte, s-ar fi ridicat și s-ar fi dus în oraș ca s-o *vadă* în persoană.

Mai ușor de gândit decât de făcut. Se sculă, îngenunche lângă saltea, își lovi pieptul și coapsele goale închinându-i durerea Sufletului Suprem, apoi își rulă patul și-l puse în cutia lui din colț. Nu am nevoie cu adevărat de pat, își zise Nafai. Dacă aș fi un bărbat adevărat, aș putea dormi pe podea și nu m-ar deranja. Așa aș deveni la fel de dur și de suplu ca tata. Ca Elemak. La noapte n-o să mai folosesc patul.

Ieși în curte la rezervorul de apă. Își cufundă mâinile în mica chiuvetă, umezi săpunul și se frecă peste tot. Aerul era rece și apă și mai rece, dar el se prefăcu că nu observă până fu plin de clăbuc. Știa că acea răcoare nu era nimic față de ceea ce avea să se întâmple într-o clipă. Se așeză sub duș și întinse mâna după șnur - apoi ezită, pregătindu-se pentru chinul care urma.

— Of, trage odată, zise Issib.

Nafai se uită în direcția camerei lui Issib. Plutea în aer în fața ușii.

— *Ție* ți-e ușor să vorbești, îi răspunse Nafai.

Issib, fiind infirm, nu putea folosi dușul; flotoarele lui nu trebuiau să se ude. Așa că unul dintre servitori îi scotea flotoarele și îi făcea baie în fiecare seară.

— Ești așa de copil când vine vorba de apă rece, spuse Issib.

— Amintește-mi să-ți pun niște apă rece pe ceafă la cină.

— Atât timp cât mă trezești cu tremuratul și clănțănitul tău...

— N-am scos nici un sunet, protestă Nafai.

— M-am hotărât să merg astăzi cu tine în oraș.

— Bun, bun. Vinu-i bun, intonă Nafai.

— Ai de gând să lași săpunul să se usuce? Îți face pielea de un alb fermecător, dar după câteva ore începe să te mănânce.

Nafai trase de șnur.

Imediat apa rece ca gheața năvăli din rezervorul de deasupra capului. Ieni - întotdeauna îl lovea ca un șoc apoi se aplecă, se răsuci și se contorsionă aruncând apă în fiecare părticică și în fiecare scobitură a corpului ca să îndepărteze săpunul. Avea numai treizeci de secunde ca să se curețe înainte ca dușul să se oprească și dacă nu termină la timp, fie trebuia să-și petreacă tot restul zilei cu săpunul pe el - și chiar îl mânca pielea, ca o mie de purici să aștepte câteva minute, înghețând groaznic, pentru că micul container al dușului să se reumple din rezervorul cel mare de apă. Nici una dintre variante nu era indicată, așa că învățase de mult rutina atât de bine, încât era întotdeauna curat înainte să se oprească apa.

— Îmi place să privesc dansul ăsta al tău, zise Issib.

— Dans?

— Te-apleci în stânga, îți clătești subțioara, apoi te apleci în partea cealaltă, îți clătești subțioara stângă, te apleci în față și-ți desfaci buclele să te speli, pe fund și la urmă te apleci iar pe spate...

— Bine, am înțeles, zise Nafai.

— Serios, cred că e o rutină minunată. Ar trebui s-o arăți managerului Teatrului Liber. Sau chiar Orchestrei. Ai fi un star.

— Un băiat de paisprezece ani dansând gol sub un șuvoi de apă, râse Nafai. Cred că ar prezenta această în alt fel de teatre.

— Dar oricum în Dolltown! Tot ai fi un succes în Dolltown!

Deja Nafai se ștersese cu prosopul - cu excepția părului, care îi îngheța în frig. Ar fi vrut să fugă în camera lui așa cum făcea când era mic, bâiguind cuvinte fără sens - „uga-buga luga-buga” erau favoritele - în timp ce își trăgea hainele pe el și se freca pentru a se încălzi. Dar acum era bărbat și nu era decât toamnă, nu venise încă iarna, așa că se sili să meargă lejer spre camera lui. Din cauza asta se afla încă în mijlocul curții, gol-pușcă și înghețat, când Elemak trecu prin poartă.

— O sută douăzeci și opt de zile, zbieră el.

— Elemak, strigă Issib. Te-ai întors!

— Nu mulțumită tâlharilor de pe coline, zise Elemak. Se duse drept la duș, scoțându-și hainele din mers. Au atacat cu doar două zile în urmă, mult prea aproape de Basilica. Cred că de data asta l-am ucis pe unul dintre el.

— Nu știi dacă l-ai ucis sau nu? întrebă Nafai.

— Am folosit pulsul, bineînțeles.

Bineînțeles? se gândi Nafai. Să folosești o armă de vânătoare împotriva unei *persoane*?

— L-am văzut prăbușindu-se, dar nu m-am întors să verific, așa că poate doar s-a împiedicat și a căzut exact în momentul în care am tras eu.

Elemak trase de șnurul dușului *înainte* de a se săpuni. În clipa în care apa îl lovi urlă, apoi execută propriul lui dans de spălare, scuturând capul și împrăștiind apa prin toată curtea în timp ce balmăjea „uga-bu- ga luga-buga” ca un copil mic.

Pentru Elemak era în regulă să se poarte așa. Avea acum douăzeci și patru de ani, tocmai își adusese înapoi în siguranță caravana din expediția de cumpărare de plante exotice din orașul junglei Tish-chetno, prima dată când cineva din Basilica se ducea *acolo* după ani de zile și era posibil să fi ucis un tâlhar pe drum. Nimeni nu se putea gândi la Elemak altfel decât că la un bărbat. Nafai cunoștea regulile: când un bărbat se poartă ca un copil, e copilăros și toată lumea e încântată; când un băiat se poartă în același mod, e o copilărie și toată lumea îl sfătuiește să fie bărbat.

Acum Elemak se săpunea. Nafai - înțepenit de frig, chiar și cu brațele strânse în jurul pieptului - tocmai voia să intre în cameră și să-și ia hainele, când Elemak începu din nou să vorbească.

— Ai crescut de când am plecat, Nyef.

— Cam asta fac în ultimul timp.

— Ți stă bine. Ai mușchi destul de frumoși. Semenii cu bătrânul în părțile lui bune. Însă ai fața mamei tale.

Lui Nafai îi plăcea nuanța de aprobare din glasul lui Elemak, dar era puțin înjositor să stea acolo dezbrăcat ca o pasăre jumulită în timp ce fratele său îl măsura.

Issib, desigur, făcea situația și mai rea.

— Din fericire a moștenit de la Tata cel mai important lucru, zise.

— Păi, *toți* avem asta, replică Elemak. Toți copiii bătrânului au fost băieți - sau cel puțin toți copiii lui despre care *știm*. Râse.

Nafai ura când Elemak vorbea așa despre Tata. Toată lumea știa că Tata era un bărbat cast care făcea sex numai cu soția lui legitimă. Iar în ultimii cincisprezece ani soția lui fusese Rasa, mama lui Nafai și a lui Issib, contractul fiind reînnoit în fiecare an. Era atât de credincios, încât femeile renunțaseră să mai vină în vizită și să facă aluzii despre disponibilitate atunci când contractul se apropia de final. Desigur, Mama îi era la fel de credincioasă chiar dacă existau încă o mulțime de bărbați care o asaltau cu daruri și aluzii - dar așa sunt bărbații, consideră fidelitatea chiar mai atrăgătoare decât zburdălnicia, de parcă Rasa îi rămânea fidelă lui Wetchik numai ca să-i momească pe ei. De asemenea, căsătoria cu Rasa însemna să împartă ceea ce unii considerau cea mai bună casă și ceea ce toți așteptau a fi cea mai bună vedere din Basilica. Niciodată nu mă voi căsători cu o femeie numai pentru casa ei, gândi Nafai.

— Ești nebun sau ce? întrebă Elemak.

— Cum?

— Aici e rece ca un sfârc de vrăjitoare, iar tu stai acolo ud și cu fundul gol.

— Mda, făcu Nafai. Dar nu alergă în cameră - ar fi însemnat să admită că îl deranja frigul. Așa că mai întâi rânji către Elemak: Bine-ai venit acasă.

— Nu fi așa un fanfaron, Nyef, zise Elemak. Știu că mori de frig - ți se contractă părțile atârănătoare.

Nafai se îndreptă agale spre cameră și-și trase pe el pantalonii și tricoul. Îl deranja cu adevărat faptul că Elemak părea să știe întotdeauna ce se petrecea în capul lui. Elemak nu și-ar fi imaginat niciodată că poate Nafai era atât de călit și de bărbat încât pur și simplu nu-i păsa. Nu, Elemak presupunea întotdeauna că dacă Nafai făcea ceva bărbătesc era doar teatru. Bineînțeles, *era* teatru, așa că Elemak avea dreptate, dar asta nu făcea decât că totul să fie și mai enervant. Cum devin oamenii bărbați, dacă nu jucând teatru până când devine un obicei și în final caracterul lor? În afară de asta, nu era *întru totul* teatru. Pentru un minut, văzându-l din nou acasă pe Elemak, auzindu-l vorbind despre faptul că probabil ucisese un om în timpul călătoriei, Nafai uitase că îi era frig, uitase totul.

În ușă apăru o umbră. Era Issib.

— Nu trebuia să-l lași să se ia așa de tine, Nafai.

— Ce vrei să spui?

— Să te înfurii așa. Când te tachinează.

Nafai era sincer nedumerit.

— Cum adică să mă înfurii? Nu eram furios.

— Când a făcut gluma aia despre cât îți e de frig, zise Issib. Credeam că o să-ți pierzi controlul și o să-l pocnești în cap.

— Dar nu eram furios.

— Atunci ești un caz autentic de boală mintală, băiete. Eu credeam că erai furios. El credea că erai furios. *Sufletul Suprem* credea că erai furios.

— Sufletul Suprem știe că nu eram deloc supărat.

— Atunci învață să-ți controlezi fața, Nyef, pentru că se pare că exprimi emoții pe care tu nu le simți. Imediat ce i-ai întors spatele a arătat degetul, așa de furios a crezut că erai.

Issib plecă plutind. Nafai își încălță sandalele și-și încrucișă șireturile peste pantaloni. Modă printre tinerii din Basilica era să poarte șireturi lungi până la coapse și să le lege exact sub scrot, dar Nafai scurtase șireturile și le purta la înălțimea genunchiului, ca un muncitor serios. Faptul că aveau un nod gros de piele între picioare îi făcea pe tineri să se fudulească, legănându-se în timpul mersului, încercând să împiedice coapsele să se frece și să se irite de la nod. Nafai nu se legăna și disprețuia întreaga idee a unei mode care făcea hainele *mai puțin* confortabile.

Bineînțeles, respingerea modei însemna că nu se integra bine printre băieții de vârsta lui, dar pe Nafai nu prea îl deranja asta. El se bucură cel mai mult de compania femeilor, iar femeile ale căror opinii le prețuia erau cele care nu erau influențate de frivolitățile modei. Eiadh, de exemplu, i se alăturase deseori ridiculizând sandalele cu șireturi înalte.

— Imaginează-ți-i purtând astea *călare pe cal*, spusese ea odată.

— E suficient să transforme un taur într-un bou, replicase Nafai zeflemitor și Eiadh răsese și apoi repetase glumă de mai multe ori pe parcursul zilei.

Dacă pe lume există o astfel de femeie, de ce s-ar mai osteni un bărbat cu mode prostești?

Când Nafai ajunsese în bucătărie, Elemak tocmai băga în cuptor o budincă rece de orez. Budinca părea destul de mare ca să-i hrănească pe toți, dar Nafai știa din experiență că Elemak intenționa să păstreze totul pentru el. Călătorise luni de zile, mâncând mai mult mâncare rece, deplasându-se numai noaptea - Elemak avea să mănânce întreaga budincă din vreo șase înghițituri și apoi se va trânti în pat și va dormi până a doua zi în zori.

— Unde-i tata? întrebă Elemak.

— Într-o scurtă călătorie, zise Issib, care spărgea ouă crude peste pâinea prăjită, pregătindu-le să le bage în cuptor. O făcea cu destulă îndemânare, având în vedere că simplul gest de a apuca un ou cu o mână îi consuma toate puterile. Ținea oul la câțiva centimetri de masă, apoi încorda exact mușchiul necesar ca să elibereze flotorul care îi susținea brațul, făcându-l să cadă cu tot cu ou pe tăblia mesei. Oul se spărgea exact cum trebuie - la perfecție apoi el încorda alt mușchi, flotorul îi ridica brațul deasupra farfuriei, unde desfăcea oul cu cealaltă mână și îl vărsa peste pâinea prăjită. Nu erau multe lucruri pe care Issib să nu le poată face pentru sine, flotoarele având grijă în locul lui de gravitație. Dar asta însemna că Issib nu va putea călători niciodată așa cum făceau Tata și Elemak și uneori Mebbekew. O dată, când se îndepărtase de câmpul magnetic al orașului, Issib trebuise să meargă în scaunul lui, o mașină greoaie cu care nu putea decât să se deplaseze dintr-un loc în altul. Nu-l ajuta să *facă* nimic. Departe de oraș, legat de scaun, Issib era *cu adevărat* infirm.

— Unde-i Mebbekew? întrebă Elemak.

Budinca era gata - arsă, de fapt, dar așa mânca.

Elemak întotdeauna micul dejun, fiert până când era atât de moale, încât nu mai avea nevoie de dinți să-l mestece. Nafai presupunea că era din cauză că așa îl putea înghiți mai repede.

— Își petrece noaptea în oraș, zise Issib.

Elemak râse.

— Asta o să spună el când o să se întoarcă. Dar cred că Meb doar ară și nu seamănă nimic.

Pentru un bărbat de vârsta lui Meb era doar un singur mod de a-și petrece noaptea între zidurile Basilicăi, anume dacă o femeie îl primea în casa ei. Elemak îl putea tachina pentru că Mebbekew pretindea că are mai multe

femei decât el, dar Nafai văzuse cum se purta Meb cel puțin cu unele dintre ele. Mebbekew nu trebuia să se prefacă însă că își petrece noaptea în oraș; probabil accepta mai puține invitații decât primea.

Elemak luă o înghițitură uriașă de budincă. Apoi țipă, deschise gura și turnă vin direct din carafa de pe masă.

— Fierbinte, zise el când putu să vorbească din nou.

— Nu-i întotdeauna așa? întrebă Nafai.

Intenționase să fie o glumă, o vorbă de duh între frați. Dar din anumite motive Elemak înțelese complet greșit, ca și cum Nafai l-ar fi făcut prost pentru că luase acea înghițitură.

— Ascultă, băiețuș, zise Elemak, când o să fii pe drumuri mâncând hrană rece și dormind în praf și noroi două luni jumate, poate că o să uiți și tu cât de fierbinte poate fi o budincă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să spun nimic rău.

— Doar fii atent de cine îți bați joc, zise Elemak. Ești numai fratele meu *vitreg*, la urma urmelor.

— Așa e, rosti Issib vesel. Are același efect și asupra fraților buni.

Evident, Issib încerca să îndulcească lucrurile și să împiedice izbucnirea unui scandal.

Elemak părea destul de dornic să continue.

— Îmi imaginez că ți-e mai greu ție, zise. Bine că tu ești un infirm, iar Nafai ăsta probabil n-a împlinit încă optsprezece ani.

Dacă remarca despre infirmitate îl răni pe Issib, el nu o arătă. Însă pe Nafai îl înfurie. Issib încerca să facă pace, iar Elemak îl insultă pentru asta cu ușurință. Așa că, dacă Nafai nu avusese înainte nici cea mai mică intenție de a porni o ceartă, *acum* era gata pentru una. Faptul că Elemak îi măsurase vârsta în ani de semănat și nu în ani de templu era un pretext destul de bun.

— Am paisprezece ani, zise. Nu optsprezece.

— Ani de templu, ani de semănat, replică Elemak. Dacă ai fi cal, ai avea optsprezece.

Nafai se apropie și se opri la un pas de scaunul lui Elemak.

— Numai că *nu* sunt cal.

— Dar nici bărbat nu ești. Și sunt prea obosit ca să te rup în bătaie în clipa asta. Așa că pregătește-ți micul dejun și lasă-mă să-l mănânc pe al meu. Se întoarse către Issib: Tata l-a luat pe Rashgallivak cu el?

Nafai fu surprins de întrebare. Cum putea Tata să-l ia cu el pe administratorul proprietății, dacă și Elemak era plecat? Bineînțeles, Truzhnisha putea conduce treburile casei; dar fără Rashgallivak, cine s-ar mai ocupa de sere, grajduri, de comerț și de tarabe?

Cu siguranță nu Mebbekew: el nu era interesat de problemele de fiecare zi ale afacerilor Tatei. Iar oamenii nu ar primi ordine de la Issib: îl priveau cu tandrețe și cu milă, nu cu respect.

— Nu, Tata l-a lăsat pe Rash responsabil, răspunse Issib. Probabil că în seara asta Rash a dormit la sera rece. Doar știi că Tata nu pleacă niciodată până nu se asigură că totul e în ordine.

Elemak îi aruncă o privire scurtă și piezișă lui Nafai.

— Mă întrebam doar de ce unii au ajuns așa cu nasul pe sus.

Atunci Nafai pricepu: întrebarea lui Elemak era de fapt un compliment pe dos: se întreba dacă Tata îl lăsase pe Nafai șef în absența lui. Și era limpede că lui Elemak nu-i plăcea ideea ca Nafai să conducă vreo parte a afacerilor cu plante rare ale familiei Wetchik.

— Nu mă interesează să preiau comerțul cu buruieni, zise Nafai, dacă asta te îngrijorează.

— Nu mă *îngrijorează* nimic. Nu e timpul să pleci la școala Mamei? O să se sperie că băiețelul ei a fost jefuit și bătut pe drum.

Nafai știa că ar trebui să lase înțepătura lui Elemak fără răspuns, că n-ar trebui să continue să-l provoace. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să și-l facă dușman pe Elemak. Dar simplul fapt că îl admira atât de mult, că voia să fie ca el, făcea imposibil ca Nafai să nu răspundă la bătaia de joc. Îndreptându-se spre poartă, se întoarse să spună:

— Am scopuri mult mai înalte în viață decât să mă furișez împușcând tâlhari, să dorm cu cămilele și să car plante din tundră la tropice și plante tropicale pe ghețari. Îți las ție jocul ăsta.

Brusc scaunul lui Elemak zbură prin cameră, iar el sări în picioare și din doi pași ajunsese să strivească fața lui Nafai de cadrul ușii. Era dureros, dar

Nafai abia simți durerea, sau teamă că Elemak l-ar putea răni și mai rău. Avea în schimb un straniu sentiment de triumf. L-am făcut pe Elemak să-și piardă cumpătul. Nu mai poate pretinde că nu merit să fiu luat în seamă.

— Din *jocul* ăsta, cum l-ai numit, se plătește pentru tot ce ai și pentru tot ce ești, șuieră Elemak. Dacă nu ar fi banii pe care Tata, Rash și cu mine îi aducem, crezi că ți-ar da cineva atenție în Basilica? Crezi că *mama* ta se bucură de atâta onoare încât să se transfere și *fiilor* ei? Dacă tu crezi asta, atunci înseamnă că nu știi cum merg lucrurile în lume. Mama ta poate să fie capabilă să-și ridice fiicele, dar singurul lucru pe care o femeie îl poate face pentru *fiul* ei este să scoată din el un savant.

Aproape că scuipă cuvântul *savant*.

— Și crede-mă, băiete, asta e tot ce o să fii tu vreodată. Nu știu de ce Sufletul Suprem s-a mai ostenit să-ți pună părți bărbătești, fetițe, pentru că ceea ce o să primești tu pe lumea asta când o să crești va fi ceea ce primește o *femeie*.

Din nou, Nafai știu că ar trebui să tacă și să-i lase lui Elemak ultimul cuvânt. Dar replica îi veni în minte mai încet decât îi ieși pe gură.

— Faptul că mă faci femeie este modul tău subtil de a-mi spune că simți ceva pentru mine? Cred că ai fost pe drum mult prea mult timp dacă eu încep să-ți par irezistibil.

Imediat Elemak îi dădu drumul. Nafai se întoarse, pe jumătate așteptându-se să-l vadă pe Elemak râzând, scuturând din cap pentru că jocul lor scăpa câteodată de sub control. Însă fratele lui stătea în picioare, roșu la față, respirând greu, ca un animal legat cu funia.

— Ieși din casa asta, zise Elemak și nu te mai întoarce cât timp sunt eu aici.

— Nu e casa ta, sublinie Nafai.

— Data viitoare când o să te văd aici o să te omor.

— Haide, Elya, doar știi că glumeam.

Issib pluti voios între ei și-și aruncă greoi un braț în jurul umerilor lui Nafai.

— Întârziem în oraș, Nyef. Mama chiar își va face griji.

De data asta Nafai avu suficientă logică să-și țină gura închisă și să lase de la el. Știa cum să-și potolească limba - numai că niciodată nu își amintea la timp. Acum Elemak era furios pe el. Putea fi furios zile întregi. Unde o să dorm dacă nu pot merge acasă? Se întrebă Nafai. Imediat îi fulgeră prin minte imaginea lui Eiadh șoptindu-i: „De ce nu rămâi la noapte în camera mea? La urma urmelor, cu siguranță într-o zi o să fim căsătoriți. O femeie își pregătește nepoatele favorite ca să fie partenerile fiilor ei, nu-i așa? Am știut asta de când te-am văzut prima oară, Nafai. De ce să mai așteptăm? La urma urmelor ești aproape cel mai prostuț om din toată Basilica.”

Nafai ieși din reverie dându-și seama că îi vorbea Issib, nu Eiadh.

— De ce îl provoci așa, spunea Issib, când știi că uneori abia se poate abține să nu te omoare?

— Mă gândesc la tot felul de lucruri și uneori le spun atunci când nu ar trebui, zise Nafai.

— Te gândești la lucruri *stupide* și ești atât de prost încât le spui de fiecare dată.

— Nu *de fiecare dată*.

— A, adică există lucruri încă și mai stupide pe care *nu* le spui? Ce minte mai ai și tu! O comoară!

Issib plutea în fața lui. Întotdeauna făcea așa când mergeau pe drumul de coastă, uitând că pentru oamenii care au de-a face cu gravitația un ritm mai lent ar fi mai confortabil.

— Îmi place de Elemak, zise Nafai cu un ton nenorocit. Nu înțeleg de ce lui nu-i place de mine.

— O să-l pun să-ți facă o listă cândva, răspunse Issib. O s-o adaug la sfârșitul propriei mele liste.

2. CASA MAMEI

De la casa lui Wetchik până în Basilica era un drum lung, dar familiar. Până la vârsta de opt ani, Nafai parcursese această distanță în direcție inversă, când Mama îi ducea pe el și pe Issib la casa Tatălui în vacanțe. În acele zile traiul în casa unui bărbat era o magie. Tata, cu coama sa de păr alb, părea aproape un zeu - în realitate, până la vârsta de cinci ani Nafai

crezuse că Tata era Sufletul Suprem. Mebbekew, cu numai șase ani mai mare decât Nafai, fusese întotdeauna un sâcâitor răutăcios și fără milă, dar în acei ani Elemak era bun și jucăuș. Mai mare cu zece ani ca Nafai, Elya era deja un bărbat în primele amintiri ale lui Nafai despre casa lui Wetchik; dar, spre deosebire de aspectul eteric al Tatei, el avea înfățișarea întunecată și aspră a unui luptător, un bărbat care era blând numai pentru că așa voia el să fie, nu pentru că ar fi fost incapabil de duritate atunci când era necesar. În acele vremuri Nafai se ruga să i se dea drumul din casa Mamei și să i se permită să locuiască cu Wetchik - și cu Elemak. Să-l aibă pe Mebbekew tot timpul prin preajmă ar fi fost prețul inevitabil pentru a locui acolo unde trăiesc zeii.

Mama și Tata s-au întâlnit amândoi cu el ca să-i explice de ce nu îl lasă să renunțe la școală.

— Băieții care sunt trimiși la tații lor la vârsta asta sunt cei care nu promit nimic pentru viitor, spusese Tata. Cei care sunt prea violenți ca să se înțeleagă cu ceilalți într-o casă de studii, prea lipsiți de respect ca să continue să trăiască într-o casă de femei.

— Și cei proști se duc în casele taților lor la vârsta de opt ani, adăugase Mama. În afară de cunoștințe elementare de citit și aritmetică, ce nevoie are un prost să învețe?

Chiar și acum, amintindu-și, Nafai simțea o mică împunsătură de plăcere - căci Mebbekew se lăudase adesea că, spre deosebire de Nyef și Issya și Elya pe vremea lui, *Meb* plecase acasă la Tată la opt ani. Nafai era sigur că Meb îndeplinise toate criteriile pentru a se muta de timpuriu într-o casă de bărbați.

Așa că reușiseră să-l convingă pe Nafai că era un lucru bun pentru el să stea cu mama lui. Existau și alte motive - să-i țină companie lui Issib, prestigiul casei mamei lui, asocierea cu surorile lui dar ambiția lui Nafai era cea care îl determinase să fie mulțumit să rămână. Sunt unul dintre băieții cu adevărat promițători. Voi fi prețuit în Basilica, poate în întreaga lume. Poate într-o zi scrierile mele vor fi trimise în cer pentru că Sufletul Suprem să le împartă la oamenii din celelalte orașe care vorbesc alte limbi. Poate voi ajunge chiar unul dintre cei mari ale căror idei sunt imprimate în sticlă și păstrate într-o arhivă, pentru a fi citite pe parcursul întregii istorii a omenirii ca ale unuia dintre titanii de pe Harmony.

Însă, pentru că se rugase din suflet să i se permită să locuiască cu Tata, de la vârsta de opt ani până la treisprezece el și Issib își petrecuseră aproape fiecare sfârșit de săptămână în casa lui Wetchik, obișnuindu-se cu ea la fel ca și cu cea a Rasei din oraș. Tata insistase ca ei să muncească din greu, experimentând ceea ce trebuie să facă un bărbat pentru a-și câștiga existența, astfel că vacanțele lor nu erau de fapt vacanțe.

— Studiezi șase zile, muncești cu mintea în timp ce trupul își ia vacanță. Aici o să lucrezi în grajduri și în sere, muncind cu trupul pe când mintea învață pacea pe care o aduce o muncă cinstită.

Așa vorbea Tata, un fel de discurs continuu; Mama zicea că adopta acel ton pentru că nu era sigur cum să discute cu naturalețe cu copiii. Dar Nafai ascultase suficiente conversații ale adulților ca să știe că Tata vorbea așa cu toată lumea în afară de Rasa. Asta demonstra că Tata nu se simțea niciodată în largul lui, niciodată cu adevărat el însuși, în prezența nimănui; dar cu timpul Nafai învățase de asemenea că, indiferent cât de elevate și retorice ar fi fost conversațiile tatălui său, niciodată nu era prost; vorbele lui nu erau niciodată goale, stupide sau ignoranțe. Așa vorbește un bărbat, gândise Nafai când era mic și practicasă un stil elegant făcându-și un scop în a învăța clasică Emeznetyi la fel de bine ca și colocviala Basyat care era în general limba artei și comerțului din Basilica acelor zile. Recent Nafai înțelesese că pentru a comunica eficient cu oamenii reali trebuia să vorbească limba comună - dar ritmul, melodicitatea Emeznetyi încă se mai simțea în scrierile lui și se auzea în discursuri. *Chiar* și în glumele stupide care stârneau mânia lui Elemak.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva, zise Nafai.

Issib nu răspunse - se afla destul de departe în față, iar Nafai nu era sigur dacă îl putea auzi. Dar Nafai continuă oricum, vorbind încă și mai încet, fiindcă probabil vorbea cu el însuși.

— Cred că spun lucrurile alea care îi înfurie pe oameni, nu pentru că în realitate așa *gândesc*, ci pentru că pur și simplu am găsit un *mod* isteț de a le spune. E un fel de artă să cauți modul perfect de a exprima o idee și când îți vine în minte atunci trebuie s-o spui, pentru că vorbele nu există dacă nu le rostești.

— O artă destul de plăpândă, Nyef. Eu aș zice că ar trebui să renunți la ea înainte să fii omorât.

Deci Issib asculta, în cele din urmă.

— Pentru un tip mare și puternic, îți ia cam mult să urci pe Drumul Crestei până la Strada Pieței, mai adăugă Issib.

— Mă gândeam.

— Zău că ar trebui să înveți cum să gândești și să și mergi în același timp.

Nafai ajunsese la capătul drumului unde îl aștepta Issib. Chiar că trândăveam, se gândi. Nici măcar nu găfâi.

Dar pentru că Issib făcuse o pauză acolo, așteptă și Nafai, întorcându-se cum se întorsese și fratele său să privească în jos spre drumul pe care tocmai urcaseră. Drumul Crestei purta numele potrivit, căci parcurgea o creastă de deal care cobora către câmpia de coastă străbătută de ape. Era o dimineață limpede și de pe culme se putea vedea până la ocean, o pătură peticită de ferme și livezi, cârpită cu drumuri și cu noduri de orașe și sate, întinsă ca o cuvertură de pat între munți și mare. Privind în josul Drumului Crestei puteau să vadă lungul șir al fermierilor venind la piață, conducându-și animalele. Dacă Nafai și Issib ar mai fi întârziat chiar și zece minute, ar fi trebuit să călătorească în gălăgia și duhoarea de la cai, măgari, catări și kurelomi, printre înjurăturile bărbatilor și bârfele femeilor. Cândva, acest lucru fusese o plăcere, dar Nafai mersese suficient de mult alături de ei ca să știe că bârfele și înjurăturile erau întotdeauna aceleași. Nu tot ce provine dintr-o grădină e un trandafir.

Issib se întoarse spre vest, la fel și Nafai, ca să vadă un peisaj cât se poate de diferit: platoul pietros și accidentat Besporyadok, tărâmul aproape arid care se întindea până departe spre apus. Cel puțin o mie de poeți făcuseră aceeași observație, că soarele se ridică din mare înconjurat de giuvaiere de lumină dansând pe ape, apoi coboară în flăcări roșii la apus, pierzându-se în praful care suflă mereu peste deșert. Dar Nafai considerase întotdeauna, cel puțin în privința vremii, că soarele ar trebui să meargă invers. Nu aducea apă din ocean pe pământ - aducea foc uscat din deșert către mare.

Avangarda mulțimii de negustori se afla acum suficient de aproape ca să poată auzi conducătorii și măgarii. Așa că se întoarseră și continuară să meargă spre Basilica, unde munții împăduriți ai nordului întâlneau deșertul vestului și litoralul cu grădini din est. Cum cântaseră poeții acest loc: Basilica, Oraș al Femeilor, Portul Ceturilor, Grădina cu Ziduri Roșii a

Sufletului Suprem, paradisul unde toate apele lumii se adună ca să formeze noi nori, să toarne din nou apă proaspătă peste pământ.

Sau, conform opiniei lui Mebbekeu, cel mai bun oraș din lume ca să te regulezi.

Poteca dintre Poartă Negustorilor din Basilica și casa Wetchik de pe Drumul Crestei nu se schimbaseră deloc în toți acești ani - Nafai știa și dacă se clintea o piatră. Dar când Nafai împlinise treisprezece ani se întâmplase ceva care modificase înțelesul acestui drum. La treisprezece ani chiar și cei mai promițători băieți se duceau să trăiască cu tații lor, lăsându-și în urmă școala pentru totdeauna. Cei care mai rămâneau erau cei care voiau să renunțe la comerțul bărbaților și să devină învățați. Când Nafai avea opt ani se rugase să locuiască cu tatăl său, la treisprezece ceruse exact invers. Nu, nu m-am decis să devin un învățat, spusese, dar nici nu m-am decis să nu fiu. De ce trebuie să mă hotărâsc acum?

Lasă-mă să locuiesc cu tine, Tată, dacă trebuie - dar lasă-mă să rămân și la școala Mamei până când lucrurile îmi devin mai limpezi. Nu ai nevoie de mine la munca ta, așa cum ai nevoie de Elemak. Și nu vreau să devin un alt Mebbekeu.

Așadar, deși drumul dintre casa Tatălui și oraș era neschimbat, acum Nafai îl parcurgea în direcție opusă. Călătoria nu mai era acum de la casa din oraș a Rasei la țară și din nou înapoi; acum era un drum de la casa de la țară a lui Wetchik spre oraș. Cu toate că de fapt el deținea mai multe proprietăți în oraș - toate cărțile lui, hârtiile, uneltele și jucăriile - și adesea dormea trei sau patru din cele opt nopți ale săptămânii acolo, acasă însemna acum casa Tatălui.

Ceea ce era inevitabil. Nici un bărbat din Basilica nu avea ceva cu adevărat al lui; totul venea ca dar de la o femeie. Și chiar și un bărbat care, ca Tata, avea toate motivele să se simtă în siguranță cu aceeași parteneră de mulți ani - nici măcar el nu se putea simți acasă în Basilica, din cauza lacului. Valea adâncă din inima orașului - însuși motivul pentru care orașul exista - ocupa jumătate din spațiul dintre ziduri și nici un bărbat n-ar fi putut vreodată să meargă acolo, nici un bărbat nu ar fi putut măcar intra în pădurea înconjurătoare suficient de departe ca să întrezărească o sclipire a apei. *Dacă* sclipa. Din câte știa Nafai, valea era atât de adâncă, încât lumina soarelui nu atinge niciodată apele lacului Basilica.

Nici un loc nu poate însemna vreodată acasă atât timp cât există în interiorul său o zonă unde îți este interzis să pătrunzi. Nici un bărbat nu este *cu adevărat* cetățean în Basilica. Iar eu devin un străin în casa mamei mele.

Elemak vorbise adesea în anii trecuți despre orașe în care bărbații dețineau totul, locuri unde bărbații aveau mai multe soții și soțiile nu aveau alegerea reînnoirii contractului de căsătorie și chiar despre un oraș unde nu exista deloc căsătorie, ci orice bărbat putea lua orice femeie, iar ei îi era interzis să-l refuze cu excepția cazului în care era deja însărcinată. Nafai se întreba totuși dacă vreuna dintre aceste povești era adevărată. Căci de ce s-ar supune femeile unui astfel de tratament? Oare femeile din Basilica să fie mai puternice decât cele din orice alt loc? Sau bărbații de aici să fie mai slabi sau mai timizi decât cei din alte orașe?

Brusc acest lucru deveni o problemă presantă.

— Ai dormit vreodată cu o femeie, Issya?

Issib nu răspunse.

— Mă întrebam doar, zise Nafai.

Issib nu spuse nimic.

— Încerc să-mi imaginez ce e atât de minunat la femeile din Basilica dacă un bărbat ca Elya se tot întoarce aici când ar putea trăi în unul dintre acele locuri unde bărbații fac ce vor tot timpul.

Abia acum Issib răspunse.

— În primul rând, Nafai, *nu* există locuri în care bărbații fac tot timpul ce vor. *Există* locuri unde bărbații se prefac că fac ceea ce vor, iar femeile se prefac că-i lasă, așa cum femeile de aici se prefac că fac ce vor, iar *bărbații* se prefac că le lasă.

Asta era o idee interesantă. Lui Nafai nu-i trecuse niciodată prin minte că poate lucrurile nu aveau doar o singură latură și nici nu erau atât de simple precum păreau. Dar Issib nu terminase și Nafai voia să audă continuarea.

— Și în al doilea rând?

— În al doilea rând, Nyef, Mama și Tata mi-au găsit o mătușică acum câțiva ani și, ca să fiu sincer, nu e totul chiar atât de grozav precum se spune.

Nu asta voia Nafai să audă.

— Meb pare să creadă că e.

— Meb n-are creier, zise Issib, el pur și simplu merge acolo unde îl poartă partea lui cea mai protuberantă. Uneori asta înseamnă că-și urmează nasul, dar de obicei nu.

— Cum a fost?

— A fost drăguț. Era foarte dulce. Dar n-am iubit-o.

Issib părea puțin trist din cauza asta.

— Mă simțeam ca și cum mi s-ar fi făcut ceva mie, în loc să facem ceva împreună.

— A fost pentru că...

— Pentru că sunt infirm? Parțial, presupun, cu toate că ea m-a învățat cum să ofer plăcere și a spus că am făcut-o surprinzător de bine. Tu probabil că te-ai bucura la fel ca Meb.

— Sper că nu.

— Mama spune că cei mai buni bărbați nu se bucură prea mult de mătușici, pentru că bărbații buni nu vor să primească plăcerea ca o lecție, ci vor să le fie dăruită liber, din dragoste. Dar a mai spus de asemenea că nici bărbaților celor mai răi nu le plac mătușicile, pentru că nu pot să suporte că altcineva în afară de ei să dețină controlul.

— Eu nici măcar nu vreau o mătușica, declară Nafai.

— Mda, grozav. Atunci cum o să înveți?

— Vreau să învăț împreună cu partenera mea.

— Ești un idiot romantic, zise Issib.

— Pe păsări sau pe șopârle nu trebuie să le învețe nimeni.

— Nafai ab Wetchik mag Rasa, faimosul amant-șopârlă.

— Odată am urmărit o pereche de șopârle făcând asta o oră întreagă.

— Ai învățat vreo tehnică bună?

— Sigur. Dar nu le poți utiliza decât dacă ai proporții de șopârlă.

— De ce?

— Are cam jumătate din lungimea corpului.

Issib răs.

— Imaginează-ți că ar cumpăra pantaloni.

— Imaginează-ți cum și-ar lega sandalele!

— Ar trebui s-o înnozi în jurul taliei.

— Sau s-o arunci peste umăr.

Conversația dură cât traversară piața, unde oamenii tocmai începeau să-și desfacă tarabele, așteptând sosirea fermierilor de la câmpie. Tata deținea câteva tarabe în piața exterioară, cu toate că nici unul dintre fermierii de la șes nu avea banii sau sofisticarea necesară ca să vrea să cumpere o întreprindere care întâmpina atâtea eforturi ca să supraviețuiască, fără să aducă un câștig care să merite osteneala. Singurele vânzări din piața exterioară erau chiar către vânzătorii din Basilica sau, mai rar, către străinii bogați care treceau pe acolo în drumul lor înspre sau dinspre oraș. Tata fiind plecat, Rashgallivak ar fi trebuit să supravegheze instalarea și bineînțeles că iată-l aranjând o vitrină în interiorul unei mese cu răcire. Îi făcură cu mâna, deși el abia dacă se uită la ei, fără să dea măcar din cap în semn de recunoaștere. Așa era Rash - în momente de criză se afla acolo unde era nevoie de el. În acel moment treaba lui era să întindă tarabele și acest lucru îi capta toată atenția. Totuși nu era aglomerație. Cele mai bune vânzări se făceau după-amiaza târziu, când basilicanii căutau daruri impresionante pe care să le ducă soțiilor sau iubitelor lor, sau să-i ajute să câștige inima cuiva.

Meb glumise odată că nimeni nu cumpăra plante exotice pentru sine, întrucât era foarte greu să le ții în viață, ci numai ca daruri pentru că erau foarte scumpe.

— Sunt cadoul perfect, pentru că plantă este frumoasă și impresionantă exact atât timp cât durează și relația - de obicei cam o săptămână. Apoi planta moare, dacă cele care au primit-o nu ne plătesc pe noi să venim să avem grijă de ea. În ambele cazuri, sentimentele lor față de plantă se potrivesc întotdeauna cu sentimentele pentru iubitul care le-a dăruit-o. Fie o iritare constantă pentru că e încă prezent, fie dezgust față de amintirea ofilită. Atunci când o iubire urmează să fie *permanentă*, îndrăgostiții ar trebui să cumpere un copac.

Când Meb începuse să le vorbească așa clienților, Tata îl izgonise de la tarabe. Fără îndoială, exact asta sperase și Meb.

Nafai îi înțelegea dorința de a evita să ajute în afaceri. Nu era nimic amuzant în munca trândavă de a vinde o grămadă de plante temperamentale.

Dacă îmi termin studiile, gândi Nafai, va trebui să lucrez în fiecare zi într-una din slujbele astea mizerabile. Și asta nu va duce nicăieri. Când va muri Tata, Elemak va deveni Wetchik, iar el n-o să mă lase niciodată să conduc propria mea caravană, adică singura parte interesantă a afacerii. Nu vreau să-mi petrec viața în sera caldă, sera uscată sau sera rece, cultivând și altoind și înmulțind plante care vor muri aproape imediat după ce vor fi vândute. Nu e nimic măreț în asta.

Piața exterioară se termina la prima poartă, ușile uriașe stând deschise ca întotdeauna - Nafai se întreba dacă mai pot fi închise vreodată. Nu prea conta, aceasta fusese întotdeauna cea mai bine păzită poartă pentru că era cea mai aglomerată. Retinele tuturor erau scanate și verificate cu registrele cetățenilor și ale celor care dețineau drepturi. Issib și Nafai, ca fii de cetățeni, erau teoretic ei înșiși cetățeni, chiar dacă nu li se permitea să dețină proprietăți în interiorul orașului și când aveau să ajungă la vârsta potrivită vor avea drept de vot. Astfel că paznicii îi tratară cu respect când îi lăsară să treacă.

Între poartă exterioară și cea interioară, între zidurile înalte roșii protejate de paznici pe ambele părți, orașul Basilica își desfășura cea mai profitabilă afacere: comerțul cu aur. În realitate, aurul nu deținea ponderea cea mai mare printre mărfurile vândute și cumpărate aici, cu toate că existau la fel de mulți cămătari ca peste tot. Pe piața aurului se negocia orice formă de valoare ușor de transportat și în consecință ușor de furat. Bijuterii, aur, argint, platină, baze de date, biblioteci, titluri de proprietate, obligațiuni, certificate de deținere de stocuri și acțiuni: toate erau tranzacționate aici și fiecare gheretă avea computerul ei care raporta operațiunile în registrul orașului - computerul principal al orașului. În realitate, clipirea continuă a display-urilor holografice deasupra tuturor computerelor generă un ciudat efect de scânteiere, astfel încât, indiferent încotro priveai, întotdeauna părea că prinzi o mișcare cu coada ochiului. Meb spunea că de aceea creditorii și vânzătorii de pe piața aurului erau atât de siguri că cineva îi spiona mereu.

Fără îndoială că majoritatea computerelor de aici îi remarcaseră pe Nafai și Issib imediat ce retinele lor fuseseră scanate la poartă, transmițând atât numele lor, cât și poziția și situația financiară calculatorului. Într-o zi acest

lucru va însemna ceva, Nafai știa asta, dar pe moment nu avea nici o însemnătate. De când Meb făcuse datorii imense anul trecut când împlinise optsprezece ani, toate creditele familiei Wetchik fuseseră drastic restricționate și întrucât un împrumut era singurul mod în care Nafai putea intra în posesia unei sume importante de bani, nimeni de aici nu era interesat de el. Tata probabil putea să îndepărteze toate acele restricții, dar întrucât Tata își derulă toate afacerile cu bani cash, fără să se împrumute niciodată, restricțiile nu aveau cum să-l atingă, împiedicându-l pe Meb să se împrumute și mai mult. Nafai asistase la plângeri, certuri, îmbufnări și jeliri care păruseră să dureze luni întregi până când Meb înțelese în cele din urmă că Tata nu se va îmbuna *niciodată* și nu-i va permite o independență financiară. În ultimele luni Meb fusese destul de tăcut în privința asta. Acum ori de câte ori apărea cu haine noi pretindea că erau împrumutate de la prieteni miloși, dar Nafai se îndoia de asta. Meb cheltuia încă banii ca și cum i-ar fi avut și întrucât Nafai nu și-l putea imagina pe Meb muncind, nu putea decât să tragă concluzia că Meb găsisse pe cineva care să-l împrumute pe baza anticipatei sale părți din averea Wetchik.

Ar fi fost stilul lui Meb - să se împrumute în baza morții Tatei. Dar Tata era încă un bărbat sănătos și viguros, în vârstă de numai cincizeci de ani. La un moment dat creditorii lui Meb vor obosi să mai aștepte, iar Meb va fi nevoit să vină din nou la Tata, implorându-l să-l scape de datorii.

La poarta interioară trecură printr-o altă verificare a retinei. Pentru că erau cetățeni, iar computerele arătau nu numai că nu cumpăraseră nimic, dar nici nu se opriseră pe la vreun magazin, nu era necesar să li se scaneze corpul pentru ceea ce era eufemistic numit „împrumuturi neautorizate”. În câteva clipe trecură prin poartă, ajungând în orașul propriu-zis.

Mai precis, intrară în piața interioară. Era aproape la fel de largă ca piața originară, dar aici asemănarea se oprea, căci în loc să vândă carne și hrană, baloturi de pânză și legături de bușteni, pe piața interioară se vindeau produse finite: prăjituri și înghețată, mirodenii și ierburi, mobilă și garnituri de pat, draperii și tapiserii, cămăși și pantaloni frumos cusuți, sandale pentru picioare, mănuși pentru mâini, inele pentru degetele de la picioare, de la mâini și pentru urechi și alte fleacuri exotice, animale și plante, aduse cu mari cheltuieli și riscuri din toate colțurile lumii. Aici Tata oferea cele mai prețioase plante, ținându-și magazinele deschise zi și noapte.

Dar niciunul dintre acestea nu îl atrăgea pe Nafai în mod special - toate erau la fel pentru el, după ce trecuse atâția ani prin piață cu atât de puțini bani. Pentru el tot ceea ce conta erau numeroasele tarabe care vindeau myachik-uri, mici bile de sticlă conținând înregistrări de muzică, dansuri, sculpturi, picturi, tragedii, comedii și fapte reale recitate ca niște poeme, jucate ca piese de teatru sau cântate în opere; și lucrări ale istoricilor, oamenilor de știință, filozofilor, oratorilor, profeților și satiricilor; lecții și demonstrații ale fiecărei arte sau meserii la care te-ai putea gândi; și, desigur, superbele cântece de dragoste pentru care Basilica era renumită în lume, combinând muzica cu jocuri erotice fără cuvinte care se desfășurau continuu, repetându-se la infinit aleatoriu, ca niște sculpturi care se autocreau în dormitoare, grădini private și în fiecare cămin din oraș.

Nafai era bineînțeles prea tânăr ca să cumpere vreun cântec de dragoste, dar văzuse mai multe când vizitase casele prietenilor ale căror mame sau profesori nu erau atât de discreți ca Rasa. Îl fascinau, atât pentru muzică și povestea implicată, cât și pentru erotism. Dar el își petrecea timpul în piață căutând noi lucrări ale poeților, muzicienilor și artiștilor din Basilica, sau din cele vechi care abia fuseseră primite, ori lucrări stranii din alte zone, fie traduse, fie în original. Poate că Tata le lăsase fiilor săi bani puțini, dar Mama le dădea tuturor copiilor ei - fii sau nepoate, ori simple pupile - alocații decente ca să-și cumpere myachik-uri.

Nafai se pomeni îndreptându-se spre o tarabă unde un tânăr cânta cu o voce extrem de înaltă de tenor; melodia părea a fi una nouă a compozitoarei care se autonumea Răsărit de Soare - sau cel puțin o imitație foarte bună.

— Nu, zise Issib. Te poți întoarce după-masă.

— Poți s-o iei înainte, răspunse Nafai.

— Am întârziat deja.

— Păi, atunci pot să întârzii ceva mai mult.

— Maturizează-te, Nafai. Fie tu, fie profesorul va trebui să reluați mai târziu fiecare lecție pe care o pierzi.

— Oricum n-o să învăț niciodată totul, zise Nafai. Vreau să ascult cântecul.

— Ascultă-l din mers. Sau nu poți să mergi și să ascuți în același timp?

Nafai se lăsă condus afară din piață. Cântecul se stinse repede, pierdut în muzică de la alte tarabe, în zgomotele și conversațiile pieței. Spre deosebire de piața exterioară, cea interioară nu-i aștepta pe fermierii de la câmpie, așa că nu se închidea niciodată; jumătate dintre oamenii de aici, Nafai era sigur, nu dormiseră noaptea trecută și cumpărau pateuri și ceai la micul dejun înainte de a se duce la culcare. Meb ar fi putut foarte bine să fie unul dintre ei. O clipă, Nafai îl invidie pentru libertatea vieții lui. Dacă o să ajung vreodată un mare istoric sau om de știință, oare voi avea o astfel de libertate? Să mă trezesc la amiază, să scriu până la apusul soarelui și apoi să mă aventurez afară în noaptea basilicană să văd dansuri și piese de teatru, să ascult concerte, sau poate să recit fragmente din lucrările pe care le-am scris în timpul zilei în fața unui auditoriu competent care să-mi presare lectura cu discuții, comentarii, laude și critici - cum ar putea vreodată expedițiile obositoare, murdare ale lui Elemak să se compare cu o astfel de viață? Și apoi să mă întorc în zori la casa lui Eiadh și să fac dragoste cu ea șoptind și râzând de aventurile și triumfurile nopții.

Numai câteva lucruri lipseau pentru ca acest vis să se transforme în realitate. În primul rând, Eiadh încă nu avea o casă și cu toate că își câștigase o oarecare reputație ca recitatoare și cântăreață, era limpede că nu avea să aibă una dintre acele cariere strălucitoare; nu era un miracol și fără îndoială casa ei avea să fie una modestă timp de mulți ani. Nu contează, o s-o ajut eu să-și cumpere una mai frumoasă decât și-ar permite ea singură, chiar dacă atunci când un bărbat ajută o femeie să cumpere proprietăți în Basilica banii nu pot veni decât ca un dar. Eiadh e o femeie prea onestă ca după expirarea contractului să mă dea afară din casă pe care eu am ajutat-o s-o cumpere.

Celălalt lucru care lipsea visului era că Nafai de fapt nu scrisese niciodată nimic care să fie deosebit de valoros. Bineînțeles, asta era din cauză că nu își alesese până acum domeniul de activitate, astfel încât încă se mai testă, bălăcindu-se câte puțin în toate. Foarte curând se va hotărî, va găsi unul în care se va dovedi că are fler și atunci vor exista myachik-uri cu lucrările *lui* pe tarabele din piața interioară.

Pe Drumul Sacru se desfășura un fel de procesiune înspre Viroagă și deci - ca bărbați - trebuia să-l ocolească; dar și așa ajunseră repede la casa Mamei. Issib îl părăsi imediat, plutind pe scara exterioară până în camera computerului unde își petrecea de altfel tot timpul în acele zile. Următoarea

clasă a celor tineri își începuse deja lecția în colțul sudic al verandei cu coloane, în bătaia razelor oblice ale soarelui. Făceau rugăciuni, băieții lovindu-se scurt din când în când, fetele mormăind încet pentru sine. Propria clasă ar fi trebuit să facă același lucru undeva înăuntru, dar Nafai nu se grăbea să li se alăture întrucât era necuviincios să deranjezi în timpul unei rugăciuni.

Merse încet, ocolind clasa de pe verandă, făcând o pauză ca să se sprijine de o coloană ferită și să asculte muzică liniștitoare a glasurilor ca de fete răsunând la întâmplare, însă descoperind filoane de moment care se pierdeau chiar în clipa în care o făcea; și ritmul întrerupt, staccato, al băieților plesnindu-și picioarele îmbrăcate în pantaloni, brațele și pieptul în mișcare, obraji netezi.

Pe când stătea acolo, o fetiță din clasă apărură deodată lângă el. O cunoștea desigur de la școală. Era o mică vrăjitoare pe nume Luet, despre care se zvonea că are niște viziuni atât de remarcabile, încât unele dintre doamnele de pe Prag o considerau deja o adevărată vizionară. Nafai nu punea prea multă bază pe asemenea povești magice - Sufletul Suprem nu putea cunoaște viitorul mai mult decât putea o ființă umană, iar în ceea ce privea viziunile, oamenii și le aminteau numai pe acelea care din pur noroc se întâmplă să se potrivească într-un anumit punct cu realitatea.

— Tu ești cel acoperit de foc, zise ea.

Despre ce vorbea? Cum ar fi trebuit să răspundă la așa ceva?

— Nu, eu sunt Nafai.

— Nu foc cu adevărat. Mici sclipiri ca de diamant care devin fulgere atunci când ești supărat.

— Trebuie să intru în casă.

Ea îi atinse mâneca; asta îl reținu la fel de ferm ca și cum l-ar fi apucat de braț.

— Știi, ea n-o să fie niciodată soția ta.

— Cine?

— Eiadh. O să se ofere, dar tu o s-o refuzi.

Asta era umilitor. Cum putea această fetiță, probabil de numai doisprezece ani și după forma și dimensiunea trupului *categoric* nefiind

încă o tânără femeie, să știe ceva despre sentimentele lui pentru Eiadh?

Dragostea lui era oare atât de evidentă pentru toată lumea? Ei, bine, așa să fie - nu avea nimic de ascuns. Era onorabil să se știe că iubești o astfel de femeie. Iar despre faptul că fetița era o vizionară, asta nu era foarte probabil, nu dacă spunea că Eiadh i s-ar *oferi* lui și el ar refuza-o! Mai degrabă îmi tai propriul deget decât s-o refuz pe femeia perfectă din Basilica drept soție.

— Scuză-mă, zise Nafai trăgându-și brațul. Oricum nu-i plăcea ca fata asta să-l atingă. Se spunea că mama ei era o sălbatică, una dintre acele femei singuratice și dezbrăcate care veneau în Basilica din deșert; se presupunea că sunt femei sfinte, dar Nafai știa foarte bine că ele se culcau cu orice bărbat care le-o cerea, chiar pe străzile orașului și orice bărbat avea dreptul să-și ia una chiar dacă avea contract cu o soție. Bărbații decenti și de obârșie înaltă nu făceau așa ceva, bineînțeles - nici măcar Meb nu se lăudase cu „venerarea deșertului” sau că ar merge la „petreceri în praf”, așa cum erau numite grosolan acuplările cu sălbaticile. Nafai nu vedea nimic sfânt în afacerea asta, iar din punctul lui de vedere această Luet era un bastard, concepută de o nebună și un bărbat ca un animal dintr-o împerechere care era mai aproape de viol decât de dragoste. Nu exista nici o șansă ca Sufletul Suprem să aibă ceva de-a face cu *ei*.

— *Tu* ești bastardul, zise fata.

Apoi se îndepărtă. Ceilalți își terminaseră rugăciunile - sau poate se opriseră să asculte ceea ce îi spunea Luet. Ceea ce însemna că povestea se va răspândi în toată casa până la prânz și în toată Basilica până la cină și fără îndoială Issib îl va tachina acasă în această privință, iar Elemak și Mebbekeu nu-l vor lăsa *niciodată* să uite și își dori ca femeile din Basilica să le țină închise sub cheie pe nebunele ca Luet în loc să ia mereu în serios stupidele lor vorbe fără sens.

3. FOCUL

În interiorul casei se îndreptă spre camera cu fântână, unde clasa lui se întrunea pe perioada toamnei. Din bucătărie se simțea mirosul pregătirilor pentru prânz și cu o împunsătură își aminti că, din cauza certei cu Elemak, uitase complet să mănânce. Până în acea clipă nu-i fusese deloc foame, dar

acum își dăduse seama că era lihnit. De fapt, se simțea puțin amețit. Trebuia să se așeze. Camera cu fântână se afla la numai câțiva pași depărtare; cu siguranță vor înțelege de ce a întârziat dacă va sosi fără să se simtă bine. Nimeni nu se putea supăra pe el. Nimeni nu l-ar fi crezut un molău leneș dacă era *bolnav*. Nu era nevoie să se știe că era bolnav de foame.

Se târî abătut în clasă, jucându-și cu convingere rolul, sprijinindu-se pentru o clipă de perete. Putea simți ochii lor asupra lui, dar nu ridică privirea; avea o vagă idee că oamenii cu adevărat bolnavi nu înfruntă cu ușurință privirile celorlalți. Se aștepta într-o clipă ca profesoara din acea zi să-l întrebe. „Ce s-a întâmplat, Nafai? Nu te simți bine?”

În loc de asta, liniștea dură până când el alunecă în jos pe perete, așezându-se ghemuit pe podeaua de lemn.

— O să organizăm o petrecere de înmormântare, Nafai, în caz că o să mori subit.

O, nu! Nu era o profesoară, una dintre acele tinere femei ușor de păcălit care erau foarte impresionate că Nafai era însuși fiul Rasei. Astăzi era chiar Mama acolo. Ridică ochii și-i întâlnește privirea. Îi zâmbea malițios, absolut deloc înșelată de rolul său de bolnav.

— Te așteptam. Issib e deja în porticul meu. Nu mi-a spus că ai fi pe moarte, dar sunt sigură că a fost o scăpare.

Nu mai era nimic de făcut decât să privească lucrurile cu umor. Nafai oftă și se ridică în picioare.

— Știi, mamă, faptul că tu nu vrei să renunți la incredulitate va da înapoi cariera mea de actor cu câțiva ani.

— E-n regulă, Nafai, dragule. Cariera ta de actor va da înapoi teatrul basilican cu câteva secole.

Ceilalți elevi râseră. Nafai zâmbi, dar în același timp parcurse grupul cu privirea ca să vadă cine se bucură mai mult. Eiadh era acolo, stând lângă fântână, de unde câteva picături de apă i se prinseseră în păr și reflectau lumina ca niște nestemate. Ea nu râdea de el. Însă îi surâse frumos și îi făcu cu ochiul. El îi întoarse zâmbetul - ca un clovn stupid, era convins - și aproape că se împiedică de treaptă urcând spre ușa care ducea la coridorul din spate. Bineînțeles urma ră și mai multe râsete, astfel că Nafai se întoarse și făcu o plecăciune adâncă. Apoi continuă să meargă cu demnitate,

lovindu-se deliberat de cadrul ușii ca să stârnească alte râsete înainte de a ieși în cele din urmă din încăpere.

— Despre ce e vorba? o întrebă pe Mama, grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

— Probleme de familie, răspunse ea.

Trecură prin ușa care dădea în porticul privat al Mamei. Aveau să stea, ca întotdeauna, în zona ferită de lângă ușă; în spatele paravanului, afară lângă balustradă, porticul oferea o vedere frumoasă asupra Viroagei, deși bărbaților le era absolut interzis să meargă acolo. În locuințele particulare asemenea interdicții erau adesea ignorate - Nafai cunoștea câțiva băieți care vorbeau despre Viroagă pornind de la presupunerea că nu era nimic deosebit, o râpă abruptă și accidentată acoperită de copaci și plante agățătoare, cu o aglomerare de nori sau ceață care blocau vederea spre centrul unde, probabil, se găsea lacul sacru. Dar în casa Mamei se arăta întotdeauna un respect decent și Nafai era sigur că nici chiar Tata nu trecuse vreodată dincolo de paravan.

După ce termină de clipit, ieșind în lumina puternică a soarelui, Nafai putu să vadă cine mai era în portic. Issib, desigur, dar, spre surprinderea lui Nafai, însuși Tata se afla acolo, întors acasă din călătoria lui. De ce venise la casa Rasei din oraș, în loc să se ducă mai întâi acasă?

Tata se ridică în picioare ca să-l întâmpine cu o îmbrățișare.

— Elemak e acasă, tată.

— M-a informat Issya.

Tata părea foarte serios, foarte distant. Avea ceva în minte. Nu putea fi vorba de ceva bun.

— Acum că Nafai e în sfârșit aici, zise Mama, poate că putem înțelege ceva din toate astea.

Abia acum, așezându-se pe cel mai bun loc situat la umbră care nu era deja ocupat, Nafai își dădu seama că împreună cu ei se aflau două fete. La primă privire, în lumina orbitoare, presupusese că erau surorile lui, fiicele Rasei Sevet și Kokor - în acel context, o adunare cu Rasa și copiii ei, prezența Tatei era surprinzătoare, întrucât el era doar tatăl lui Issib și al lui Nafai, nu și al fetelor. Dar în loc de Sevet și Kokor erau două fete de la școală - Hushidh, o altă nepoată a Mamei, de aceeași vârstă cu Eiadh și

mica vrăjitoare de pe verandă, Luet. O privi consternat - cum ajunsese deja acolo atât de repede? Nu că el s-ar fi grăbit. Probabil că Mama trimisese după ea chiar înainte să afle că sosise și Nafai.

Ce căutau Luet și Hushidh într-o adunare de familie?

— Dragul meu soț Wetchik are ceva să ne spună. Sperăm că puteți - mă rog, cel puțin că Luet și Hushidh ar putea...

— Ce-ar fi să încep pur și simplu? zise Tata.

Mama zâmbi și-și ridică mâinile într-o grațioasă și elegantă înălțare din umeri.

— În dimineața asta am văzut ceva tulburător, începu Tata. De fapt, chiar înainte de a se face dimineață. Eram în drum spre casă pe Drumul Deșertului - ieri am fost în deșert, să meditez și să mă consult cu mine însumi și cu Sufletul Suprem când dintr-odată am simțit o dorință puternică - o nevoie, de fapt - să părăsesc drumul, chiar dacă așa ceva e o prostie în perioada întunecată dintre apusul lunii și răsăritul soarelui. Nu m-am dus departe. Nu a trebuit decât să înconjur o stâncă mare și mi-a devenit limpede de ce fusesem condus în acel punct. Căci de acolo am zărit în fața mea Basilica. Dar nu Basilica la care m-aș fi așteptat, împestrițată cu luminile sărbătorii din Dolltown sau din piața interioară. Ceea ce am văzut a fost Basilica arzând.

— În *flăcări*? întrebă Issib.

— O viziune, desigur. Nu am știut asta la început, închipuiți-vă - am sărit, intenționam s-o iau la goană spre oraș - să mă reped aici și să văd dacă sunteți teferi, dragii mei...

— Așa cum cu siguranță m-aș fi așteptat să faci, zise Mama.

— Dar orașul a dispărut la fel de brusc cum apăruse. A rămas numai focul, înălțându-se ca să formeze o coloană pe stânca din fața mea. A stat acolo mult timp, un stâlp de foc. Și era fierbinte, fierbinte ca și cum ar fi fost real. Îl simțeam arzându-mă, deși bineînțeles pe hainele mele nu e nici o urmă. Apoi coloana de foc s-a ridicat spre cer, la început încet, apoi mai repede și tot mai repede până când a devenit ca o stea mișcându-se pe cer și pe urmă a dispărut complet.

— Erai obosit, Tată, spuse Issib.

— Am fost obosit de multe ori, dar niciodată nu am văzut coloane de foc. Sau orașe arzând.

Mama vorbi din nou:

— Tatăl tău a venit la mine, Issya, pentru că speră ca eu să-l pot ajuta să înțeleagă sensul acestor lucruri. Dacă e ceva venit de la Sufletul Suprem sau e numai un fel de vis nebunesc cu ochii deschiși.

— Eu votez pentru vis, zise Issib.

— Chiar și nebunia poate veni de la Sufletul Suprem, spuse Hushidh.

Toată lumea se uită la ea. Era o fată mai degrabă banală, mereu tăcută în clasă. Acum, că Nafai le vedea pe ea și pe Luet una lângă alta, își dădea seama că semănau foarte mult. Oare erau surori? Mai precis, oare ce făcea Hushidh aici și cu ce drept se pronunța ea în probleme de familie?

— *Poate* veni de la Sufletul Suprem, zise Tata. Dar așa să fi fost? Și dacă a fost, ce semnificație are?

Nafai își dădu seama că Tata adresa acele întrebări nu Rasei sau chiar lui Hushidh, ci lui Luet! Doar nu putea să creadă ce spuneau femeile despre ea, nu-i așa? O singură viziune să fi transformat un om de afaceri rațional într-un pelerin superstițios încercând să găsească înțeleșuri în tot ceea ce vedea?

— Eu nu pot să vă spun ce semnificație au visele dumneavoastră, spuse Luet.

— Oh, făcu Tata. Nu m-am gândit...

— Dacă Sufletul Suprem a trimis visul și dacă vrea ca dumneavoastră să-l înțelegeți, atunci vă va trimite de asemenea și interpretarea.

— Nu exista o interpretare.

— Nu exista? întrebă Luet. A fost pentru prima oară când ați avut un astfel de vis, nu-i așa?

— Categoric. Nu-mi stă în obicei să am viziuni în timp ce merg noaptea pe drum.

— Deci nu sunteți obișnuit să recunoașteți semnificațiile care vin împreună cu o viziune.

— Presupun că nu.

— Și totuși *ați primit* mesaje.

— Zău?

— Înainte de a vedea flacăra, ați știut că trebuia să vă abateți din drum.

— Mă rog, asta da.

— Cum credeți că sună glasul Sufletului Suprem? Credeți că vorbește Basyat sau că pune indicatoare?

Luet părea ușor disprețuitoare - un ton scandalos în prezența unui om cu statutul lui Wetchik în oraș. Dar el nu părea să se simtă ofensat, acceptând dojana ei de parcă fata ar fi avut vreun drept să-l pedepsească.

— Sufletul Suprem toarnă cunoștințe pure în mințile noastre, neamestecate cu limbajul uman, zise ea. Întotdeauna ni se dă mai mult decât ne e posibil să înțelegem, iar noi putem înțelege cu mult mai mult decât putem exprima în cuvinte.

Vocea lui Luet avea o putere atât de simplă. Nu ca incantațiile pe care vrăjitoarele și profeții din piața interioară le psalmodiau când încercau să-și atragă clienții. Ea vorbea ca și cum ar fi știut, ca și cum nu ar fi existat loc de îndoială.

— Atunci să vă întreb, domnule. Când ați văzut orașul în flăcări, cum ați știut că era Basilica?

— L-am văzut de mii de ori, exact din acel unghi, când veneam dinspre deșert.

— Dar ați văzut forma orașului și l-ați recunoscut pornind de la ea, sau de la început ați știut că era Basilica în flăcări și atunci mintea a readus imaginea orașului pe care o aveți deja în memorie?

— Nu știu - de unde să știu asta?

— Amintiți-vă. Recunoașterea a fost înaintea viziunii, sau viziunea a fost prima?

În loc să-i spună fetei să plece, Tata închise ochii și încercă să-și amintească.

— Dacă pui așa problema, cred... Am știut înainte chiar de a privi în acea direcție. De fapt nu cred că am văzut ceva înainte de a mă întoarce într-acolo. Am văzut *flacăra*, dar nu orașul pe care îl mistuia. Și acum că mă întreb, am știut de asemenea și că Rasa și copiii mei erau într-un pericol cumplit. Asta am știut-o înainte de toate, imediat cum am găsit stâncă - asta

facea parte din sentimentul de necesitate. Am știut că dacă mă abat de pe drum și vin în acel punct precis, o să pot să-i salvez din pericol. Abia atunci mi-a venit în minte care era pericolul și abia în ultimul rând am văzut flacăra și orașul din interiorul ei.

— E o viziune adevărată, zise Luet.

Numai de la atât? Știa numai din ordinea lucrurilor? Probabil ar fi spus același lucru indiferent ce își amintea Tata. Și poate că Tata își amintea în felul acesta pentru că așa îi sugerase Luet. Asta îl înfuria pe Nafai, Tata să dea din cap aprobator când fata asta de doisprezece ani îl trată cu condescendență ca pe un ucenic într-o meserie în care ea era un maestru recunoscut și respectat.

— Dar nu era adevărat, zise Tata. Când am ajuns aici, nu exista nici un pericol.

— Nu, eu nu cred asta, replică Luet. Când ați simțit pentru prima dată că soția și copiii sunt în primejdie, ce ați vrut să *faceți*?

— Voiam să-i salvez, bineînțeles.

— *Cum* anume?

Închise din nou ochii.

— Nu să-i scot dintr-o clădire în flăcări. Asta nu mi-a trecut prin minte decât mai târziu, când parcurgeam restul drumului spre oraș. Pe moment am vrut să strig că arde orașul, că noi trebuie să...

— Ce?

— Am vrut să spun că trebuie să părăsim orașul. Dar prima dată nu asta am vrut. Când a început, am simțit că trebuie să vin în oraș și să spun tuturor că se apropie un foc.

— Și că ei trebuie să plece?

— Bănuiesc că da, zise Tata. Bineînțeles, ce altceva?

Luet nu spuse nimic, dar ochii ei nu se desprinseră de fața lui.

— Ba nu, continuă Tata. Nu, nu era *asta*. Părea surprins: Nu aveam de gând să-i avertizez să plece.

Luet se aplecă în față, părând cumva mai concentrată, nu atât de analitică.

— Domnule, o clipă mai înainte, când spuneți că ați vrut să-i avertizați să iasă din oraș...

— Dar nu asta aveam de gând să fac.

— Dar când v-ați gândit pe moment - când ați *presupus* că voiați să le spuneți să plece din oraș - cum a fost? Când ne-ați spus nouă asta, de unde ați știut că era greșit?

— Nu știu. Pur și simplu am simțit... că era *greșit*.

— Asta e foarte important, insistă Luet. Cum ați *simțit* că era greșit?

El închise iar ochii.

— Nu sunt obișnuit să mă gândesc la cum gândesc. Iar acum încerc să-mi amintesc cum m-am simțit când am crezut că-mi amintesc ceva ce de fapt nu-mi aminteam...

— Nu vorbiți, zise Luet.

El tăcu.

Nafai voia să țipe la cineva. Ce făceau acolo, ascultând-o pe fetița aia proastă și urâtă, permițându-i să-i zică Tatei - Wetchik însuși, în caz că nu-și mai amintea nimeni - să tacă!

Dar toți ceilalți erau atât de concentrați, încât Nafai nu spuse nimic. Issib ar fi fost tare mândru de el fiindcă se abținuse să rostească ceea ce gândea.

— Ceea ce am simțit, zise Tata, a fost *nimic*. Dădu încet din cap: Imediat ce ai pus întrebarea eu am răspuns... Bineînțeles, cum altfel, apoi tu stăteai acolo și te uitai la mine și eu nu aveam nimic în cap.

— Prost, zise ea.

El înălță o sprânceană. Spre ușurarea lui Nafai, își dădea seama în cele din urmă cu câtă lipsă de respect îi vorbea Luet.

— V-ați simțit prost, zise ea. Și așa ați știut că ceea ce tocmai spuseseti era greșit.

El aprobă din cap.

— Da, cred că așa e.

— Despre ce tot vorbiți? interveni Issib. Analizarea analizei voastre a analizelor este o halucinație total subiectivă?

Bravo, Issya, își zise Nafai în sinea lui. Mi-ai luat vorbă din gură.

— Puteți juca jocul ăsta toată dimineața, dar nu faceți decât să dați semnificații unei experiențe lipsite de sens. Visele nu sunt nimic altceva decât frânturi aleatoare de amintiri, pe care creierul le interpretează apoi astfel încât să inventeze conexiuni cauzale, fapt care duce la crearea unor povești *din nimic*.

Tata se uită îndelung la Issib, apoi clătină din cap.

— Ai dreptate, bineînțeles. Cu toate că eram complet treaz și nu am mai avut niciodată halucinații până atunci, nu a fost decât o conexiune aleatoare de sinapse în creierul meu.

Nafai știa, așa cum știau cu siguranță și Mama și Issib, că Tata era ironic, că îi spunea lui Issib că viziunea cu focul de pe stâncă era *mai mult* decât un vis fără sens. Dar Luet nu îl cunoștea pe Tata, astfel că ea crezu că el dă înapoi din fața misticismului, retrăgându-se în realitate.

— Greșiți, zise ea. A fost o viziune adevărată, pentru că a venit la dumneavoastră așa cum trebuie. Înțelegerea a venit *înaintea* viziunii - de asta am pus acele întrebări. Semnificația există acolo și atunci când creierul furnizează imaginile și te lasă pe tine să le înțelegi. Așa vorbește Sufletul Suprem cu noi.

— Așa vorbește cu nebunii vrei să spui, replică Nafai.

O regretă imediat, dar deja era prea târziu.

— Cu nebunii ca *mine*, zise Tata.

— Te asigur că Luet e cel puțin la fel de sănătoasă ca și tine, adăugă Mama.

Issib nu putu să lase să-i scape ocazia de a arunca o săgeată.

— La fel de sănătoasă ca Nyef? Atunci înseamnă că are probleme mari.

Tata opri imediat tachinările lui Issib.

— Tu însuși ai spus același lucru cu doar un minut în urmă.

— Eu n-am făcut oamenii nebuni.

— Nu, tu nu ai avut - cum să-i spunem? - *Elocvența tăioasă* a lui Nafai.

Nafai știa că acum nu se mai putea salva decât tăcând și lăsându-l pe Issib să reflecte căldura. Dar el era dedicat scepticismului, iar autocontrolul

nu era trăsătura lui cea mai puternică.

— Fata asta, zise el. Nu vezi cum te conduce, tată? Îți pune o întrebare, dar nu-ți spune de la început ce va însemna răspunsul, astfel încât, indiferent ce ai răspunde, ea poate să spună: Așa e, viziunea e adevărată, Sufletul Suprem îți vorbește.

Tata nu răspunse imediat. Nafai îi aruncă o privire lui Luet, simțindu-se triumfător, voind ca ea să fie neliniștită. Dar ea nu era neliniștită. Se uita la el foarte calmă. Concentrarea dispăruse și acum era pur și simplu calmă. Asta îl deranja, siguranța privirii ei.

— La ce te uiți? Întrebă.

— La un prost.

Nafai sări în picioare.

— Nu sunt obligat să te ascult cum mă faci...

— Stai jos! răcni Tata.

Nafai se așeză, fierbând.

— Ea tocmai te-a ascultat pe tine numind-o escroacă, zise Tata. Apreciez că ambii mei fii fac exact ceea ce voiam eu să facă - să asigure o audiență sceptică poveștii mele. Ați analizat procesul foarte inteligent, iar versiunea voastră asupra lucrurilor a luat în calcul tot ceea ce știți voi, la fel de precis ca și versiunea lui Luet.

Nafai era pregătit să-l ajute să tragă concluzia corectă.

— Atunci regula simplității maxime îți cere să...

— Regula tatălui tău îți cere să-ți ții gura, Nafai. Ceea ce uitați amândoi este că există o diferență fundamentală între voi și mine.

Tata se aplecă spre Nafai:

— Eu am văzut focul.

Se lăsă din nou pe spate.

— Atunci Luet nu mi-a spus ce să gândesc sau ce să simt. Iar întrebările ei m-au ajutat să-mi amintesc - m-au ajutat *pe mine* să-mi amintesc - modul în care s-a întâmplat în realitate. În loc de felul în care deja modificasem totul ca să se potrivească ideilor mele preconceptionale. Ea *a știut* că trebuie să

fie straniu - exact în felul în care a fost straniu. Bineînțeles, pe tine nu pot să te conving.

— Nu. Nu te poți convinge decât pe tine însuși.

— În final, Nafai, singura persoană pe care cineva o poate convinge este el însuși.

Bătălia era deja pierdută dacă Tata recurgea la aforisme. Nafai se lăsă pe spate în scaun așteptând să se termine totul. Se consolă cu faptul că, la urma urmelor, nu fusese decât un vis. Nu avea să-i schimbe viața sau ceva de genul ăsta.

Tata însă nu terminase.

— Știi ce voiam de fapt să fac, când am simțit acea nevoie urgentă să ajung în oraș? Voiam să avertizez oamenii... să urmeze vechile căi, să se întoarcă la legile Sufletului Suprem, altfel acest loc va arde.

— Care loc? întrebă Luet, regăsindu-și concentrarea.

— Locul ăsta. Basilica. Orașul. L-am văzut arzând.

Din nou Tată tăcu, privind în ochii ei vii.

— Nu orașul, spuse în cele din urmă. Orașul era numai imaginea oferită de mintea mea, nu-i așa? Nu orașul. Întreaga lume. Harmony, arzând în întregime.

Rasa icni.

— Pământul, șopti ea.

— Oh, te rog, făcu Nafai. Deci Mama avea de gând să lege viziunea Tatei de acea veche poveste despre planeta-mamă care fusese arsă de Sufletul Suprem pentru a pedepsi omenirea din cauza oricărui păcat împotriva căruia povestitorul curent trebuia să predice. Mitul universal coercitiv: dacă nu faci ce-ți spun eu - adică, ce spune *Sufletul Suprem*, atunci întreaga lume va arde.

— N-am văzut focul în sine, zise Luet ignorându-l pe Nafai. Poate nici măcar nu văd același lucru.

— Dar *tu* ce ai văzut? întrebă Tata. Inima lui Nafai se strânse remarcând cât de respectuos era cu fata.

— Am văzut Lacul Adânc din Basilica acoperit de sânge și cenușă.

Nafai așteptă să termine. Dar ea se opri acolo.

— Ce-i asta? Asta-i tot? Nafai se ridică în picioare, pregătindu-se să iasă. E minunat să vă ascult pe amândoi comparându-vă viziunile. Eu am văzut un oraș în flăcări. Ei, bine, eu am văzut un lac acoperit de zgură.

Luet se ridică și îl înfruntă. Ba nu, îl privi de sus, ceea ce era ridicol, întrucât el era cu aproape jumătate de metru mai înalt decât ea.

— Te cerți cu mine, zise ea pățimaș, numai pentru că nu vrei să crezi ceea ce ți-am spus despre Eiadh.

— Ridicol, replică Nafai.

— Ai avut o viziune cu Eiadh? întrebă Rasa.

— Ce are de-a face Eiadh cu *Nyef*? interveni și Issib.

Nafai o urî pentru că pomenise iar numele ei, în fața familiei lui.

— Poți să inventezi ce vrei despre alți oameni, dar ai face bine ca *pe mine* să mă lași în pace.

— Destul, rosti Tata. Am terminat.

Rasa îl privi surprinsă.

— Mă dai afară din propria mea casă?

— Îi dau afară pe fiii mei.

— Ai autoritate asupra *fiilor tăi*, bineînțeles.

Mama zâmbea, dar Nafai știa după tonul ei calm că era foarte supărată.

— Oricum, aici în casa *mea* nu-i văd decât pe elevii *mei*.

Tata dădu din cap, acceptând dojana, apoi se ridică să plece.

— Atunci ies eu - sper că asta pot s-o fac.

— Întotdeauna poți pleca, adoratul meu soț, atât timp cât promiți că te întorci la mine.

Răspunsul lui fu un sărut pe obrazul ei.

— Ce o să faci? întrebă ea.

— Ceea ce mi-a spus Sufletul Suprem să fac.

— Și focul ce e?

— Avertizează oamenii să se întoarcă la legile Sufletului Suprem sau altfel lumea va arde.

Issib era îngrozit.

— Tată, e o nebunie!

— Am obosit să tot aud cuvântul ăsta din gura fiilor mei.

— Dar... profeții Sufletului Suprem nu spun astfel de lucruri. Ei sunt ca poezii, numai că metaforele lor cuprind lecții morale, sau glorifică Sufletul Suprem, sau...

— Issya, zise Wetchik, toată viața mea am ascultat aceste așa-zise profeții - și psalmii și legendele și pe preoții din temple - și întotdeauna m-am gândit, dacă *asta* este tot ce are de spus Sufletul Suprem, de ce să mă mai ostenesc să ascult? De ce s-ar mai obosi Sufletul Suprem să *vorbească*, dacă numai atât are în minte?

— Atunci de ce ne-ai învățat *pe noi* să-i vorbim Sufletului Suprem? întrebă Issib.

— Pentru că am crezut în legile vechi. Eu însumi i-am vorbit Sufletului Suprem, deși mai mult ca mod de a-mi limpezi propriile gânduri decât pentru că eram cu adevărat convins că el *ascultă*. Apoi noaptea trecută - în dimineața asta - am avut o experiență pe care nu mi-aș fi închipuit-o. Nu mi-am dorit-o niciodată. Nici măcar n-am știut ce este până acum, până în aceste ultime momente când am vorbit cu Luet. Acum știu... cum te simți când auzi vocea Sufletului Suprem în interiorul tău. Nu seamănă deloc cu ceea ce au spus poezii, visătorii și escrocii care scriu tot ce le trece prin cap și vând apoi asta drept profeție. În mine nu eram eu însumi, iar Luet mi-a arătat că și ea are aceeași voce înăuntrul ei. Asta înseamnă deci că Sufletul Suprem este adevărat și viu.

— Poate că este adevărat, zise Issib. Asta nu ne spune ce este.

— Este păzitorul lumii, spuse Wetchik. Mi-a cerut să ajut. Mi-a *spus* să ajut. Și o voi face.

— Asta ține de templu. Tu nu știi nimic despre așa ceva. Tu cultivi plante exotice.

Tata înlătură obiecțiile lui Issib cu un gest.

— Dacă Sufletul Suprem are nevoie ca eu să știu ceva, îmi va arăta.

Apoi se îndreaptă spre ușa care ducea în casă. Nafai îl urmă câțiva pași.

— Tată!

Tatăl așteaptă.

Problema era că Nafai nu știa ce să spună. Doar că trebuia să spună ceva. Că era o întrebare foarte importantă al cărei răspuns trebuia să-l afle înainte ca Tata să plece. Dar nu știa care era întrebarea.

— Tată, zise din nou.

— Da?

Și pentru că Nafai nu se putea gândi la întrebarea adevărată, cea profundă, cea importantă, o puse pe singura care îi veni în minte.

— *Eu* ce trebuie să fac?

— Urmează vechile legi ale Sufletului Suprem, zise Tatăl.

— Ce înseamnă asta?

— Altfel lumea va arde.

Și Tata ieși.

Nafai privi un timp ușa goală. Nu se întâmpla nimic, așa că se întoarse către ceilalți. Se uitau toți la el, de parcă s-ar fi așteptat ca el să facă ceva.

— *Ce-i?*

— Nimic, zise Mama. Se sculă de pe scaunul ei din umbra copacului kaplya: O să ne întoarcem toți la treburile noastre.

— Asta-i tot? întrebă Issib. Tatăl nostru - soțul tău - tocmai ne-a anunțat că Sufletul Suprem îi vorbește, iar noi ar trebui să ne întoarcem la lecțiile noastre?

— Chiar nu înțelegi, nu-i așa? zise Mama. Ați trăit toți anii ăștia ca fiii mei, ca *elevii* mei și tot nu sunteți nimic altceva decât niște băieți obișnuiți care vagabondează pe străzile din Basilica sperând să găsească o femeie dornică și un pat pentru noapte.

— Ce nu înțelegem aici? întrebă Nafai. Numai pentru că voi, femeile, o luați atât de în serios pe vrăjitoarea asta nu înseamnă că...

— Am intrat și eu în apă, replică Mama, cu ton metalic. Voi, bărbații, puteți pretinde între voi că Sufletul Suprem e distrat sau adormit, ori că nu e

decât o mașină care colectează transmisiile noastre și le trimite la bibliotecile din orașele îndepărtate. Indiferent în ce teorie ai crede, e totuna față de *adevăr*. Din câte știu *eu*, la fel cum știu și majoritatea femeilor din acest oraș, Sufletul Suprem este cât se poate de viu. Cel puțin în calitate de păstrător al amintirilor planetei, este viu. Noi toate primim acele amintiri când intrăm în apă. Uneori par aleatoare, alteori ni se dau exact amintirile de care avem nevoie. Sufletul Suprem păstrează istoria lumii, așa cum a fost văzută prin ochii altor oameni. Numai câteva dintre noi - cum sunt Luet și Hushidh - primesc din apă harul înțelepciunii și chiar și mai puține au viziuni despre lucruri reale care încă nu s-au petrecut. De când a murit marea Izumina, Luet este singura vizionară din Basilica pe care o cunosc - așa că da, o luăm foarte, foarte în serios.

Femei care intră în apă și primesc viziuni? Era pentru prima dată când Nafai auzea o femeie descriind vreo parte a ritualului de venerare a lacului, întotdeauna presupusese că venerarea femeilor era la fel ca a bărbaților - fizică, ascetică, dureroasă, un mod lipsit de patimă de eliberare de emoții. Dar ele erau toate mistice. Ceea ce bărbații considerau legendă sau nebunie reprezenta centrul vieții unei femei. Nafai se simțea ca și cum ar fi descoperit că femeile erau o specie complet diferită. Întrebarea eră care dintre ei, femeile sau bărbații, erau oamenii? Bărbații brutali, dar raționali? Sau femeile iraționale, dar blânde?

— Există un singur lucru mai rar decât o fată ca Luet, spunea Mama și anume un *bărbat* care aude vocea Sufletului Suprem. Acum știm că tatăl tău o aude - Luet mi-a confirmat-o. Eu nu știu ce vrea Sufletul Suprem sau de ce îi vorbește tatălui tău, dar sunt suficient de înțeleaptă ca să știu că e important.

Trecând pe lângă Nafai, se întinse și apucă strâns urechea lui, dar nu dureros, între degete.

— Cât despre arderea mitică a Pământului, dragul meu băiat, am văzut-o chiar eu. S-a întâmplat în realitate. Pot doar să ghicesc cu cât timp în urmă - se estimează că s-au scurs cel puțin treizeci de milioane de ani de istorie umană pe lumea asta pe care o numim Harmony. Dar eu am văzut rachetele zburând, bombele explodând și lumea erupând în flăcări. Fumul umplea cerul și ascundea soarele, iar sub acea pătură de întuneric oceanele înghețau și pământul era acoperit de gheață și numai puțini oameni au supraviețuit să se ridice deasupra beznei în timp ce lumea murea, ducându-și speranțele și

regretele și genele lor pe alte planete, sperând într-un nou început. Au reușit. Suntem aici. Acum Sufletul Suprem l-a avertizat pe tatăl tău că noul nostru început ar putea duce la același sfârșit de mai înainte.

Nafai văzuse fața publică a Mamei - jucăușă, sclipitoare, analitică, grațioasă - și văzuse și fața ei de familie - slobodă la gură, dar mereu amabilă, iute la mânie, dar iertând ușor. Întotdeauna presupusese că felul în care se purta în familie era adevărata ei fire, neascunzând nimic. Însă în spatele fețelor pe care credea că le cunoaște ea păstrase mereu acest secret, viziunea amară a sfârșitului Pământului.

— Nu ne-ai spus niciodată despre asta, șopti Nafai.

— Cu siguranță v-am spus. Nu e vina mea că atunci când ai auzit ai crezut că vă povestesc un mit.

Dădu drumul urechii și se întoarse în casă.

Issib pluti pe lângă el, murmurând ceva despre cum e să te trezești într-o dimineață și să descoperi că ai trăit toată viața într-o casă de nebuni. Hushidh trecu și ea pe lângă el, fără să-l privească; își putea imagina bârfele pe care avea să le răspândească ea în clasă tot restul zilei.

Rămăsese singur cu Luet.

— N-ar fi trebuit să-ți vorbesc înainte, zise ea.

— Și nici n-ar trebui să-mi mai vorbești vreodată, sugeră Nafai.

— Unii oameni cred că aud o minciună atunci când li se spune adevărul. Tu ești atât de mândru de statutul tău ca fiu al Rasei și al lui Wetchik, dar este evident că, indiferent ce gene ai moștenit de la părinții tăi, nu sunt cele bune.

— În timp ce tu cu siguranță ai luat de la părinții tăi ceea ce aveau mai bun de oferit.

Ea îl privi cu dispreț evident, apoi plecă.

— Ce zi minunată o să fie, zise el neadresându-se nimănui întrucât era singur. Întreaga mea familie mă urăște. Se gândi o clipă: Nici măcar nu sunt sigur că *vreau* să le placă de mine.

Pentru o clipă primejdioasă, singur în portic, cochetă cu ideea de a se strecura după paravan ca să meargă până la margine, să se aplece în afară pentru a vedea peisajul interzis al Văii Femeilor Sfinte, numită neoficial

Viroaga și chiar mai crud cunoscută sub numele de Canionul Babelor. O să-l văd și pariez că nici măcar n-o să orbesc.

Dar n-o făcu, deși stătu mult timp acolo gândindu-se. Aparent, ori de câte ori voia să facă un pas către margine mintea lui se rătăcea și el ezită, confuz, uitând pentru o clipă ce avea de gând să facă. În cele din urmă își pierdu interesul și se întoarse în interiorul casei.

Ar fi trebuit să se ducă în clasă - asta se *așteptase* să facă atunci când intrase în casă. Dar nu se putu hotărî s-o facă. În loc de asta, merse agale până la ușa principală și afară pe verandă, apoi pe străzile Basilicai. Mama va fi probabil furioasă pe el, dar cu atât mai rău.

Probabil că se uita pe unde călca fiindcă nu se lovi de nimic, dar nu își amintea ce văzuse sau pe unde fusese. Ajunse în districtul Fântânilor, nu prea departe de cartierul în care se află casa Rasei; iar în mintea lui rulasera aceleași gânduri iar și iar, fără ca în final să se depărteze prea mult de locul de unde plecase.

Un lucru știa clar: nu putea nega toată această nebunie. Tata *nu* era nebun, oricât de inedit și ciudat ar fi părut; cât despre Mama, dacă viziunea ei despre arderea Pământului era o nebunie, atunci însemna că ea fusese nebună încă dinainte de nașterea lui. Deci există ceva care pune idei, dorințe și viziuni în mințile părinților lui - și într-a lui Luet, nu putea s-o uite pe ea. Oamenii numeau acest ceva Suflet Suprem, dar nu era decât un nume, o etichetă. Ce era cu adevărat? Ce voia el? Dacă le putea vorbi unor oameni, de ce nu vorbea cu toți?

Nafai se opri pe o stradă largă în fața a ceea ce ar fi putut fi cea mai mare casă din Basilica. O cunoștea destul de bine, întrucât șeful clanului Palwashantu o avea de soție pe femeia care locuia aici. Nafai nu-și amintea numele ei - ea nu însemna nimic, toată lumea știa că își cumpăraseră vechea casă cu banii soțului ei și dacă nu își reînnoia contractul cu el chiar și cu acea casă nu însemna nimic - dar *el* era Gaballufix. Există o legătură de familie - mama lui era Hosni, care mai târziu devenise mătușica lui Wetchik și mama lui Elemak. Datorită acestei legături de sânge și a faptului că Tata era probabil al doilea dintre cei mai prestigioși membri ai clanului Palwashantu din Basilica, vizitaseră această casă cel puțin o dată, de obicei de două sau trei ori pe an din câte își putea aminti Nafai.

Stând acolo și privind prostește fațada acelei case speciale, deveni dintr-odată atent, căci fără să vrea recunoscuse pe cineva care mergea pe stradă. Elemak ar fi trebuit să fie acasă dormind - doar călătorise toată noaptea, nu-i așa? Totuși iată-l acolo, la amiază. Intrat în panică pentru o clipă, Nafai se întreabă dacă Elya îl căuta pe el - era oare posibil ca Mama să-i fi simțit lipsa și să fi fost îngrijorată și acum întreaga familie, poate chiar și angajații Tatei, să fi venit în oraș să-l caute?

Dar nu. Elemak nu căuta pe nimeni. Mergea prea indiferent, prea firesc. Nu se uita în nici o direcție anume.

Apoi dispăru.

Ba nu, intrase în spațiul dintre casa lui Gaballufix și clădirea alăturată. Deci *avea* o destinație.

Nafai trebuia să afle ce făcea Elemak. Pășii pe stradă până într-un punct de unde avea o vedere clară de-a lungul aleii. Ajunse acolo la timp ca să-l vadă pe Elemak trecând, aplecându-se printr-o ușă scundă și intrând în casa lui Gaballufix.

Nafai nu-și putea imagina ce treabă ar fi putut avea Elya cu Gaballufix - în special ceva atât de urgent încât să trebuiască să se ducă la el acasă în aceeași zi în care se întorsese dintr-o călătorie lungă. Adevărat, Gaballufix era fratele vitreg al lui Elya, dar între ei erau șaisprezece ani, iar Gaballufix nu-l recunoscuse niciodată deschis pe Elya drept frate. Asta nu însemna însă că acum nu puteau începe să se poarte ca niște rude apropiate. Totuși, pe Nafai îl deranja faptul că Elemak nu pomenise niciodată de asta și părea s-o ascundă și acum.

Oricât l-ar fi deranjat problema, Nafai știa că ar fi fost o idee foarte proastă să-l întrebe pe Elemak direct. Când Elya o să vrea ca cineva să afle ce treabă avea cu Gaballufix, o să spună el. Între timp, secretul va fi în siguranță în interiorul capului lui Elya.

Un secret în interiorul capului cuiva.

Luet știuse că Nafai o iubea pe Eiadh.

Mă rog, asta nu era chiar un secret - Luet poate că ghicise după felul în care o privea. Dar acolo pe veranda casei Mamei, Luet spusese „Tu ești bastardul”, părănd că îi dă o replică la faptul că el o numise pe ea bastard. Doar că el nu *spusese* nimic. El doar se *gândise* la ea ca fiind un bastard.

Nu era o părere pe care să o fi exprimat până atunci. O gândise numai în acel moment, pentru că era supărat pe Luet. Și totuși ea știusese.

Și asta era tot isprava Sufletului Suprem? Nu numai că puneă ideii în mințile oamenilor, dar le și scotea și le arăta altor oameni? Sufletul Suprem nu era numai un furnizor de vise bizare, ci și un spion și un bârfitor.

Asta îl speria pe Nafai, să se gândească nu numai că Sufletul Suprem era real, ci și că avea puterea să citească cele mai secrete și mai efemere gânduri și astfel să le împărtășească celorlalți. Și nimănui altcuiva decât acelei respingătoare mici vrăjitoare bastarde.

Era speriat ca atunci când intrase pentru prima dată singur în mare. Tata îi luase pe toți într-o vacanță, pe plajă. În prima după-amiază petrecută acolo ieșiseră pe mare împreună și înconjurat de tatăl și frații săi - bineînțeles cu excepția lui Issib, care îi urmărea din scaunul lui de pe plajă - simțise marea jucându-se cu el, valurile împingându-l către mal, apoi încercând să-l tragă din nou în larg. Era distractiv, antrenant, îndrăznise chiar să înoate până când picioarele lui nu mai atingeau fundul, jucându-se tot timpul cu Meb, Elya și cu Tata. O zi frumoasă, o zi măreață, când frații lui mai mari încă îl iubeau. Dar în dimineața următoare se trezise devreme, părăsise cortul și se dusesse singur la apă. Putea să înoate ca un pește, nu era în pericol. Și totuși când intrase în mare simțise o stânjeneală inexplicabilă. Apa îl îmboldea, îl împingea; se afla la numai câțiva metri de țărm, însă fără altcineva în valuri, doar el singur, se simțise de parcă și-ar fi pierdut locul, fiind deja tras în mare, prins în strânsoarea a ceva atât de uriaș încât orice bucată a să îl putea înghiți. Atunci intrase în panică. Alergase spre mal, luptându-se cu apa, convins că nu îi va mai da drumul niciodată, târându-l, absorbindu-l. Iar când ajunsese pe nisip, pe nisipul uscat de deasupra liniei fluxului, căzuse în genunchi și plânsese fiindcă era teafăr.

Dar în acele câteva momente din apă simțise teroarea de a fi atât de mic și neajutorat, față de cât de multă putere există în lume și cât de ușor ar fi putut face cu el ce voia, iar el nu se putea opune în nici un fel.

Această spaimă o simțea și acum. Nu așa de puternică, nu așa de clară ca în acea zi pe plajă - dar nici el nu mai avea cinci ani și se descurcă mai bine cu temerile. Sufletul Suprem nu era o legendă veche, era viu și putea aduce cu forța viziuni în capul părinților lui și putea căuta secrete în capul lui

Nafai pe care să le spună altor oameni, oameni care lui Nafai nu-i plăceau și cărora nu le plăcea de el.

Cel mai rău lucru era să afle că motivul pentru care Luet nu-l plăcea *provenea* probabil din ceea ce Sufletul Suprem îi spusese despre gândurile lui. Cele mai intime gânduri ale lui expuse acestui mic monstru antipatic. Ce urma? Următoarea viziune a Tatei avea să fie despre fanteziile lui Nafai în legătură cu Eiadh? Mai rău, va apărea și *Mama*?

Pe plajă putuse să alerge până la mal. Unde să fugi ca să scapi de Sufletul Suprem?

Nu fugi. Nici nu te poți ascunde - cum ai putea să-ți deghizezi gândurile astfel încât nici tu să nu știi la ce te gândești?

Singura alternativă era să încerce să afle ce era Sufletul Suprem, să încerce să înțeleagă ce dorea, ce voia să facă cu familia lui, cu *el*. Trebuia să înțeleagă Sufletul Suprem și apoi, dacă era posibil, să-l convingă să-l lase în pace.

4. MĂȘTILE

Nu mai avea sens să se întoarcă la casa Mamei atât de târziu pentru școală. Explicațiile probabil ar fi ocupat și timpul care mai rămăsese. Scuzele puteau să aștepte până mâine.

Sau poate Nafai nu avea să se mai întoarcă niciodată. Era o idee. La urma urmelor, Mebbekew nu mergea la școală. De fapt el nu făcea *nimic*, nici măcar nu venea acasă dacă așa hotăra.

Când începuse asta? Meb făcea deja genul ăsta de lucruri la paisprezece ani? Ei, bine, indiferent dacă le făcea sau nu, Nafai putea începe acum și cine avea să-l oprească? Era la fel de înalt ca orice bărbat și era destul de mare să facă un comerț de bărbat. Însă nu comerțul făcut de Tata - nu, niciodată afaceri cu plante. Dacă făceai așa ceva suficient de mult timp, începeai să ai viziuni în întuneric pe lângă drumurile din deșert.

Dar existau și alte afaceri. Poate Nafai ar putea învăța la vreun artist. Un poet sau un cântăreț - vocea lui Nafai era neformată, dar putea urma o melodie și cu antrenament putea deveni chiar bun. Sau putea fi dansator, sau actor, în ciuda glumelor Mamei de azi-dimineață. Aceste arte nu aveau

nimic de-a face cu școala - dacă trebuia să urmeze una dintre ele, atunci să continue să stea cu Mama însemna pierdere de vreme.

Ideea îl preocupă întreaga după-amiază, purtându-l mai întâi spre sud spre piața interioară, unde puteau fi auzite poeme și cântece, poate niște myachik-uri noi bune pe care să le cumpere și să le asculte acasă. Bineînțeles, dacă înceta să mai meargă la școală, fără îndoială că Mama i-ar tăia alocația pentru myachik-uri. Dar ca ucenic probabil ar fi primit ceva bani de cheltuială și dacă nu, ce dacă? Va face el însuși artă. Curând nici nu va mai *dori* înregistrări cu artă în mici bile de sticlă.

Când ajunse în piața interioară se convinsese deja că nu mai era interesat de înregistrări acum dacă o să-și facă o carieră din crearea operelor reale. Se îndreptă spre est prin cartierele numite al Scriitorilor, Grădinile și Livada de Măslini, câteva străduțe înguste cu case dintre zidul orașului și marginea văii unde bărbații nu aveau acces. În final ajunse în cel mai îngust loc, o străduță cu un perete alb înalt în spatele caselor, astfel încât un bărbat care ar sta pe zidul roșu al orașului să nu poată să vadă peste case jos, în vale.

Venise până aici doar de câteva ori până atunci și niciodată singur.

Niciodată singur, pentru că Dolltown era un loc pentru companie și tovărășie, un loc în care să stai în mijlocul unei audiențe aglomerate și să urmărești dansuri și piese de teatru sau să asculți recitări și concerte. Însă acum Nafai venise în Dolltown ca artist, nu ca parte a audienței. Nu căuta tovărășia, ci vocația.

Soarele era încă sus, așa că străzile din Dolltown nu erau aglomerate. Amurgul va scoate la iveală ucenicii puși pe șotii și elevii de școală, iar căderea nopții va chema îndrăgostiții, cunoscătorii și pe cei dornici de petreceri. Dar chiar și acum, după-amiază, unele teatre erau deschise și galeriile făceau afaceri bune la lumina zilei.

Nafai intră în câteva galerii, mai mult pentru că erau deschise decât pentru că se gândea serios că s-ar putea angaja ucenic la un pictor sau la un sculptor. Nafai nu avusese niciodată prea mult talent la desen, iar când în copilărie încercase sculptura, proiectele lui trebuiseră să poarte titluri pentru ca oamenii să înțeleagă ce reprezentau. Plimbându-se prin galerii, Nafai căuta să pară îngândurat și studios, dar vânzătorii nu se lăsau păcăliți - poate că Nafai era înalt ca un bărbat, dar tot era mult prea tânăr ca să fie un cumpărător serios. Astfel că niciodată nu veneau să vorbească cu el așa cum

faceau când intrau adulți în magazine. Era nevoit să-și culeagă informațiile din ceea ce auzea întâmplător. Prețurile îl uluiau. Desigur un original îi era absolut intangibil, dar chiar și copiile holografice cu rezoluție înaltă erau prea scumpe ca să poată visa să cumpere una. Cel mai rău era că picturile și sculpturile care îi plăceau cel mai mult erau invariabil și cele mai scumpe. Poate că asta însemna că avea gusturi excelente. Sau poate însemna că artiștii care știau cum să-i impresioneze pe ignoranți erau cei capabili să facă cei mai mulți bani.

Plictisit în cele din urmă de galerii și hotărât să afle care artă va reprezenta viitorul lui, Nafai merse până la un teatru în aer liber, o serie de mici scene împrăștiate pe pajiștea largă de lângă zid. Se repetau câteva piese. Întrucât încă nu exista un public adevărat, bulele de sunet încă nu fuseseră puse în funcțiune și pe măsură ce Nafai se plimba de la o scenă la alta, zgomotele de la piesele mai îndepărtate interveneau în fiecare pauză a celei mai apropiate. Însă după un timp Nafai descoperi că dacă stătea și urmărea o repetiție suficient de mult ca să devină interesat, nu mai observa celelalte zgomote.

Cel mai mult îl intrigă o trupă de satiră. Întotdeauna considerase că satira trebuie să fie cel mai interesant mod de a face teatru, căci scenariile erau mereu la fel de noi ca și bârfele zilei. Și, exact cum își imaginase, scenaristul stătea în timpul repetiției și își scria versurile pe hârtie - pe *hârtie* - și înmâna colile unui băiat care alerga cu ele pe scenă și i le dădea actorului căruia îi erau dedicate. Actorii care nu erau pe scenă în acel moment fie se plimbau înainte și înapoi, fie stăteau ghemuiți pe pajiște, repetându-și continuu rolurile ca să le memoreze pentru spectacolul din acea seară. De aceea satirele păreau întotdeauna făcute de mântuială și prost organizate, cu tăceri bruște și abundând de improvizații absurde. Dar nimeni nu se aștepta ca o satiră să fie *bună* - trebuia doar să fie amuzantă, malițioasă și nouă.

În aceasta părea să fie vorba despre un farmacist bătrân care vindea elixiruri de dragoste. Actorul mascat care juca rolul bătrânului arăta destul de tânăr, nu mai mult de douăzeci de ani și nu se pricepea prea bine să imite un glas de bătrân. Dar asta făcea parte din distracție - mascații erau aproape întotdeauna actori ucenici care încă nu reușiseră să obțină un rol într-o trupă de teatru serioasă. Ei *pretindeau* că motivul pentru care poartă măști și nu machiaj era ca să-i protejeze de represaliile victimelor satirei - dar,

privându-i, Nafai începea să se convingă că masca îl apăra pe tânărul actor de ridiculizările colegilor.

După-amiaza era fierbinte și unii dintre actori își scosese ră cămășile; cei cu pielea deschisă păreau indiferenți la faptul că se făceau de culoarea tomatelor. Nafai răs în sinea lui la gândul că mascații erau probabil singurii oameni din Basilica bronați peste tot cu excepția fețelor.

Băiatul îi dădu o foaie unui actor care stătea pe iarbă. Tânărul se uită peste ea, apoi se ridică și se îndreptă către scenarist.

— Nu pot să spun așa ceva.

Scenaristul era cu spatele la Nafai, așa că nu îi putu auzi răspunsul.

— Ce, rolul meu e atât de lipsit de importanță, încât versurile *mele* nu trebuie să rimeze?

De data asta răspunsul fu rostit destul de tare pentru ca Nafai să prindă câteva cuvinte, sfârșite cu argumentul decisiv:

— Atunci scrie-o tu!

Tânărul furios își smulse masca de pe față și strigă:

— Nici eu n-aș putea s-o fac mai prost!

Scenaristul izbucni în răs.

— Probabil că nu, zise. Hai, fă o încercare. N-am timp să fiu genial la *fiecare* scenă.

Calmându-se, tânărul își puse masca la loc. Dar Nafai văzuse destul. Căci tânărul mascat care voia ca rolul său să rimeze nu era altul decât fratele lui, Mebbekew.

Deci aceasta era sursa veniturilor lui. Nu se împrumuta. Ideea care lui Nafai i se păruse atât de isteată și inedită - să devină ucenic într-o artă ca să-și câștige independența - îi venise de mult lui Mebbekew și o pune în practică. Într-un fel era încurajator - dacă Mebbekew putea s-o facă, de ce n-aș putea și eu? Dar de asemenea era descurajator să se gândească că dintre toți oamenii se întâmplase ca el să aleagă să-l imite pe Mebbekew. Meb, fratele care îl urăsese toată viața în loc să ajungă să-l urască mai de curând, ca Elya. Oare pentru asta m-am născut? Să devin un al doilea Mebbekew?

Apoi veni gândul cel mai răutăcios dintre toate. N-ar fi amuzant dacă aş alege profesia de actor, la ani în urma lui Meb şi să obţin imediat o slujbă la o companie serioasă? Ar fi delicios de umilitor; Meb ar fi în pragul sinuciderii.

Mă rog, poate că nu. Mai degrabă Meb ar deveni un ucigaş.

Nafai fu scos din micul său vis duşmănos de jocul de pe scenă. Bătrânul vânzător de elixiruri încerca să convingă o tânără şovăitoare să cumpere ierburi de la el.

Pune-i frunzele în ceai
Pune floarea-n patul tău
Şi la trei jumate mort o să-l ai.
Iertare,
A fost doar o scăpare.

Intriga începea să capete sens. Bătrânul voia să-l otrăvească pe iubitul fetei convingând-o că buruiana fatală era un elixir al dragostei. Aparent ea nu înţelegea - toate personajele din satire erau uluitor de proaste dar din alte motive se opunea achiziţiei.

Mai degrabă m-aş spânzura
Decât să folosesc o floare din grădina ta.
Nu vreau nimic de la tine.
Vreau ca iubirea să vină de la sine.

Brusc, bătrânul începu să interpreteze un cântec de operă. Vocea lui nu era chiar aşa de rea, chiar cu exagerările pentru efectul comic.

Visul de iubire e atât de fermecător!

În acel moment Mebbekew, cu masca la locul ei, sări pe scenă și se adresa direct publicului:

Ascultați cum rage bătrânul!

Începură să interpreteze un duet, bătrânul vânzător de elixiruri cântând un vers și personajul mai tânăr al lui Mebbekew răspunzându-i cu un comentariu vorbit către public.

Dar dragostea poate veni pe multe căi!

(L-am urmărit câteva zile.)

Un amant poate fi tare dornic!

(Știu că vrea să-l omoare pe al ei ibovnic.)

Celălalt la nesfârșit se retrage!

(Auziți cum măgarul rage!)

O, nu lua o nepotrivită deciziune!

(Cred că o să-i dau dobitocului o viziune.)

Când eu îți pot îndeplini scopul!

(Va crede că e de la Supremul Suflet.)

În jocul dragostei nu-s limitări.

(O viziune are nevoie de flăcări...)

Nu contează cum câștigi,

Inima ta e acolo, La fel îți vei iubi alesul.

O viziune de la Sufletul Suprem. Flăcări. Lui Nafai nu-i plăcea întorsătura pe care o lua lucrurile. Nu-i plăcea că masca bătrânului vânzător de elixiruri consta dintr-o clăie sălbatică de păr alb și o barbă complet albă. Era oare probabil să se fi răspândit deja vorba atât de repede și de departe? Unii satirici erau faimoși pentru talentul lor de a prinde bârfele înaintea oricui altcuiva - destul de adesea oamenii ascultau satirele

numai ca să afle ce se mai întâmpla - și adesea plecau de la teatru întrebându-se unul pe altul: Despre ce a fost vorba cu *adevărat*?

Pe scenă Mebbekew își făcea de lucru cu o cutie. Scenaristul strigă la el:

— Lasă efectul flăcărilor. O să ne prefacem că funcționează.

— Trebuie să-l încercăm odată și-odată, răspunse Mebbekew.

— Nu acum.

— Dar când?

Scenaristul se ridică în picioare, merse până la scenă drept în fața lui Meb, își făcu palmele pâlnie în fața gurii și răcni:

— O... să... punem... efectul... mai... târziu!

— Bine, făcu Mebbekew.

Scenaristul se înapoie la locul lui de pe colină, spunând:

— *Iar tu* oricum n-ai sublinia efectul flăcărilor.

— Scuze, zise Meb.

Reveni la locul lui din spatele cutiei care probabil că urma să scuipe seara o coloană de foc. Ceilalți mascați își reocupară pozițiile.

— Sfârșitul cântecului, anunță Meb. Efect de flăcări.

Imediat vânzătorul de elixiruri și fata își aruncară mâinile în sus într-o parodie de surpriză.

— O coloană de foc! strigă vânzătorul de elixiruri.

— Cum poate focul să apară subit pe o stâncă goală din deșert? țipă fata. E un *miracol*.

Vânzătorul de elixiruri se răsuci către ea:

— Nu știi despre ce vorbești, ticăloaso! *Eu* sunt singurul care poate vedea asta! E o viziune!

— Ba nu! răcni Mebbekew, cu vocea sa cea mai profundă. E un efect special de scenă!

— Un efect de scenă! exclamă vânzătorul de elixiruri. Atunci tu trebuie să fii...

— Te-ai prins!

— Impostorul ăla bătrân, Sufletul Suprem!

— Sunt mândru de tine, șmechere! Prostuța - aproape că ai păcălit-o.

— O, nu trebuie mult *s-o înșeli* pe ea - *tu* ești maestrul în a falsifica!

— Nu! urlă scenaristul. Nu „*s-o înșeli* pe ea”, idiotule! Trebuie „*s-o înșeli pe ea*”, accent pe *ea*, altfel nu rimează cu „*falsifica*”!

— Iertare, rosti tânărul mascat care juca rolul vânzătorului de elixiruri. Așa nu are *logică*, desigur, dar trebuie să *rimeze*?

— Nu trebuie să aibă logică, cocoșel înfumurat ce ești, trebuie doar să scoată bani!

Toată lumea râse - cu toate că era limpede că actorilor nu le plăcea prea mult de scenarist. Reveniră la scenă și câteva clipe mai târziu Meb și vânzătorul de elixiruri se lansară într-o serie de dansuri și cântece despre cât de pricepuți sunt ei în a trage oamenii pe sfoară și cât de incredibil de naivi sunt majoritatea oamenilor - în special femeile. Aparent fiecare cuplet urmărea să ofenseze grav câte o parte a audienței și cântecul continuă până când fiecare grup posibil din Basilica fu ironizat. În timp ce ei cântau și dansau, fata se prefăcea că frige niște carne în flăcări.

Meb își uita textul mai des decât celălalt actor mascat și în ciuda faptului că Nafai știa că întreaga secvență avea drept scop umilirea Tatei, nu putu să nu remarce că Meb era de fapt destul de bun, în special la cântat, unde fiecare cuvânt era pronunțat clar. Pot să fac și eu asta, gândi Nafai.

Cântecul revenea mereu la același refren:

Stau pe lângă foc

Cu mincinosul meu favorit

Nimeni nu poate avea noroc

Când începe dansul lui fantezist.

Când se termină cântecul, Meb-Sufletul Suprem îl convinse pe vânzătorul de elixiruri că cea mai bună cale de a le determina pe femeile din Basilica să facă ceea ce voia el era să le convingă că primea viziuni de la Sufletul Suprem.

— Sunt mereu gata să se-nșele, spuse Meb. Toate fetele vor crede.

Scena se încheie cu vânzătorul de elixiruri conducând-o pe fată afară din scenă, povestindu-i cum avusese viziunea Basilicăi în flăcări. Scenaristul trecuse la versuri albe, despre care Nafai credea că sună mai natural decât râmă, dar nu erau la fel de amuzante.

— Vrei să irosești ultimele săptămâni ale lumii agățându-se de un tânăr mitocan novice? N-ar fi mai bine să-ți delectezi mintea cu un bătrân urât care are o înțelegere cu Sufletul Suprem?

— Bun, zise scenaristul. Merge. Acum hai să trecem la scena de pe stradă.

Un alt grup de actori cu măști urcară pe scenă. Nafai traversă imediat pajiștea către locul în care Mebbekew, cu masca încă pe figură, mângălea deja un nou dialog pe o bucată de hârtie.

— Meb, zise Nafai.

Meb ridică privirea, tresărind, străduindu-se să vadă mai bine prin micile găuri pentru ochi făcute în mască.

— Cum mi-ai spus?

Apoi văzu că era Nafai. Sări imediat în picioare și se îndepărtă.

— Pleacă de lângă mine, mâncător de șobolani.

— Meb, trebuie să vorbesc cu tine.

Mebbekew continuă să meargă.

— Înainte de a juca în piesa din seara asta! insistă Nafai.

Meb se întoarce spre el.

— Nu e o piesă, e o satiră. Eu nu sunt actor, sunt mascat. Iar tu nu ești fratele meu, ești un dobitoc.

Furia lui Meb îl ului.

— Ce ți-am făcut? întrebă Nafai.

— Te cunosc, Nyef. Indiferent ce-aș zice, în final o să-i spui Tatei.

De parcă Tata nu ar afla până la urmă că fiul său juca într-o satiră menită să-l ironizeze în fața întregului oraș.

— Ceea ce-mi face greață, zise Nafai, este că pe tine nu te interesează decât să nu intri *tu* în necaz. Nu ești deloc loial familiei.

— Asta nu face nici un rău familiei mele. Masca este un mod perfect cinstit de a-ți începe cariera de actor, îmi aduce bani de trai și din când în când câștig puțin respect și bucurie, ceea ce înseamnă mult mai mult decât dacă aș munci pentru Tata!

Despre ce vorbea Meb?

— Nu-mi pasă că joci mascat. De fapt, cred că e grozav. Astăzi mă învârteam pe aici fiindcă mă gândisem că aș putea încerca și eu.

Meb își scoase masca și îl studie pe Nafai de sus până jos.

— Ai un corp care ar da bine pe scenă. Dar vocea e tot de copil.

— Mebbekew, acum nu mai are importanță. Tu sau eu mascat, nu contează - ideea e că nu-i putem face asta Tatei!

— Nu-i fac nimic Tatei! Fac asta pentru mine însumi.

Întotdeauna se întâmpla așa când vorbea cu Mebbekew. Părea să nu sesizeze tema unei discuții.

— Bine, fii mascat. Dar să-ți ironizezi propriul tată e ceva prea josnic chiar și pentru tine!

Meb îl privi lipsit de expresie.

— Să-mi ironizez tatăl?

— Nu-mi spune că nu știi.

— Ce e în satira asta care îl ironizează pe *el*?

— Scena pe care tocmai ai încheiat-o, Meb.

— În Basilica, Tata nu e *singura* persoană care crede în Sufletul Suprem. De fapt, câteodată mă gândesc că el nu crede chiar atât de mult.

— Viziunea, Meb! Focul în deșert, profeția despre sfârșitul lumii! La ce crezi că se referă?

— Nu știu. Bătrânul Drotik nu ne spune la ce se referă chestiile astea. Dacă noi nu am auzit bârfele, nu are nici o importanță. Tot ne jucăm rolurile.

Apoi pe fața lui Meb se așternu o expresie ciudată, suspicioasă:

— Ce are de-a face cu Tata toată treaba asta cu Sufletul Suprem?

— A avut o viziune, zise Nafai. Pe Drumul Deșertului, azi-dimineață înainte de ivirea zorilor, când se întorcea din călătorie. A văzut un stâlp de foc pe o stâncă și Basilica arzând, iar el crede că asta înseamnă distrugerea lumii, ca a Pământului în vechea legendă. Mama îl crede și probabil a discutat deja și cu alții despre asta, altfel cum ar putea scenaristul vostru să includă bucata asta în satira lui?

— E cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse Mebbekew.

— Nu inventez. Am fost în dimineața asta în porticul Mamei și...

— Scenă din portic! Asta e... A scris că farmacistul - ăsta trebuie să fie *tată*...

— Ce crezi că-ți spuneam?

— Ticălosul, șopti Meb. Ticălosul ăla. Și mi-a dat mie rolul *Sufletului Suprem*...

Meb se întoarce și alergă către mascatul care îl interpreta pe farmacist. Stătu câteva clipe în fața lui, uitându-se la mască și la costum.

— E atât de *evident*, probabil că am un creier de țânțar - dar o viziune!

— Despre ce vorbești? întrebă actorul.

— Dă-mi masca, zise Mebbekew. Dă-mi-o!

— Bine, sigur, uite-o.

Meb o smulse din mâinile celui alt actor și alergă pe deal spre scenarist. Nafai fugi după el. Meb flutura masca în fața bărbatului.

— Cum îndrăznești, Drotik, căcăcios mizerabil!

— O, nu te preface că n-ai știut, băiete.

— De unde să fi știut? Am dormit până la începerea repetiției. M-ai pus să-mi bat joc pe scenă de tatăl meu și e o simplă coincidență că nu mi-ai spus, da, cu siguranță *asta* o cred!

— Hei, asta atrage publicul.

— Ce aveai de gând să faci, să le spui oamenilor cine sunt, după toate promisiunile că o să-mi păstrezi anonimatul? Oricum, ce înseamnă toate

măștile astea? Meb se întoarse spre ceilalți, care erau vizibil zăpăciți: Ascultați, oameni buni, știți ce avea de gând bășicatul ăsta bătrân? Să-l ironizeze pe tatăl meu și apoi să spună tuturor că eu am interpretat rolul Sufletului Suprem. Voia să-mi dea jos masca!

Scenaristul era evident îngrijorat de turnura evenimentelor. Cu toate că majoritatea fețelor actorilor erau încă ascunse, probabil erau furioși la ideea unui scenarist care expunea identitățile mascaților. Așa că scenaristul trebuia să preia din nou controlul.

— Nu vă pierdeți timpul cu prostiile astea, le spuse celorlalți. Tocmai l-am concediat pe băiat pentru că a avut îndrăzneala să-mi rescrie versurile și acum vrea să distrugă întregul spectacol.

Mascații se relaxară vizibil.

Meb își dăduse probabil seama că pierduse lupta - actorii *voiau* să-l creadă pe scenarist pentru că dacă nu o făceau își pierdeau slujba plătită.

— Nu tatăl meu e mincinosul, zise Meb, *tu* ești.

— Satira e minunată, nu-i așa, făcu Drotik, până când săgețile ajung în casă.

Meb ridică mască cu păr alb a farmacistului deasupra capului de parcă ar fi vrut să-l lovească pe scenarist cu ea. Drotik se feri cu brațul. Dar Meb nu intenționase să-l lovească. Coborî masca pe genunchi, rupând-o în două. Apoi aruncă cele două jumătăți în poala scenaristului.

Bărbatul lăsă brațul în jos și întâlni iarăși privirea lui Meb.

— Fabricantului de măști îi va lua zece minute să pună barba pe o altă mască. Sau intenționei o amenințare metaforică?

— Nu știu, zise Meb. Intenționei să mă pui să-lucid metaforic pe tatăl meu?

Scenaristul scutură din cap incredul.

— E o *ironie*, băiete. Doar niște cuvinte. Câteva râsete.

— Câteva bilete în plus.

— De aici îți vine salariul.

— De aici ajungi tu bogat.

Meb îi întoarse spatele și se îndepărtă. Nafai îl urmă. În spatele lor îl putură auzi pe Drotik trimitându-l pe băiat la zid să caute actori mascați care ar putea învăța un rol în trei ore.

Mebbekew nu-l lăsa pe Nafai să-l prindă din urmă. Mergea din ce în ce mai repede, până când în final ajunseră să alerge pe străzi, urcând și coborând pe dealuri. Dar Mebbekew nu avea destul rezistență ca să-l îndepărteze pe Nafai și în cele din urmă se sprijini de colțul unei case, aplecat, gâfâind, abia trăgându-și sufletul.

Nafai nu știa ce să spună. Nu voise să-l fugărească pe Meb, ci numai să-i spună ceea ce gândea - că fusese grozav, modul în care îl pusese la locul lui pe scenarist, cum îl făcuse mincinos în față și spulberase orice argument adus de Drotik în apărarea sa. Când ai rupt masca în bucăți am vrut să aplaud - asta intenționa Nafai să-i spună.

Dar când ajunse destul de aproape ca să-i vorbească, își dădu seama că Meb nu gâfâia doar din cauza oboselii. Plângea, nu de supărare, ci de furie, iar când Nafai se apropie Meb începu să izbească cu pumnul în perete.

— Cum a putut să facă asta! repeta Meb, iar și iar. Ticălos bătrân și egoist!

— Nu-ți face griji, zise Nafai, încercând să-l liniștească. Drotik nu merită osteneala.

— Nu Drotik, idiotule, răspunse Meb. Drotik e exact așa cum am știut întotdeauna că este, numai că acum mi-am pierdut slujba și *niciodată* nu voi mai obține alta, Drotik va împrăștia vorbe despre mine cum că am părăsit spectacolul cu numai trei ore înainte de a începe.

— Atunci pe cine ești furios?

— Pe Tata! Pe cine crezi? O viziune - nu pot să cred, m-am gândit că Drotik o să-mi spună că nu pe Tata îl ironiza, că era vorba de altcineva și că ce anume m-a făcut să presupun că ar fi Wetchik, ce *prost* ar veni cu ideea că onorabilul *Wetchik* primește viziuni de la incredibilul și uluitorul *Suflet Suprem*.

— Mama îl crede, zise Nafai.

— Mama și-a reînnoit contractul cu el în fiecare an începând cu anul în care ai fost tu conceput, *evident* că ea are o judecată foarte solidă în ceea ce-l privește. *Tu* îl crezi? Îl crede cineva care nu s-a culcat cu el?

— Nu știu. Nici măcar nu știu cine a aflat despre povestea asta.

— Hai să-ți spun ceva. Peste șase ore va afla întreaga Basilica, toți or să știe. Aș vrea să-l *omor*, porc de câine împuțit!

— Calmează-te, nu trebuie să...

— Nu? Crezi că nu mi-ar plăcea să-i înfig pumnul ăsta în figură? Meb se răsuci și strigă următoarea frază către trecătorii de pe stradă: Iți arăt eu viziuni, cap pătrat de cărător de buruieni!

Oamenii se opreau, holbându-se la el.

— Corect, zise Nafai, Tata te face *pe tine* de râs.

— Nu eu ți-am cerut să mă urmărești. Tu ai alergat după mine, așa că dacă nu-ți place să te afli aici n-ai decât să mori sufocat cu propriii mucii, ar fi perfect în regulă.

— Hai să mergem acasă, spuse Nafai, în mare parte pentru că nu găsi nimic altceva de spus.

5. ROȚILE

Cu siguranță acasă nu era locul unde Nafai ar fi vrut să fie, nu în seara asta. Sperase ca Tata să nu se afle acolo, astfel ca Meb să aibă ocazia să se calmeze înainte de a sta de vorbă. Dar nu, bineînțeles că nu, Tata *voia* să discute cu Meb. Petrecuse deja o oră discutând cu Elemak - lui Nafai nu-i părea rău pentru că ratase acea scenă, iar acum părea să creadă că îl poate convinge pe Meb să creadă în viziunea lui.

Țipetele începură imediat ce Mebbekew îl descoperi pe Tata în biroul lui. Nafai văzuse cum erau asemenea certuri și se retrase tăcut în camera sa. Trecând prin curte îl zări pe Issib trăgând cu ochiul din ușă. Un alt refugiat, gândi Nafai.

Prima oră tot ce putu auzi fu murmurul glasului Tatei, probabil încercând să-i explice viziunea lui, întrerupt la fiecare câteva minute de strigătul limpede și pătrunzător al lui Mebbekew făcând comentarii care mergeau de la acuzație la batjocură. În cele din urmă ieși la iveală, printre toate plângerile lui Mebbekew despre faptul că Tata umilea familia, că Meb reușise foarte bine să discrediteze familia lucrând ca actor mascat. Apoi îi veni rândul Tatei să țipe, iar lui Mebbekew să încerce să explice, ceea ce

mai umplu o oră de ceartă înainte ca Meb să iasă furios din casă și Tata să se ducă la grajduri să îngrijească de animale până se liniștea.

Abia atunci Nafai se aventurează în bucătărie, deja mort de foame, pentru prima sa masă serioasă a zilei. Spre surprinderea lui, Elemak era acolo, stând cu Issib la masă.

— Elya, nu știam că ești aici, zise Nafai.

Elemak ridică ochii spre el, nedumerit, apoi își aminti.

— Las-o baltă. Eram furios azi-dimineață, dar nu e nimic, uită de asta.

Nafai *uitase*, cu toate căte se întâmplaseră de atunci, că Elemak îi spusese să nu se mai întoarcă acasă.

— Cred că am uitat deja, zise.

Elemak îi aruncă o privire dezgustată, apoi reveni la mâncare.

— Ce-am spus?

— Nu contează, zise Issib. Încercăm să ne gândim ce e de făcut.

Nafai se îndreaptă spre frigider și începu să cerceteze alimentele pe care Truzhnisha le stocase acolo pentru asemenea ocazii. Murea de foame și totuși nimic nu i se părea bun.

— Asta-i tot ce-a rămas?

— Nu, restul e ascuns în pantalonii mei, replică Issib.

Nafai luă ceva despre care își amintea că îi plăcuse pe vremuri cu toate că în seara asta nu i se părea prea bun. În timp ce-și încălzea mâncarea, se întoarse cu fața către ceilalți.

— Așadar, ce am hotărât?

Elemak nu ridică ochii.

— *Noi* nu am hotărât nimic, răspunse Issib.

— Ce, am devenit subit unicul copil din casă, iar *bărbații* iau toate deciziile?

— Da, cam așa ceva.

— Și ce decizii ați avut voi de luat? Cine altcineva să ia decizii, în afară de Tata? E casa lui, afacerea lui, banii lui și de numele lui se râde în toată

Basilica.

Elemak clătină din cap.

— Nu *toată* Basilica.

— Vrei să spui că mai există cineva care nu a auzit?

— Vreau să spun, zise Elemak, că nu toată lumea râde.

— O să râdă dacă satira va fi pusă în scenă. Am văzut o repetiție. Meb chiar era destul de bun. Bineînțeles că a demisionat deoarece era vorba de Tata, dar cred că are cu adevărat talent. Știați că și cântă?

Elemak îl privi compătimitor.

— Ești chiar atât de superficial, Nyef?

— Da, zise Nafai. Sunt atât de superficial încât consider că jena noastră nu este foarte importantă, dacă Tata a avut într-adevăr o viziune.

— Știm că Tata *a văzut* asta. Problema este ceea ce va face el.

— Cum, să primească o viziune de la Sufletul Suprem, o avertizare despre distrugerea lumii, iar el ar trebui să păstreze secretul?

— Taci și mănâncă, zise Elemak.

— Umblă peste tot și le spune oamenilor că Sufletul Suprem vrea ca noi să ne întoarcem la vechile legi, spuse Issib.

— Care dintre ele?

— Toate.

— Adică pe care dintre ele nu le respectăm deja?

Aparent Elemak decise să treacă direct la esența lucrurilor.

— S-a dus la consiliul clanului și a protestat față de decizia noastră de a coopera cu Potokgavan în războiul lor cu Capetele Ude.

— Cine?

— Gorayni. Capetele Ude.

Își căpătaseră poreclă din cauza obiceiului lor de a purta părul lung, cârlionțat, uns cu un ulei parfumat. Erau de asemenea cunoscuți drept războinici perversi care obișnuiau să-i măcelărească pe prizonierii care nu-și dovediseră valoarea prin răni serioase dobândite înainte de a se preda.

— Dar ei se află la sute de kilometri la nord de aici, zise Nafai, iar Potoku sunt mult în sud-est, de ce să se lupte ei?

— Ce te învață la mica ta școală? făcu Elemak. Potoku și-au extins protecția peste toată câmpia de coastă până la râul Mochai.

— Sigur că da, bine. Protecția împotriva cui?

— Împotriva Gorayni, Nafai. Noi ne aflăm între ei. Se numește geografie.

— Știu geografie, zise Nafai. Numai că nu văd de ce ar fi vreun război între Gorayni și Potoku, iar dacă ar fi, cum o să-l poarte. Adică, Potokgavan au o flotă - toate *casele* lor sunt vase, cerule - în timp ce Gorayni nu au litoral...

— Nu *aveau* litoral. Au cucerit Usluvat.

— Presupun că am auzit de asta.

— O, sunt convins, zise Elemak. Ei au căruțe cu cai. Ai auzit de așa ceva?

— Roți, spuse Nafai. Caii duc oamenii în cutii la luptă.

— Și cară provizii ca să hrănească o armată aflată în marș. Un marș *foarte* lung. Căruțele schimbă totul.

Elemak părea subit entuziasmat. Trecuseră ani de zile de când Nafai nu-l mai văzuse pe Elya emoționat de ceva.

— Îmi imaginez ziua în care o să lărgim Drumul Crestei, Drumul Câmpiei și Strada Pieței pentru că fermierii să-și poată aduce produsele în căruțe până aici sus. Același număr de cai ar putea transporta de zece ori mai mult. Un om, doi cai și o căruță pot duce ceea ce acum ridică o duzină de oameni și douăzeci de cai. Prețul alimentelor ar scădea. Costul transportului produselor *noastre* în jos ar scădea și mai mult - de aici pot ieși bani. Îmi pot imagina drumuri de sute de kilometri, de-a dreptul prin deșert - mai puține animale în caravane, deci mai puțină hrană de transportat și nu ar mai trebui să găsim apă pe parcursul călătoriei. Lumea devine mai mică. Iar Tata încearcă să împiedice asta.

— Ce legătură are asta cu viziunea Taiei?

— Vechile legi ale Sufletului Suprem. Utilizarea roților pentru altceva decât utilaje sau jucării este interzisă. Sacrilegiu. Abominație. Iți dai.

Seama, căruțele sunt cunoscute de mii și mii de ani și *nimeni* nu a construit vreodată una?

— Până acum, zise Issib.

— Poate a existat un motiv bun, presupuse Nafai.

— Motivul a fost superstiția, asta a fost, dar acum avem ocazia să construim două sute de căruțe plătite de Potokgavan care ne-ar da și proiectul, iar prețul negociat de Gaballufix e destul de mare ca să mai putem face noi înșine încă două sute.

— De ce Potoku nu-și construiesc singuri căruțele?

— Ei vin aici pe vase, zise Elemak. În loc să facă în Potokgavan căruțele și să le aducă pe calea apei, ei trimit pur și simplu soldații și căruțele îi așteaptă aici.

— De ce *aici*?

— Pentru că aici o să fie granița. Gorayni nu înaintează, pentru că, în caz contrar, ar trebui să se confrunte cu furia Potoku. Nu încerca să înțelegi, Nafai, sunt treburi ale bărbaților.

— Mie mi se pare că Tata ar proceda corect dacă ar bloca toate astea doar din principiu, spuse Nafai.

Adică, dacă se află că noi construim căruțe pentru Potoku, atunci Gorayni nu ar trimite aici o armată ca să ne oprească?

— Nu vor afla decât când va fi prea târziu.

— Cum să nu afle? Basilica știe atât de bine să păstreze secrete?

— Chiar dacă ar afla, Nyef, Potoku vor fi aici să-i împiedice să ne pedepsească.

— Dar dacă Potoku nu ar veni și deci noi nu am construi căruțe pentru ei, Gorayni nu ar mai avea *pentru ce* să ne pedepsească.

Elemak își puse capul pe masă, o demonstrație ostentativă a disperării de a trebui să-i explice ceva lui Nafai.

— Lumea se schimbă, zise Issib. Ne-am obișnuit că războaiele să fie conflicte locale. Dar Gorayni au schimbat lucrul ăsta. Ei cuceresc țări care nu le-au făcut nici un rău.

Elemak preluă șirul explicației.

— Într-o zi vor ajunge la noi, cu sau fără Potoku care să ne apere. Personal, prefer să-i las însă pe Potoku să lupte.

— Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva și că în oraș nimeni nu vorbește despre asta, spuse Nafai. *Nu* am urechile înfundate cu noroi și nu am auzit nimic referitor la faptul că noi am construi căruțe pentru Potokgavan.

Elemak scutură din cap.

— E secret. Sau era, până când Tata a expus problema în fața întregului consiliu al clanului.

— Vrei să spui că cineva făcea asta, iar consiliul clanului nici măcar nu știa?

— Era *secret*! repetă Elemak. De câte ori trebuie să-ți spun?

— Deci cineva avea să facă asta în numele Basilicăi și al clanului Palwashantu și nimeni din consiliul clanului sau din consiliul orașului nu urma să fie consultat?

Issib râse amar.

— Dacă vezi lucrurile așa, sună cam ciudat, nu?

— Nu sună deloc ciudat, zise Elemak. Văd că ai trecut deja în partidul lui Roptat.

— Cine-i Roptat?

Issib răspunse:

— E un Palwashantu, cam de vârsta lui Elya, care s-a folosit de zvonurile astea despre război ca să-și construiască o reputație de profet. Nu ca Tata, el nu are viziuni trimise de Sufletul Suprem, doar scrie profeții care seamănă cu un rechin sfâșiindu-ți piciorul. Și mereu spune genul de lucruri pe care le-ai spus tu acum.

— Adică planul secret este atât de bine cunoscut încât există deja un partid condus de acest Roptat, care încearcă să împiedice materializarea lui?

— Nu era *foarte* secret. Nu e un complot. Nu e o conspirație. Doar niște oameni de treabă care încearcă să facă ceva în interesul vital al Basilicăi, iar unii trădători fac tot posibilul să le pună bețe-n roate.

Evident, Elemak vedea lucrurile dintr-un singur unghi. Nafai trebuia să ofere un alt punct de vedere.

— Sau poate că niște profitori lacomi ne pun orașul în mare pericol ca să se poată ei îmbogăți și niște oameni de treabă încearcă să salveze Basilica oprindu-i. Sugerez asta doar ca o posibilitate.

Elemak era furios.

— Oamenii care lucrează la acest proiect sunt deja atât de bogați, încât nu prea mai au nevoie de alți bani. Și ceea ce nu înțeleg este cum un savant de paisprezece ani care niciodată în viața lui nu a trebuit să facă o muncă de *bărbat* are dintr-odată opinii în probleme politice despre care nici nu știa că există până acum zece minute.

— Am pus doar o întrebare, zise Nafai. Nu te-am acuzat de nimic.

— Sigur că nu mă acuzai *pe mine*. Oricum eu nu fac parte din proiect.

— Bineînțeles că nu. E un proiect *secret*.

— Ar fi trebuit să-ți sparg dinții din gură azi-dimineață, zise Elemak.

De ce se ajungea întotdeauna la amenințări?

— Le spargi dinții tuturor celor care îți pun întrebări la care nu ai răspunsuri bune?

— N-am făcut-o niciodată până acum, spuse Elemak ridicându-se. Dar acum o să mă revanșez pentru toate ocaziile pierdute.

— Potolește-te! strigă Issib. N-avem și așa destule probleme?

Elemak ezită, apoi se așază din nou.

— Nu trebuia să-l las să se ia de mine.

Nafai începu să respire din nou. Nu observase că-și ținuse răsuflarea.

— E un copil, ce știe el? spuse Elemak. Tata e cel care ar trebui să știe mai multe. Înfurie rău o mulțime de oameni. Unii dintre ei foarte periculoși.

— Vrei să spui că ei îl amenință? întrebă Nafai.

— Nimeni nu *amenință*. Ar fi prea rudimentar. Sunt doar... preocupați în legătură cu Tata.

— Dar dacă toată lumea râde de Tata, de ce le-ar mai păsa de ce spune el? Se pare că din cauza acestui Roptat ar trebui să-și facă griji.

— Datorită viziunii, zise Elemak. Sufletul Suprem. Majoritatea bărbaților nu prea îl iau în serios, dar femeile... consiliul orașului... mama ta nu face lucrurile mai ușoare. - Sau le face, depinde de care parte te afli.

— Corect. Elemak se ridică de la masă; dar de data asta fără să amenințe: Pot să văd de care parte ești *tu*, Nyef și n-am altceva de făcut decât să te avertizez că, dacă Tata continuă așa, noi vom sfârși în lanțurile Gorayni.

— Cum de ești atât de sigur? întrebă Nafai. Ți-a trimis și ție Sufletul Suprem o viziune sau ceva de genul ăsta?

— Sunt sigur, micul meu semi prieten, pentru că eu înțeleg situația. Când o să mai crești, poate o să ajungi să știi ce înseamnă asta. Dar mă îndoiesc.

Elemak ieși din bucătărie.

Issib oftă.

— Oare este cineva căruia să-i placă de altcineva în această familie?

Mâncarea lui Nafai era arsă, dar lui nu-i păsa. Tremura atât de violent că abia își mai putu aduce tava pe masă.

— De ce tremuri?

— Nu știu, zise Nafai. Poate că mi-e frică.

— De Elemak?

— De ce mi-ar fi frică de el? Doar pentru că-mi poate rupe gâtul cu cotul?

— Atunci de ce îl tot provoci?

— Poate că mi-e frică și *pentru* el.

— De ce?

— Nu ți se pare amuzant, Issib? Elya poate sta aici să vorbească despre faptul că Tata ar putea fi amenințat de niște oameni puternici - și totuși soluția lui nu este să-i denunțe pe acești oameni puternici, ci să încerce să-l facă pe Tata să tacă.

— Nimeni nu gândește rațional.

— De fapt eu înțeleg politica, zise Nafai. Studiez mereu istorie. Sunt cu ani înaintea clasei mele. Știu câte ceva despre cum încep războaiele și cine le câștigă. Iar asta este cel mai stupid plan pe care l-am auzit vreodată. Potokgavan nu au nici o șansă să păstreze acest teritoriu și nici un motiv convingător pentru care ar încerca. Tot ce se va întâmpla va fi că vor trimite o armată, îi vor provoca pe Gorayni să atace, apoi își vor da seama că nu au cum să câștige și se vor întoarce acasă pe câmpia lor inundată unde Capetele Ude nu-i pot atinge, lăsându-ne *pe noi* să facem față singuri furiei Gorayni. Construirea de căruțe pentru ei va conduce evident la dezastru și numai o persoană complet orbită de lăcomie ar putea susține un asemenea plan. Iar dacă Sufletul Suprem îi spune Tatei să se opună construirii de căruțe, atunci Sufletul Suprem are dreptate.

— Sunt convins că Sufletul Suprem se bucură că are aprobarea ta.

— Fac tot ce pot ca să ajut.

— Nafai, ai paisprezece ani. - Și?

— Elemak nu vrea să audă asemenea lucruri de la tine.

— Nici tu, nu-i așa?

— Chiar sunt obosit. A fost o zi lungă.

Issib pluti afară din bucătărie.

Nafai se apucă în sfârșit să mănânce. Spre supărarea lui, nu avea poftă de mâncare, deși încă îi era foame. Trebuia să mănânce, nu putea să mănânce. Las-o baltă. Aruncă mâncarea la gunoi și puse farfuria în mașina de spălat.

Ieși în curte, îndreptându-se spre camera lui. Aerul nopții era rece deja - se aflau destul de aproape de deșert ca să se simtă schimbările bruște de temperatură când apunea soarele. Încă mai tremura. Nu știa de ce. Nu din cauza viziunii Tatei despre distrugerea lumii și nici din pricina războiului care probabil se va abate asupra Basilicăi dacă mențineau idioata alianță cu Potokgavan. Da și acestea erau pericole, dar unele îndepărtate. Și nici din cauza amenințărilor lui Elemak cu violența, avusese parte de așa ceva toată viața.

Abia când stătea întins pe salteaua lui, încă tremurând deși în camera lui nu era frig, abia atunci își dădu seama ce îl deranja. Elemak spusese că Gaballufix era implicat în negocierea prețului cu Potoku. Evident întregul plan avea sprijinul lui Gaballufix - cine altcineva decât șeful clanului s-ar fi putut gândi să angajeze Palwashantu într-o astfel de întreprindere periculoasă fără a consulta consiliul? Așadar era rezonabil să presupună că atunci când Elya pomenise despre dușmanii periculoși pe care și-i făcea Tata, se referise la Gaballufix.

Gaballufix, a cărui casă Elemak o vizitase astăzi în secret.

Cui îi era loial Elemak? Tatei? Sau fratelui său vitreg Gaballufix? Era limpede că Elya se implicase în acest plan cu căruțele de război. Cine altcineva mai era implicat? Oamenii periculoși nu proferau amenințări[^] spusese el. Atunci ce făceau - planuri? Oare Elya era implicat într-un plan care urma să-i facă ceva urât Tatei, iar aluziile lui erau o tentativă de a-l avertiza pe Tata?

Chiar astăzi Mebbekew vorbise despre paricidul metaforic.

Nu, gândi Nafai. Nu, sunt doar supărat din cauză că toate astea s-au întâmplat atât de brusc, într-o singură zi. Tata are o viziune și deodată este implicat în politica orașului într-un mod în care n-a mai fost niciodată până

acum, ca și cum Sufletul Suprem i-ar fi trimis această viziune anume *din cauza* acestui stupid proiect provocator al lui Gaballufix, pentru că trebuiau luate măsuri acum.

De ce? De ce soarta Basilicăi era importantă pentru Sufletul Suprem? Nenumărate orașe și națiuni se ridicaseră și decăzuseră - câteva zeci în fiecare secol, mii și mii în întreaga istorie umană. Poate milioane. Sufletul Suprem nu ridicase un deget. Nu-i păsa se de nici un război; cu siguranță nu prevenea suferințele omenirii. Atunci de ce se implica acum Sufletul Suprem? Ce era atât de *urgent*? Merita oare destrămarea familiei lor? Și dacă da, cine decidea asta? Nimeni nu-i ceruse așa ceva Sufletului Suprem, așa că dacă era să fie incluși în vreun plan dumnezeiesc, ar fi fost amabil din partea Sufletului Suprem să le transmită ce avea în minte.

Nafai stătea întins pe saltea, tremurând.

Apoi își aminti. Nu aveam de gând să dorm pe saltea în noaptea asta. Voiam să încerc să fiu un bărbat adevărat.

Aproape că râse cu glas tare. Să dorm pe podeaua goală - asta m-ar face bărbat? Ce idiot mai sunt. Ce dobitoc.

Râzând de sine însuși, reuși să adoarmă.

6. DUȘMANII

— *Unde* ai umblat ieri toată ziua?

Nafai nu voia să poarte această discuție, dar nu avea cum s-o evite. Mama nu era omul care să permită ca un elev de al ei să dispară o zi întreagă fără o explicație.

— M-am plimbat.

După cum se așteptase, pentru Mama nu era suficient.

— Doar nu credeam că ai *zburat*. Cu toate că sunt surprinsă că nu te-ai ghemuit pe undeva să dormi. Unde te-ai dus?

— În niște locuri foarte educative, zise Nafai. Avea în minte casa lui Gaballufix și teatrul liber, dar desigur Mama interpreta cuvintele lui așa cum dorea.

— Dolltown? întrebă ea.

— Nu se întâmplă prea multe pe acolo în timpul zilei, Mamă.

— Iar tu nu ar trebui să te duci acolo deloc. Sau crezi că știi deja totul despre toate și deci nu mai ai nevoie de învățătură?

— Există materii pe care nu le predați aici.

Din nou adevărul - dar nu chiar adevărul.

— A, făcu ea. Dhelembuvex avea dreptate în privința ta.

O, da, minunat. E timpul să-i găsim băiețelului tău o mătușică.

— Trebuia să-mi dau seama. Trupul tău crește așa de repede - prea repede, mă tem și o ia înaintea maturizării tale în toate celelalte domenii.

Era prea mult ca să îndure. Plănuise să asculte calm tot ce spunea ea, s-o lase să tragă propriile ei concluzii, apoi să se întoarcă în clasă și să termine cu întreaga poveste. Dar ca ea să considere că gonadele îi conduceau viața când, în realitate, mintea lui era mai matură decât trupul...

— Așa de isteată ești, Mamă?

Ea ridică o sprânceană.

Își dădea seama că deja întrecuse măsura, dar se pornise și cuvintele erau acolo în mintea lui, așa că le rosti.

— Vezi că se petrece ceva inexplicabil, dar dacă e implicat un adolescent ești convinsă că are legătură cu dorințele lui sexuale.

Ea schiță un zâmbet.

— Știu câte ceva despre bărbați, Nafai și ideea că purtarea unui băiat de paisprezece ani ar putea avea legătură cu dorințele sexuale se bazează pe multe dovezi.

— Dar eu sunt *fiul* tău și tot nu mă deosebești dintr-o grămadă de cărămizi.

— Așadar nu te-ai dus în Dolltown?

— Nu din motivele pe care ți le imaginezi *tu*.

— A, făcu ea îmi pot imagina *multe* motive. Dar nici unui dintre motivele posibile pentru care tu te-ai duce în Dolltown nu sugerează o judecată foarte bună.

— O, îmi închipui că tu ești expertă în judecăți bune.

Sarcasmul lui nu-și atinse ținta.

— Cred că uiți că eu sunt mama și profesoara ta.

— Tu, Mamă și nu eu le-am invitat pe fetele alea două la întrunirea de *familie* de ieri.

— Și asta dovedește o judecată slabă din partea mea?

— Extrem de slabă. Când am ajuns eu la Teatrul Liber mai erau câteva ore până la apusul soarelui și deja se răspândise zvonul despre viziunea Tatei.

— Asta nu mă surprinde, zise Mama. Tata s-a dus direct la consiliul clanului. După aceea nu prea mai putea fi un secret.

— Nu numai despre viziunea lui, Mamă. Se repeta deja o satiră - una de-ale lui Drotik, nici mai mult, nici mai puțin - care includea o fascinantă scenă în portic. Întrucât singurele persoane prezente care nu făceau parte din familie erau acele două vrăjitoare...

— Ai grijă cum vorbești!

Tăcu imediat, dar cu un vizibil sentiment de victorie. Da, Mama era furioasă - dar el marcase un punct, supărând-o așa.

— Faptul că vorbești despre ele folosind acest insultător *cuvânt bărbătesc* este o ofensă extremă, spuse Mama; glasul îi era scăzut, era *într-adevăr* furioasă. Luet este vizionară, iar Hushidh este oracol. Mai mult, ambele au fost discrete, nu au spus nimic nimănui.

— Oh, le-ai urmărit în fiecare secundă de când...

— Am zis să ai grijă cum vorbești. Vocea îi era ca gheața: dacă vrei să știi, băiețelul meu isteț, înțelept, matur, motivul pentru care exista scena porticului în satira lui Drotik - pe care, apropo, am văzut-o și e foarte proastă, așa că nu mă îngrijorează scena porticului apare acolo pentru că, în timp ce tatăl tău se îndrepta spre consiliul clanului, eu eram la consiliul orașului și când eu am povestit am inclus și cele întâmplate în portic. De ce, întreabă sclipitorul meu fiu cu o expresie delicios de stupidă pe chip? Pentru că singurul lucru care a convins consiliul să ia în serios viziunea tatălui tău a fost faptul că Luet l-a crezut și a găsit viziunea lui în concordanță cu propria ei viziune.

Mama spusese. *Mama* atrăsese ridicolul și dezastrul asupra familiei. De necrezut.

— Aha, făcu Nafai.

— Credeam că o să vezi lucrurile puțin diferit.

— Înțeleg că a fost corect ca Luet și Hushidh să participe la întâlnirea de familie, zise Nafai. *Tu* trebuia să fii exclusă.

Palma ei îl plesni peste față. Dacă țintise obrazul, ratase, poate pentru că instinctiv el își trăsese capul înapoi. Unghia ei atinse bărbia, zgâriindu-i pielea, începu să-i curgă sânge.

— De tine ai uitat, domnule.

— Nu la fel de mult ca tine, Doamnă, răspunse el. Sau cel puțin asta intenționase să răspundă. Chiar începu să pronunțe cuvintele, dar își mijlocul propoziției absurditatea faptului că ea îl lovise astfel, șocul și durerea, umilința pură de a fi lovit de mama lui îl făcură să izbucnească în plâns. Îmi pare rău, zise.

Cu toate că ar fi vrut să spună cum îndrăznești, sunt prea mare pentru asta, te urăsc. Însă era imposibil să rostească asemenea cuvinte aspre dacă plângea ca un copil. Nafai detesta asta, lacrimile care izbucneau atât de repede și faptul că lucrurile nu se îmbunătățeau odată cu înaintarea în vârstă.

— Poate că data viitoare o să-ți amintești să-mi vorbești respectuos, zise ea. Dar nici ea nu mai era în stare să-și mențină tonul acut, căci chiar în timp ce rostea aceste cuvinte îi cuprinse umerii cu brațul și se așeză lângă el, mângâindu-l.

Nu înțelese că felul în care îi cuibări capul pe umărul ei nu făcea decât să-i sporească umilința și să-i întărească decizia de a o privi ca pe un dușman. Dacă avea puterea să-l facă să plângă din cauza iubirii lui pentru ea, atunci nu avea decât o singură soluție: să înceteze s-o mai iubească. Era pentru ultima dată când ea mai putea să-i facă așa ceva.

— Sângerezi, zise ea.

— Nu-i nimic.

— Să te șterg - uite, cu o batistă curată, nu zdreanța aia oribilă pe care o porți în buzunar, băiețel prost.

Asta-i tot ce o să fiu eu în casa asta, nu-i așa? Un băiețel prost. O respinse, refuzând să lase batista să-i atingă bărbia. Dar ea insistă, tamponând rana, iar pâzna albă se umplu de surprinzător de mult de sânge - așa că el o luă din mâna ei și o apăsă pe rană.

— E adâncă, presupun, zise.

— Dacă nu ți-ai fi mișcat capul, unghiile mele nu ți-ar fi atins bărbia.

Dacă n-ai fi vrut să mă pălmuești, degetele tale ar fi stat la tine în poală. Dar îşi ţinu gura.

— Văd că pui foarte mult la inimă situația familiei, Nafai, dar valorile tale sunt puțin sucite. Ce contează ridiculizarea din satire? Toată lumea știe că fiecare personaj important din istoria Basilicăi a fost ironizat într-un moment sau altul și de obicei chiar pentru motivul pentru care a devenit cunoscut. Putem suporta asta. Important este că viziunea Tatei a fost un avertisment cât se poate de limpede din partea Sufletului Suprem, cu implicații imediate pentru acțiunile orașului nostru din următoarele zile, săptămâni și luni. Jena o să treacă. Iar printre femeile de vază din acest oraș Tata este considerat un bărbat remarcabil - și respectul lor pentru el crește. Așa că încearcă să-ți controlezi rușinea că tatăl tău a ajuns în centrul atenției. Toți copiii la începutul adolescenței sunt extrem de sensibili la rușine, dar cu timpul o să înveți că ridiculizarea și critică nu sunt întotdeauna un lucru rău. Poate fi foarte bine pentru tine să-ți atragi dușmănia oamenilor răi.

Nu-i venea să creadă că ea îl considera atât de prost încât consideră că avea nevoie de o astfel de predică. Oare chiar i se părea că el se teme de rușine? Dacă l-ar fi ascultat în loc să-i țină lecții, poate i-ar fi povestit despre avertizarea lui Elemak în legătură cu primejdiile care-l pândeau pe Tata, despre vizita lui secretă la casa lui Gaballufix. Dar era limpede că în ochii ei el nu era decât un copil. Nu i-ar fi luat avertismentele în serios. Într-adevăr, probabil i-ar fi ținut încă o predică despre faptul că nu trebuia să permită temerilor și grijilor să-i ia în stăpânire mintea, ci să se concentreze asupra studiilor sale și să-i lase pe adulți să se ocupe de problemele reale ale lumii.

În capul ei, am tot șase ani și așa voi rămâne pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, Mamă. N-o să-ți mai vorbesc așa.

De fapt, mă îndoiesc că îți voi mai spune vreodată ceva serios sau important în tot restul vieții mele.

— Îți accept scuzele, Nafai și sper că și tu mă ierți pentru că te-am lovit la mânie.

— Sigur, Mamă.

O să-ți accept scuzele - atunci *când* o să mi le oferi și când o să vorbești serios. Însă în realitate, drag cuptor de pâine din care am răsărit, nu ți-ai cerut scuze în nici un moment al conversației noastre. Ți-ai exprimat doar speranța că voi accepta o scuză care de fapt nu a fost niciodată rostită.

— Sper, Nafai, că îți vei relua studiile și n-o să permiți evenimentelor din oraș să tulbure de acum. Încolo rutina vieții tale. Ai o minte ascuțită și nu există nici un motiv special pentru care să permiți acestor lucruri să te distragă de la șlefuirea ei.

Mulțumesc pentru calupul de laude, Mamă. Mi-ai spus că sunt copilăros, sclav al dorințelor carnale, că opiniile mele trebuie reduse la tăcere și nu ascultate. Acorzi o atenție serioasă oricărui cuvânt care iese din gura acelei *vrăjitoare*, dar pleci de la presupunerea că orice aș spune eu este lipsit de valoare. - Da, Mamă, zise Nafai. Mai bine mă întorc chiar acum în clasă, dacă nu te superi.

— Bineînțeles că nu. Te înțeleg perfect.

Dragă Suflete Suprem, împiedică-mă să râd.

— Nu te mai pot lăsa să mai hoinărești pe străzi, Nafai, sunt sigură că înțelegi. Viziunea Tatei a atras destul atenția și cineva ar putea spune ceva care să te înfurie și nu vreau să te iei la bătaie.

Deci te îngrijorează posibilitatea ca eu să sar la bătaie, Mamă? Fii amabilă și amintește-ți cine pe cine a lovit azi aici, în porticul tău.

— Ai putea să-ți petreci ziua în bibliotecă, cu Issib. El o să te influențeze în bine, cred - el întotdeauna e foarte calm.

Issib, întotdeauna calm? Biata Mamă - ea nu știa absolut nimic despre fiii ei. Femeile nu-i înțeleg niciodată pe bărbați. Bineînțeles, nici bărbații nu le înțeleg mai bine pe femei, dar cel puțin noi nu ne facem iluzii că le-am înțelege.

— Da, Mamă. La bibliotecă e bine.

Ea se ridică în picioare.

— Atunci du-te. Păstrează batista.

Părăsi porticul, fără să aștepte să vadă dacă el o ascultă.

Imediat ocoli paravanul, ducându-se direct la balustradă și privi pe deasupra Viroagei.

Lacul nu se vedea deloc. O ceață groasă acoperea zonele joase ale văii și întrucât pereții defileului păreau să devină mai abrupti acolo unde începea ceața, bănuia că lacul era invizibil din acest punct chiar și fără ceață.

De acolo nu putea vedea decât norul alb și verdele plin, luxuriant, al pădurii care mărginea valea. Ici-colo apărea fum ridicându-se din vreun coș, căci existau femei care locuiau pe pantele văii. Menajera Tatei, Truzhnisha, era una dintre ele. Avea o casă în districtul numit Pragul de Vest, unul dintre cele douăsprezece districte din Basilica unde numai femeilor le era permis să trăiască sau chiar să intre. Districtele Femeilor erau cu mult mai slab populate decât oricare dintre cele douăzeci și patru de districte unde li se permitea bărbaților să locuiască (bineînțeles, nu și să dețină proprietăți), însă în consiliul orașului ele exercitau o putere enormă, întrucât reprezentantele lor votau întotdeauna în bloc. Conservatoare, religioase - cu siguranță ele erau consilierile cele mai impresionate de faptul că Luet confirmase viziunea Tatei. Dacă *ele* erau de acord cu Tata în problema căruțelor de război, atunci era nevoie numai de voturile a încă șase alți consilieri, ca să se ajungă într-un impas și de șapte, ca să se treacă la acțiune împotriva planurilor lui Gaballufix.

Aceiași consilieri din Districtele Femeilor refuzau, de mii de ani, să permită orice subdivizare a intens populatelor Districte Libere, să acorde un vot în consiliu oricăruia dintre districtele din afara zidurilor, să dea voie bărbaților să dețină proprietăți în interiorul orașului sau orice altceva care ar fi putut duce la diluarea ori slăbirea procentului femeilor din Basilica. Acum, privind la valea secretă, furios pe mama lui, Nafai abia își dădea seama cât de frumos era locul, cât de plin de mistere și de viață; tot ce putea el să observe era cât de incredibil de puține case se găseau acolo.

Cum de au împărțit locul ăsta în douăsprezece districte? Probabil există districte în care cele trei femei care locuiesc acolo ocupă cu rândul postul de consilier.

Iar în afara oraşului, în minusculele, dar costisitoare dormitoare în care bărbaţii necăsătoriţi şi fără gospodării erau obligaţi să locuiască, nu exista nici o metodă legală de a pretinde un tratament mai cinstit, de a insista asupra unor legi care să-i apere pe celibatari împotriva proprietarilor imobilelor sau chiar de violenţele celorlalţi. Pentru o clipă, stând acolo şi privind la verdeţea neatinsă a Viroagei, Nafai înţelese cum un bărbat ca Gaballufix ar putea uşor să-i adune pe bărbaţi în jurul lui, luptând ca să câştige puterea în acest oraş unde bărbaţii erau asupriţi de femei în fiecare zi şi în fiecare oră a vieţilor lor.

Apoi, când vântul adie puţin peste vale, norul se deplasă lăsând să se vadă o sclipire de lumini reflectate. Suprafaţa unui lac, nu în centrul celei mai adânci părţi a riftului, ci mai sus, în depărtare. Fără să se gândească, Nafai îşi feri instinctiv privirea. Să vină până la balustradă ca o sfidare la adresa mamei sale, să se uite la lacul sfânt unde femeile mergeau să-şi facă rugăciunile era cu totul altceva. Singurul lucru limpede în toată această afacere era că Sufletul Suprem s-ar fi putut foarte bine să fie real. N-avea rost să-şi atragă mânia lui din cauza a ceva atât de stupid că studierea unui lac peste marginea porticului Mamei.

Nafai întoarse spatele peisajului şi se grăbi să ajungă în spatele paravanului, simţindu-se totuşi inconfortabil. Dacă sunt prins? Ei şi ce dacă sunt? Nu, nu, sfidarea nu merită riscul. Avea treburi mai bune de făcut. Dacă Mama nu avea de gând să-i asculte temerile în legătură cu primejdiile în care era posibil să se afle Tata, atunci Nafai va trebui să facă ceva. Dar mai întâi trebuia să afle mai multe - despre Gaballufix, despre Sufletul Suprem, despre toate.

Pentru o clipă cochetă cu ideea de a se duce să-i pună întrebări lui Luet. Ea ştia multe despre Sufletul Suprem, nu-i aşa? Avusese tot timpul viziuni, nu doar o dată ca Tata. Cu siguranţă ea putea să explice.

Dar ea era femeie, iar în acest moment Nafai ştia că nu putea primi nici un fel de ajutor din partea femeilor. Din contră - femeile din Basilica erau învăţate încă din copilărie cum să-i oprească pe bărbaţi şi să-i facă să se simtă lipsiţi de valoare. Luet ar fi râs de el şi ar fi alergat la mama lui să-i spună despre întrebările pe care i le pusese.

Dacă putea avea încredere în cineva, trebuia să fie un alt bărbat - şi erau însă extrem de puţini, întrucât pericolul venea din partea lui Gaballufix.

Poate ar putea lua în considerație ajutorul acelui Roptat despre care vorbise Elya. Sau să afle în primul rând câte ceva despre ce făcea Sufletul Suprem.

Issib nu era încântat să-l revadă.

— Sunt ocupat și nu am nevoie de întreruperi.

— E biblioteca școlii, zise Nafai. Aici venim întotdeauna să studiem.

— Vezi? Mă întrerupi deja.

— Uite ce-i, eu n-am zis nimic. Doar am intrat aici și tu ai început să te iei de mine din secunda în care am intrat pe ușă.

— Speram să ieși.

— Nu pot. Mama m-a trimis aici.

Nafai trecu prin spatele lui Issib, care plutea confortabil în aer în fața computerului. Avea înșirate aproape treizeci de pagini, dar pe fiecare dintre ele erau doar câteva cuvinte, astfel încât să poată vedea totul dintr-odată. Ca un joc de solitaire, în care Issib doar muta fragmentele dintr-un loc în altul.

Fragmentele erau toate cuvinte în limbi bizare. Pe unele Nafai le recunoscuse ca fiind foarte vechi.

— Ce limbă *e asta*? Întrebă, indicând una.

Issib oftă.

— Mă bucur că nu mă întrerupi.

— Ce e, vreo formă antică de Vijati?

— Foarte bine. E Slucajan, care provine din Obilazati, forma originală a Vijati. Acum e o limbă moartă.

— Eu citesc în Vijati, să știi.

— *Eu* nu.

— A, deci te specializezi în limbi antice obscure pe care nu le mai vorbește nimeni, nici măcar tu?

— Nu *învăț* limbile astea, studiez numai cuvintele pierdute.

— Dacă întreaga limbă e moartă, atunci toate cuvintele sunt pierdute.

— Cuvinte care aveau înțeles, dar care s-au stins sau au supraviețuit numai în expresii idiomatice. Ca de exemplu „ursul dansator”. Știi ce e un

urs?

— Nu știu. Întotdeauna m-am gândit că trebuie să fie vreo pasăre exotică.

— Greșit. E un mamifer de demult. Cunoscut numai pe Pământ, cred, nu a fost adus aici. Sau a dispărut repede. Era mai mare ca un om, foarte puternic. Un prădător.

— Și *dansa*?

— Expresia obișnuia să desemneze ceva absurd de neîndemânatic. Ca un câine care merge pe picioarele din spate.

— Iar acum înseamnă exact opusul. Ce ciudat. Cum de s-a putut schimba?

— Pentru că nu mai există urși. Înțelesul a fost evident fiindcă toată lumea știa ce este un urs și cât de ciudat ar arăta dansând. Dar când urșii au dispărut, sensul s-a putut aplica la orice. Acum folosim expresia pentru o persoană care scapă cu abilitate dintr-o situație socială extrem de jenantă. E singurul caz în care mai folosim cuvântul *urs*. Și există o mulțime de oameni care îl ortografiează greșit.

— Grozav. Lucrezi la un proiect lingvistic?

— Nu.

— Atunci pentru ce e?

— Pentru mine.

— Colecționezi dialecte pierdute.

— Cuvinte pierdute.

— Cum ar fi *urs*? Nu *cuvântul* s-a pierdut, Issya. *Urșii* au dispărut.

— Foarte bine, Nyef. Ți-ai îndeplinit perfect misiunea. Acum pleacă.

— Tu nu studiezi cuvintele pierdute. Cauți cuvinte care și-au pierdut înțelesul pentru că lucrurile la care se refereau nu mai există.

Issya întoarse capul încet să se uite la Nafai.

— Adică ție chiar ți s-a dezvoltat un creier?

Nafai arătă spre ecran.

— *Kolesnisha*. E un cuvânt în Kunic. Ai sensul chiar aici: „căruță de luptă”. Kunic nu se mai vorbește de zece milioane de ani. Acum e doar o limbă scrisă. Și totuși ei aveau cuvinte pentru căruțele de luptă. Care tocmai fuseseră inventate. Ceea ce înseamnă că în urmă cu mult timp existau căruțe de luptă.

Issib râse. Un chicotit jos, dar continuu.

— Ce, greșesc?

— Mă termină, atâta tot. Cât de *evident* este. Chiar și *tu* te poți uita pe displayul unui computer și să vezi totul dintr-odată. Așadar de ce nu a observat nimeni asta până acum? De ce nu a remarcat nimeni că avem deja cuvântul *căruță* și știm cu toții ce înseamnă și totuși, din câte știm, pe lumea asta nu au existat niciodată nicăieri căruțe?

— Într-adevăr ciudat, nu-i așa?

— Nu e ciudat, e înspăimântător. Uită-te ce fac Capetele Ude cu căruțele lor - *kolesnishety*. Le oferă un avantaj vital în război. Construiesc un adevărat imperiu, nu numai un sistem de alianțe, ci un *control* efectiv asupra unor națiuni aflate la șase zile depărtare de orașul lor. Dacă se poate face așa ceva cu ajutorul căruțelor de luptă și oamenii le foloseau cu milioane de ani în urmă, *cum de am putut uita ce sunt ele?*

Nafai se gândi un timp.

— Trebuie să fii de-a dreptul prost, zise. Adică, oamenii nu uită astfel lucrurile. Chiar dacă ai parte de pace mii de ani, tot păstrezi imagini în biblioteci.

— Nu există imagini cu căruțele de război, zise Issib.

— Asta ziceam că e o prostie.

— Și cuvântul ăsta.

— *Zrakoplov*? citi Nafai. Categorie e un cuvânt Obilazati.

— Corect.

— Ce înseamnă? „Aer” sau așa ceva.

— Scos din context și tradus neglijent, da, înseamnă „înotător prin aer”.

Nafai se gândi un timp la asta. Mintea lui alcătui o imagine - un pește mișcându-se prin aer.

— Un pește zburător?

— E o mașinărie, spuse Issib.

— O navă cu adevărat rapidă?

— Cum se poate *înota* prin aer, Nyef?

— Nu știu. Nafai se simțea stupid: Am uitat de partea cu aerul.

— Ai uitat - și totuși ai recunoscut singur „partea cu aerul”. *Ai știut* că *zraky* este rădăcina Obilazati pentru aer și totuși ai uitat „partea cu aerul”.

— Deci sunt într-adevăr idiot.

— Ba nu, Nyef. Ești foarte, foarte deștept și totuși stai aici uitându-te la cuvânt, iar eu îți spun toate astea și tu tot nu te gândești la ce înseamnă cuvântul.

— Uite, cuvântul ăsta, zise Nafai arătând *puscani prab*. Nu recunosc limba.

Issib clătină din cap.

— Dacă nu aș vedea că ți se întâmplă ție, n-aș fi crezut.

— Ce?

— Nu ești măcar curios să afli ce e o *zrakoplov*?

— Mi-ai spus. Un înotător prin aer.

— O *mașină* care se numește înotător prin aer.

— Bine. În regulă. Deci ce e *puscani prah*?

Issib se întoarce încet cu fața spre Nafai.

— Stai jos, dragul și iubitul meu frate sclipitor de prost, tu, adevăratul slujitor al Sufletului Suprem. Trebuie să-ți spun ceva despre mașinile care înoată prin aer.

— Presupun că te-am întrerupt, zise Nafai.

— Vreau să vorbesc cu tine. Nu e o întrerupere. Vreau doar să-ți explic ideea de zbor...

— Mai bine plec.

— De ce? De ce ești atât de nerăbdător să pleci?

— Nu știu. Nafai se îndreaptă spre ușă: Am nevoie de aer. Mă sufoc.

Ieși din încăpere. Imediat se simți mai bine. Nu i se mai învârtea capul. La urma urmelor, despre ce era vorba? Biblioteca era prea înghesuită. Prea plină. Erau prea mulți oameni înăuntru.

— De ce ai plecat? întrebă Issib.

Nafai se întoarse. Issib îl urmăse plutind tăcut. Nafai simți imediat aceeași claustrofobie care îl scosese pe hol.

— Era prea aglomerat înăuntru. Simțeam nevoia să fiu singur.

— Eu eram singura persoană de acolo, zise Issib.

— Zău? Nafai încercă să-și amintească. Vreau să ies de aici. Dă-mi drumul.

— Gândește-te. Iți amintești, ieri, când Luet și Tata discutau?

Imediat Nafai se relaxă. Nu mai simțea claustrofobia.

— Sigur.

— Și Luet îi testa amintirile Tatei. Când și-a amintit greșit viziunea, s-a simțit cumva prost, așa-i?

— Așa a spus.

— Prost. Deconectat. Privea în gol.

— Cred că da.

— Ca și tine, zise Issib. Când te-am presat în legătură cu înțelesul cuvântului *zrakoplov*.

Brusc Nafai simți că nu mai avea aer în plămâni.

— Trebuie să ies!

— Ești *într-adevăr* sensibil la așa ceva, remarcă Issib. Chiar mai rău decât Mama și Tata când am încercat să le spun.

— Nu mă mai urmări! strigă Nafai. Dar Issib continuă să plutească alături de el pe hol, în jos pe scări, în stradă. Acolo, în aer liber, Issib trecu ușor de Nafai, levitând din când în când în fața lui. Ca și cum ar fi vrut să-l conducă pe Nafai înapoi spre casă.

— Oprește-te! țipă Nafai.

Dar nu se putea elibera. Nu mai încercase niciodată până atunci o asemenea panică. Răsucindu-se, se împiedică și căzu în genunchi.

— Nu-i nimic, zise Issib cu blândețe. Relaxează-te. E-n regulă. Relaxează-te.

Nafai respira mai ușor. Glasul lui Issib suna acum liniștitor. Senzația de panică dispăru. Nafai înălță capul și privi în jur.

— Ce căutăm în mijlocul străzii? Mama o să mă omoare.

— Tu ai fugit aici, Nafai.

— Eu?

— E Sufletul Suprem, Nafai.

— Ce e Sufletul Suprem?

— Forța care te-a făcut să ieși din bibliotecă în loc să mă asculți pe mine vorbind despre... despre lucrurile pe care Sufletul Suprem nu vrea ca oamenii să le știe.

— E o prostie, făcu Nafai. Sufletul Suprem *răspândește* informația, nu o ascunde. Noi îi dăm scrierile noastre, muzica, totul, iar Sufletul Suprem le transmite din oraș în oraș, din bibliotecă în bibliotecă, peste tot în lume.

— Reacția ta a fost mult mai puternică decât a Tatei. Bineînțeles și eu te-am presat mai mult.

— Ce vrei să spui?

— Sufletul Suprem e în interiorul capului tău, Nafai. În interiorul tuturor capetelor noastre. Dar unele au mai mult decât altele. E acolo, urmărindu-ne gândurile. Știu că e greu de crezut.

Dar Nafai își aminti cum Luet știuse ce era în mintea lui.

— Nu, Issya. Știu deja asta.

— Zău? Bine. Imediat ce Sufletul Suprem știe că te apropii de un subiect interzis, te face să te simți prost.

— Ce subiect interzis?

— Dacă îți reamintesc, o să-ți ieși din fire iarăși, zise Issib.

— Când am devenit eu prost?

— Crede-mă. Ai devenit *foarte* prost. Încercai să schimbi subiectul fără să-ți dai măcar seama. În mod normal ai o intuiție foarte bună, Nafai. Ești foarte inteligent. Înțelegi lucrurile. Dar acum în bibliotecă stătea ca un idiot, cu adevărul expus chiar în fața ta și tu nu-l recunoștea. Când ți-am amintit, când *te-am presat*, ai devenit claustrofob, așa-i? Ți era greu să respiri, trebuia să ieși din cameră. Te-am urmat, te-am presat din nou și am ajuns aici.

Nafai încercă să recapituleze ceea ce se întâmplase. Issib avea dreptate în privința desfășurării evenimentelor. Numai că Nafai nu legase nevoia de a ieși din casă de ceea ce spunea Issib. De fapt, în ruptul capului nu-și putea aduce aminte despre ce îi vorbise Issib.

— M-ai presat?

— Știu, spuse Issib. Și eu am simțit la fel când am dat peste asta în urmă cu câțiva ani. Mă jucam cu cuvintele pierdute, de genul ursului dansator. Făceam liste. Aveam o listă *lungă* de astfel de termeni, cu definiții și explicații la fiecare, împreună cu presupuneri ale mele referitoare la înțelesul fiecărui cuvânt dispărut. Apoi într-o zi m-am uitat peste o listă pe care o consideram completă și mi-am dat seama că existau câteva zeci de cuvinte care nu aveau nici o explicație. Ce prostie, mi-am zis. Astea îmi strică lista. Așa că am șters toate acele cuvinte.

— Le-ai șters? Nafai era îngrozit. În loc să le cercetezi?

— Vezi cât de prost te poate face? zise Issib. Și chiar în clipa când le ștergeam, mi-am dat seama - ce fac? Am întins mâna spre comanda de anulare a ștergerii, dar în loc să apăs tastele corespunzătoare am dat din reflex comanda de ștergere completă, curățând definitiv buffer-ul, apoi am salvat fișierul peste cel vechi.

— E prea complicat s-o fi făcut din neîndemânare, observă Nafai.

— Exact. Știam că era o greșeală să le șterg și totuși, în loc să repar greșeala și să recuperez cuvintele, eu le-am distrus, le-am șters definitiv din sistem.

— Și tu crezi că Sufletul Suprem ți-a făcut asta?

— Nafai, nu te-ai întrebat niciodată ce e Sufletul Suprem? Ce face el?

— Ba sigur că da.

— Și eu. Iar acum știu.

— Datorită acelor cuvinte?

— Nu le-am recuperat pe toate, dar am refăcut din cercetările mele cât de mult am putut și am obținut o listă de opt cuvinte. Habar n-ai ce greu mi-a fost, pentru că acum eram sensibilizat. Înainte pur și simplu le-aș fi trecut cu vederea, m-aș fi prostit când le întâlneam - așa cum a făcut Tata când a avut idei greșite despre viziunea de la Sufletul Suprem. Așa ajunseseră pe prima mea listă, dar fără definiții - deveneam prost de fiecare dată când mă gândeam la ele. Dar acum când le vedeam aveam acel sentiment de claustrofobie. Aveam nevoie de aer. Trebuia să ies din bibliotecă. Dar mă forțam să intru din nou. E cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. M-am forțat să rămân și să mă gândesc la ceea ce nu trebuia gândit. Să păstrez în mintea mea concepte pe care Sufletul Suprem nu vrea să ni le amintim. Concepte care altădată erau atât de banale, încât fiecare limbă din lume are cuvinte pentru ele. Cuvinte antice. Cuvinte pierdute.

— Sufletul Suprem *ascunde* lucruri de noi?

— Da.

— Ca de exemplu?

— Dacă îți spun, Nafai, o să-ți pierzi firea.

— Ba nu.

— Ba da, zise Issib. Crezi că eu nu știu? Crezi că eu nu am avut parte de propria mea luptă anul trecut? Așa că îți imaginezi ce surpriză am avut când aseară în bucătărie Elemak ne dădea explicații despre unul dintre lucrurile interzise. Căruțele de luptă.

— Interzise? Cum pot să fie interzise, nici măcar nu sunt antice.

— Vezi? Ai uitat deja. Cuvântul *kolesnisha*.

— A, da. Corect. Asta îmi amintesc.

— Dar nu ți-ai amintit până nu ți-am spus eu.

Așa e, gândi Nafai. Un lapsus.

— Aseară tu și cu Elemak vorbeai despre căruțele de război, chiar dacă mie mi-a luat luni ca să reușesc să studiez cuvântul *kolesnisha* fără să gâfâi continuu.

— Dar noi nu am spus kolesnisha.

— Ceea ce vreau să-ți zic, Nafai, e că Sufletul Suprem cedează.

— E o teorie veche.

— Dar adevărată. Sufletul Suprem are anumite concepte pe care le protejează, la care refuză să-i lase pe oameni să se gândească. Numai că în ultimii câțiva ani Capetele Ude au reușit deodată să se poată gândi la unul dintre ele. La fel și Potoku. Și noi. Iar aseară, auzindu-l pe Elemak vorbind despre el, nu am mai simțit junghiul de panică.

— Dar tot am uitat cuvântul. *Kolesnisha*?

— Un efect rezidual. De *data* asta ți l-ai amintit, nu? Nafai, Sufletul Suprem a renunțat să ne mai ascundă conceptul de căruțe de luptă. După milioane de ani, nu se mai străduiește.

— Ce altceva mai e? Întrebă Nafai. Care sunt celelalte concepte?

— Încă nu a renunțat la astea. Iar tu pari să fii cu adevărat sensibil la Sufletul Suprem, Nyef. Nu știi dacă pot să-ți spun sau dacă o să fii în stare să le ții minte cinci minute după aceea.

— Vrei să zici că pot să știu că Sufletul Suprem ne împiedică să cunoaștem anumite lucruri, numai că nu pot ști *care* anume fiindcă Sufletul Suprem continuă să mă împiedice.

— Corect.

— Atunci de ce Sufletul Suprem nu-i oprește pe oameni să se gândească la *crimă*? De ce nu-i împiedică să se gândească la război, viol, furt? Dacă poate să-mi facă *mie* asta, de ce nu face și ceva util?

Issib clătină din cap.

— Nu pare drept. Dar m-am gândit la asta - am avut un an, amintește-ți - și uite care a fost cea mai bună concluzie la care am ajuns. Sufletul Suprem nu vrea să ne împiedice să fim umani. Incluzând aici toate porcăriile pe care ni le facem unii altora. Încearcă doar să reducă *dimensiunea* acestor porcării. Toate lucrurile interzise - cum să ți-o spun fără să te provoc? - Dacă am mai avea mașinile la care se referă cuvintele interzise, tot ceea ce facem ar ajunge mai departe și fiecare armă ar provoca și mai multe pagube și totul s-ar întâmpla *mai repede*.

— Timpul s-ar scurge mai repede?

— Nu, zise Issib. Își alegea cuvintele cu grijă vizibilă: Cum ar fi dacă... dacă Gorayni ar putea aduce o armată de cinci mii de oameni de la Yabrev la Basilica într-o singură zi.

— Nu mă face să râd.

— Dar dacă ar putea?

— Am fi complet neajutorați, bineînțeles.

— De ce?

— Mă rog, n-am avea timp să strângem o armată.

— Deci dacă am ști că alte popoare pot face asta, am fi nevoiți să ținem tot timpul o armată, nu-i așa, doar pentru *cazul* că cineva ne-ar ataca brusc.

— Bănuiesc că da.

— Așadar, știind asta, să presupunem că Gorayni găsesc o cale să aducă, nu cinci mii, ci *cincizeci* de mii de soldați aici și nu într-o zi, ci în șase ore.

— Imposibil.

— Și dacă ți-aș spune că s-a întâmplat?

— Cine poate face ăsta ar stăpâni întreaga lume.

— Exact, Nyef, doar dacă toți ceilalți nu ar putea face la fel. Dar ce fel de lume ar fi asta? Lumea ar deveni mică și toată lumea ar fi vecină cu toată lumea. Un popor crud, agresiv, dominator ca Gorayni și-ar putea aduce armatele la ușa *tuturor*. Deci toate celelalte popoare ar trebui să se alieze ca să-i oprească. Și în loc de câteva mii de oameni care mor, un milion, zece milioane ar putea muri în război.

— Așadar din cauza asta Sufletul Suprem ne împiedică să ne gândim la... mijloace rapide... de a transporta mulți soldați dintr-un loc în altul.

— A fost greu s-o spui, nu-i așa?

— Am... mintea mea tot rătăcea.

— E un concept greu de fixat în minte, iar tu nici măcar nu te-ai gândit la ceva anume.

— Urăsc chestia asta, zise Nafai. Nu-mi poți spune nici cel puțin cum ar putea cineva să facă o astfel de șmecherie. Abia dacă pot reține în minte conceptul în sine. *Urăsc* asta.

— Nu cred că Sufletul Suprem e obișnuit ca vreun om să observe. Chiar faptul că tu reușești să te gândești la conceptul de concepte care nu trebuie gândite înseamnă că Sufletul Suprem pierde controlul.

— Issya, nu m-am simțit atât de neajutorat și de stupid în toată viața mea.

— Și nu e vorba doar de războaie și armate, continuă Issib. Ți amintești poveștile despre Klati?

— Casapul?

— Cel care intra noaptea pe ferestrele femeilor și le măcelărea ca pe vite la abator.

— De ce n-a putut Sufletul Suprem să-l facă *pe el* prost atunci când se gândea la așa ceva?

— Pentru că treaba Sufletului Suprem nu este să ne facă perfecți, spuse Issib. Dar imaginează-ți că acest Klati s-ar fi putut urca în... dacă ar fi putut să călătorească foarte repede și să ajungă într-un alt oraș în șase ore.

— S-ar fi știut că e un străin și ar fi fost supravegheat îndeaproape astfel încât nu ar mai fi putut face nimic.

— Dar nu înțelegi - mii, milioane de oameni care în fiecare zi fac același lucru...

— Măcelăresc femei?

— Zboară dintr-un loc într-altul.

— E o nebunie! exclamă Nafai. Sări în picioare și porni spre casă.

— Vino înapoi! strigă Issib. Nu tu gândești așa cu adevărat, ești *făcut* să gândești așa!

Nafai se sprijini de unul dintre stâlpii intrării principale. Issib avea dreptate. Se simțise bine și apoi Issib spusese ceea ce spusese și dintr-odată Nafai trebuise *să plece*, trebuise să se îndepărteze și iată-l, gâfâind, sprijinit de stâlp, cu inima bătându-i atât de puternic încât cineva putea probabil s-o audă de la un metru distanță. Oare într-adevăr Sufletul Suprem îl făcea să se simtă atât de prost și de speriat? Dacă da, atunci Sufletul Suprem era dușmanul lui. Și Nafai refuza să se predea. *Putea* să se gândească la ceva indiferent dacă Sufletului Suprem îi plăcea sau nu. *Putea* să se gândească la lucrul pe care îl spusese Issib și putea s-o facă fără să fugă.

Nafai recapitulă în minte ultimele momente ale discuției cu Issib. Despre Klati. Să ajungi dintr-un oraș în altul în câteva ore. În alte orașe ar fi remarcat, desigur - dar apoi Issib spusese ce-ar fi dacă mii de oameni... ar... zbura.

Imaginea care se formă în mintea lui Nafai era ridicolă. Să-și închipuie oameni în aer, ca păsările, năpustindu-se spre cer, coborând în picaj. Ar fi trebuit să râdă - însă în timp ce se gândea își simți gâtul strângându-se. Capul i se învârtea, constrâns. O durere ascuțită îl săgetă în gât urcând apoi pe ceafă. Dar se putea gândi la așa ceva. Oameni zburând. Iar de aici putea continua ipoteza lui Issib. Oameni zburând de la un oraș la altul, cu miile, astfel încât autoritățile fiecărui oraș să nu poată să ia urma unei persoane.

— Klati ar fi putut să ucidă câte o dată în fiecare oraș și nimeni nu l-ar fi prins vreodată, spuse Nafai.

Issib era din nou lângă el, cu brațul sprijinit ușor pe umărul lui Nafai.

— Da, confirmă el.

— Dar atunci ce ar mai însemna să fii cetățean al unui loc? întrebă Nafai. Dacă o mie de oameni... *ar zbura*... către Basilica... astăzi?

— E-n regulă. Nu trebuie să pronunți cuvântul.

— Ba da. Mă pot gândi la orice. Nu mă poate opri.

— Încercam doar să-ți explic faptul că Sufletul Suprem nu împiedică răul din lume - se asigură numai că nu scapă de sub control. Limitează daunele la nivel local. Dar partea bună a situației - nu uita de asta, Nafai - este că noi îi dăm arta noastră, muzica și poveștile Sufletului Suprem, iar el le oferă tuturor celorlalte popoare. Lucrurile bune se răspândesc. Așadar el face lumea un loc mai bun.

— Ba nu, zise Nafai. În anumite feluri mai bun, da, dar la ce ajută un lucru bun când am putea trăi într-o lume în care oamenii... În care am putea... *zbura*?

Cuvântul aproape îl înecă, dar el îl rosti și cu toate că abia mai suporta să stea pe loc, iar aerul era sufocant și irespirabil, *rămase* acolo.

— Ești bun, zise Issib. Sunt impresionat.

Dar Nafai nu se considera impresionant. Se simțea bolnav, furios și trădat.

— De ce Sufletul Suprem are *dreptul* ăsta? Să ne lipsească de toate aceste lucruri.

— De armate care apar la ușa noastră fără avertisment? Sunt destul de bucuros că nu mă confrunt cu așa ceva.

Nafai scutură din cap.

— Să decidă la ce am voie *să mă gândesc*.

— Nyef, cunosc sentimentul. Am trecut prin toate astea cu luni în urmă și *știi* cât de furios și înspăimântat te face. Dar *știi* de asemenea și că poți depăși problema. Ieri, când Mama ne-a vorbit despre viziunea ei. Cu planeta arzând. Există un cuvânt pentru asta - mă rog, tu nu-l poți auzi acum, *știi* dar Sufletul Suprem ne-a împiedicat să ajungem la așa ceva. Timp de treizeci sau patruzeci de milioane de ani - îți dai seama că asta înseamnă *mult* timp? Mai multă istorie decât ne putem noi imagina. Totul se află stocat undeva, dar maximul de care ne putem agăța, maximul pe care îl putem surprinde cu mințile noastre este doar o vagă schiță a ceea ce s-a petrecut în lume în ultimii zece milioane de ani - și asta cere ani și ani de studii pentru a înțelege măcar atât. Există împărății și limbi de care noi n-am auzit niciodată și totuși nimic nu e definitiv pierdut. Când am început cercetările în bibliotecă, am reușit să găsec referințe la lucrări din alte biblioteci și să refac drumul înapoi până am ajuns să citesc o traducere brută a unei cărți scrise cu treizeci și două de milioane de ani în urmă și *știi* ce scria acolo? Chiar și atunci autorul spunea că istoria era deja prea lungă, prea bogată pentru că mintea umană s-o poată cuprinde. Că dacă toată istoria omenirii ar fi condensată într-un singur volum de o mie de pagini, întreaga poveste a omului pe Pământ ar ocupa numai o pagină. Iar asta se întâmpla acum treizeci și două de milioane de ani.

— Deci existăm de foarte mult timp.

— Dacă iau aritmetica scriitorului literal, ar însemna că istoria omenirii pe Pământ a durat numai opt mii de ani înainte ca planeta... să ardă.

Nafai înțelese. Sufletul Suprem îi împiedicase pe oameni să extindă scara distructivității lor, așa încât omenirea supraviețuise cu patruzeci de milioane de ani mai mult pe planeta Harmony decât pe Pământ.

— Dar de ce Sufletul Suprem nu a împiedicat distrugerea Pământului?

— Nu *știi*, zise Issib. Dar am o bănuială.

— Care?

— Nu știu dacă o să ți se permită să te gândești la asta.

— Încearcă-mă.

— Sufletul Suprem nu a fost creat decât atunci când oamenii au ajuns pe Harmony. Are același înțeles în toate limbile - numele planetei, înțelegi tu. Sklad. Endrakt. So-glassye. Poate când au ajuns aici, lăsând în urmă Pământul acoperit de cenușă, au hotărât să nu mai permită niciodată să se întâmple așa ceva. Poate, atunci a fost instalat Sufletul Suprem - ca să ne împiedice să mai dobândim vreodată asemenea puteri teribile.

— Asta ar însemna că Sufletul Suprem este... un artefact.

— Da, zise Issib. Nu ți-e greu să te gândești la asta?

— Nu, răspunse Nafai. E ușor. Nu e o idee chiar atât de neobișnuită. Oamenii au mai vorbit și înainte despre Sufletul Suprem ca despre o mașină.

— Pentru *mine* a fost greu. Poate pentru că eu am ajuns la această idee în alt mod. Pe câteva căi interzise. Modificarea genetică a creierului uman astfel încât să poată recepționa și transmite gânduri prin sateliții de telecomunicații care orbitează în jurul planetei.

Nafai auzi cuvintele, dar pentru el nu însemnau nimic.

— Nu ai înțeles, nu-i așa? observă Issib.

— Nu.

— Nici nu credeam.

— Issya, ce ne face acum Sufletul Suprem?

— La asta lucrăm. Încercam să mă uit la cuvintele pierdute, să găsesc un tipar, să aflu ce înțeles are faptul că Tata a primit viziunea lumii în flăcări. Și Mama. Și visul cu sânge și cenușă pe care l-a avut Luet.

— Înseamnă că noi suntem niște marionete.

— Nu, Nafai. Nu îl urî pe Sufletul Suprem pentru asta. Nu e de nici un folos - acum *știu* asta. Trebuie să înțelegem. Ce face el. Pentru că lumea este cu adevărat în pericol, dacă Sufletul Suprem pierde controlul. Și asta se întâmplă. A renunțat la căruțele de război - la ce va renunța data viitoare? Care imperiu urmează să-i scape din mână? Cine va descoperi - cuvântul

acela despre care m-ai întrebat - *puscani prah*? E o pulbere pe care dacă o pui în foc explodează. Pocnește ca un balon, doar că are o forță de câteva mii de ori mai mare. Suficientă ca să doboare un zid. Suficientă ca să omoare oameni.

— Oprește-te, te rog, șopti Nafai. Era mai mult decât putea el suporta, luptându-se cu panica pe care o simțea ascultând acele cuvinte.

— Sufletul Suprem nu este dușmanul nostru. De fapt, cred că... cred că l-a chemat pe Tata pentru că are nevoie de ajutor.

— De ce n-ai spus asta până acum?

— Am spus - Tatei. Mamei. Unor profesori. Altor elevi. Unor savanți. Chiar am scris un articol, dar nimeni nu-și amintește să-l fi primit, nu a mai putut fi găsit. Nici când l-am trimis de patru ori aceleași persoane. Am renunțat.

— Dar mi-ai spus *mie*?

— Ai venit la bibliotecă, zise Issib. M-am gândit - de ce nu?

— *Zrakoplov*, zise Nafai.

— Nu pot să cred că-ți amintești cuvântul.

— O mașină. Oamenii nu... zburau pur și simplu. Foloseau o mașină.

— Nu te forța, spuse Issib. O să-ți faci rău. Deja te doare capul, nu-i așa?

— Dar am dreptate, da?

— Presupun că era goală pe dinăuntru, ca o casă și oamenii intrau înăuntru ei ca să zboare. Ca un vapor, care însă se deplasează prin aer. Cu aripi. Dar cred că le-am avut aici. Cunoști districtul Câmpia Neagră?

— Bineînțeles, imediat la vest de piață.

— Vechiul nume era Portul Cerului. Numele s-a păstrat până în urmă cu aproximativ douăzeci de milioane de ani. Portul Cerului. Când l-au schimbat, nimeni nu își mai amintea ce înseamnă.

— Nu mai pot să mă gândesc la lucrurile astea, spuse Nafai.

— Dar vrei să ți le amintești?

— Cum aș putea să uit?

— O să uiți, să știi. Dacă nu-ți amintesc eu. În fiecare zi. Vrei s-o fac? O să te simți mereu așa. O să-ți fie rău. Vrei să uiți toate astea sau vrei să continui să-ți aduc aminte?

— *Ție* cine ți-a adus aminte?

— Îmi lăsam bilețele mie însumi, zise Issib. Pe computerele bibliotecii. Aduceri aminte. De ce crezi că mi-a luat un an să ajung până aici?

— Vreau să-mi amintesc, declară Nafai.

— O să te superi pe mine.

— Amintește-mi să n-o fac.

— O să ți se facă rău.

— Așadar o să leșin des. Nafai se lăasă în jos pe stâlp așezându-se pe verandă, cu privirea îndreptată spre stradă. De ce nu a remarcat nimeni că suntem aici? N-am vorbit chiar în șoaptă.

Issib râse.

— O, au remarcat. Mama a ieșit o dată, la fel și câțiva dintre profesori. Ne-au ascultat câteva clipe discutând și după aia au uitat de ce ieșiseră.

— Grozav. Dacă vrem să fim lăsați în pace, nu trebuie decât să vorbim despre *zrakoplov*?

— Mă rog, zise Issib, funcționează numai la oamenii care sunt încă strâns legați de Sufletul Suprem.

— Și cine nu e?

— Cine s-a gândit la căruțele de luptă, de exemplu.

— Ziceai că Sufletul Suprem a renunțat la ele.

— Desigur, *recent*, explică Issib. Dar în Basilica există oameni care plănuiesc să construiască astfel de căruțe pentru război, oameni care tratează afacerea acestora cu Potoku de mult timp. De mai mult de un an. *Ei* nu au probleme cu Sufletul Suprem. Parcă ar fi surzi la așa ceva. Dar majoritatea oamenilor nu sunt - de asta Gaballufix și oamenii lui au reușit atât timp să păstreze secretul. Cei mai mulți dintre oamenii care au auzit ceva despre căruțele de război pur și simplu au uitat că au auzit. De fapt, Sufletul Suprem poate a încetat în cele din urmă deliberat să interzică

această idee exact *pentru că* era necesară o discuție pe față despre căruțele de luptă, pentru a opri afacerea.

— Deci fiindcă există oameni surzi la cuvintele Sufletul Suprem - ca să-i oprească pe ei, Sufletul Suprem a fost nevoit să slăbească controlul și asupra noastră, a celorlalți.

— E o legătură dublă. Ca să învingă, Sufletul Suprem trebuie să cedeze. Aș spune că are o problemă serioasă.

Pentru Nafai avea logică totul, cu excepția unui singur lucru.

— Dar de ce a început să-i vorbească *Tatei*?

— Asta rămâne să ne dăm seama. Asta și ce urmează să-i spună *Tatei* să facă în continuare.

— Hei, lasă-l pe Sufletul Suprem să păstreze câteva surprize.

Nafai râdea, deși nu credea că ceva era amuzant.

Nici Issib.

— Chiar dacă noi credem în cauza Sufletului Suprem, Nafai, undeva pe parcurs s-ar putea să descoperim că Sufletul Suprem provoacă mai mult rău decât bine. Ce facem *atunci*?

— Ei, Issya, poate că nu se descurcă prea bine zilele astea, dar asta nu înseamnă că ne-am descurca mai bine fără el.

— Presupun că n-o să aflăm niciodată, nu-i așa?

7. RUGĂCIUNEA

Timp de o săptămână Nafai lucra zilnic împreună cu Issib. Dormeau în casa Mamei în fiecare noapte - nu o ceruseră ei, dar nici Mama nu-i alungase. Fu o perioadă chinuitoare, nu pentru că munca ar fi fost grea, ci pentru că interferența cu Sufletul Suprem era dureroasă. Însă Issib avusese dreptate. *Puteau* trece peste asta; și chiar dacă reacția lui Nafai era mai puternică decât fusese a lui Issib, el reuși să depășească problema mai repede - în cea mai mare parte pentru că Issib era acolo să-l ajute, să-l asigure că merită efortul, să-i amintească despre ce era vorba.

Începură să-și facă o imagine destul de clară a ceea ce posedaseră cândva oamenii, iar Sufletul Suprem îi împiedicase atât timp să reinventeze.

Un sistem de comunicații prin care însă o persoană putea vorbi instantaneu și direct cu o altă persoană din orice alt oraș al lumii.

Mașini care putea recepționa lucrări de artă, piese de teatru și povești transmise prin aer, nu numai de la bibliotecă la bibliotecă, ci chiar în casele oamenilor.

Mașini care se mișcau rapid pe pământ, fără cai.

Mașini care zburau, nu numai prin aer, ci chiar prin spațiu. „Bineînțeles că trebuie să existe mașini care călătoresc prin spațiul cosmic, altfel cum să fi ajuns pe Harmony de pe Pământ?” Dar până să-și croiască drum prin aversiune, Nafai nu fusese niciodată în stare să conceapă o astfel de idee.

Și armamentul. Explozibili. Arme cu proiectile. Unele atât de mici, încât puteau fi ținute în mână. Altele atât de teribile, încât puteau distruge orașe întregi și să distrugă o planetă dacă erau folosite câteva sute deodată. Boli automutante. Gaze otrăvitoare. Disruptoare seismice. Rachete. Platforme de lansare orbitală. Viruși care distrugeau genele.

Imaginea obținută era deopotrivă frumoasă și teribilă.

— Înțeleg de ce ne face asta Sufletul Suprem, zise Nafai. Să ne salveze de astfel de arme. Dar cu ce preț, Issya, la ce libertate am renunțat.

Issib se mulțumi să dea din cap.

— Cel puțin Sufletul Suprem ne-a lăsat ceva. Priceperea de a lua energia din soare. Computerele. Bibliotecile. Refrigerarea. Toate dispozitivele din bucătării, serele. Câmpurile magnetice care permit flotoarelor mele să funcționeze. Și avem și câteva arme destul de sofisticate. Lamele energetice. Și pulsurile. Astfel încât oamenii mari și puternici să nu aibă vreun avantaj în fața celor mai mici și mai slabi. Sufletul Suprem ar fi putut să ne lase la pielea goală. Unelte de piatră și metal. Nimic cu părți în mișcare. Să ne încălzim arzând copaci.

— Atunci n-am mai fi fost nici măcar *oameni*.

— Omul e om, zise Issib. Dar civilizația - asta e darul Sufletului Suprem. Civilizația fără autodistrugere.

O dată încercară să-i explice Mamei, dar fără să ajungă nicăieri. Ea nu reușea să înțeleagă nimic din ceea ce spuneau ei și îi părăsi cu o mică împunsătură veselă despre cât de drăguți erau când puteau fi prieteni și se

jucau împreună în ciuda diferenței de vârstă dintre ei. Cu Tata nu avea nici un rost să vorbească.

Dar exista cineva care se interesa de ei.

— De ce nu mai veniți la lecții? întrebă Hushidh.

Stătea pe treptele verandei lângă Nafai și mușca din sandvișul cu pâine și brânză. Înghițituri mari, nu mușcăturile delicate ale lui Eiadh. Nu conta că însăși Mama le învățase pe toate elevele ei să-și folosească *gurile* atunci când mâncau, nu micile îmbucături afectate care erau în zilele acelea la modă printre tinerele din Basilica. Nafai nu considera *atrăgător* faptul că Hushidh o asculta pe Mama.

— Lucrez la un proiect cu Issib.

— Ceilalți elevi spun că te ascunzi.

Că se ascundea. Pentru că Tata era atât de celebru și de controversat.

— Nu mi-e rușine cu tatăl meu.

— Bineînțeles că nu, zise Hushidh. *Ei* spun că te ascunzi. Nu eu.

— *Și tu* ce crezi că fac? Sau ți-a spus Sufletul Suprem?

— Sunt oracol, nu vizionară.

— Corect. Am uitat.

De parcă ar fi trebuit să țină socoteală ce fel de vrăjitoare era ea.

— Sufletul Suprem nu trebuie să-mi spună cum te încadrezi tu în lume.

— Pentru că vezi cu ochii tăi.

Ea aprobă.

— Ești foarte curajos.

O privi consternat.

— Stau în bibliotecă cu Issya.

— Te încadrezi în cel mai slab dintre partidele care se ceartă în Basilica, însă e cel mai bun dintre ele. Cel care va câștiga, cu toate că nimeni nu-și poate imagina cum.

— Nu fac parte din *nici un* partid.

Ea dădu din cap.

— Nu mai vorbesc cu tine dacă nu vrei să auzi adevărul.

De parcă ea ar fi fost o fântână de înțelepciune supremă.

— Ascult și un pârț de porc atât timp cât acesta reprezintă adevărul, zise Nafai.

Imediat ea se ridică în picioare și se îndepărtă.

Asta chiar a fost o prostie, se dojeni Nafai. Încearcă să mă ajute, iar eu fac o glumă stupidă. Se luă după ea.

— Îmi pare rău, zise.

Ea se feri de el.

— Obişnuiesc să fac asemenea glume proaste, spuse Nafai. E un obicei urât, dar n-a fost cu intenție. Doar ştiu și eu acum că Sufletul Suprem e real.

— Să ştiu că tu *ştii*? replică ea cu răceală. Dar e evident că dacă ştii că Sufletul Suprem există nu înseamnă că automat capeți și creier, amabilitate sau măcar decență.

— O merit, la fel și următoarele trei lucruri urâte pe care le gândești despre mine.

O ocoli trecând în fața ei. De data asta ea nu se întoarse.

— Eu văd tiparele, zise fata. Văd cum se îmbină lucrurile. Văd unde începi *tu* să te încadrezi. Tu și Issib.

— Nu am urmărit evenimentele din oraș. Am fost ocupați cu proiectul la care lucrăm. Nu prea ştiu ce se petrece.

— Te-a obosit.

— Da, zise Nafai. Presupun că da.

— Gaballufix este conducătorul unui partid, explică ea. E cel mai puternic, din mai multe motive. Nu mai e vorba doar despre căruțele de luptă, sau despre alianța cu Potokgavan. E vorba despre bărbați. În special despre bărbații din afara orașului. Așa că este puternic prin număr, dar și pentru că bărbații se afirmă cu violență.

Nafai recapitula discuțiile pe care le auzise în timpul meselor. Despre tolchock, bărbați care îmbrânceau femeile pe stradă fără nici un motiv.

— Tolchock sunt oamenii *lui*?

— El o neagă. De fapt, pretinde că își trimite soldații pe străzile Basilicai ca să protejeze femeile de tolchok.

— Soldații?

— Oficial ei sunt miliția clanului Palwashantu. Dar toți sunt subordonați lui Gaballufix, iar consiliul clanului nu a reușit să se întâlnească pentru a discuta modul în care este folosită miliția. Tu ești Palwashantu, nu-i așa?

— Încă sunt prea tânăr pentru miliție.

— Nu prea mai e o miliție, zise ea. Sunt angajați. Bărbați de dincolo de ziduri, bărbați lipsiți de speranță și foarte puțini dintre ei sunt cu adevărat Palwashantu. Gaballufix îi plătește. Și pe tolchok tot el îi plătește.

— De unde știi toate astea?

— Am fost îmbrâncită. I-am văzut pe soldați. Știu cum se potrivesc toate astea între ele.

Alte vrăjitorii. Dar oare se putea îndoi? Nu simțise și el influența Sufletului Suprem ori de câte ori se gândea la cuvintele interzise? Transpira numai dacă se gândea prin ce trecuse săptămâna trecută. Atunci de ce să nu poată Hushidh să se uite numai la un soldat și la un tolchok și să afle lucruri despre ei? De ce n-ar putea cămilele să zboare? Acum orice era posibil.

— Și știi că eu nu sunt unul dintre ei.

— Dar frații tăi sunt.

— Tolchok?

— Sunt de partea lui Gaballufix. Nu *Issib*, desigur, ci Elemak și Mebbekeu.

— De unde îi cunoști pe ei? Ei nu vin niciodată aici - nu sunt fiii Mamei.

— Săptămâna asta Elemak a venit aici de câteva ori, zise Hushidh. N-ai știut?

— De ce să vină aici?

Dar Nafai înțelese imediat. Fără să fie capabil să-și ducă gândul până la capăt, știu exact de ce Elemak ar fi venit în casa Rasei. În oraș Mama avea o reputație dintre cele mai bune; nepoatele ei erau curtate de mulți, iar Elemak avea vârsta - avea de mult vârsta, de fapt - pentru o căsătorie serioasă, cu intenția de a avea un moștenitor.

Nafai privi de jur împrejurul curții, unde multe fete și câțiva băieți luau masa. Toți elevii externi plecaseră, iar cei mici mâncau mai devreme. Deci cele mai multe dintre fete erau eligibile pentru o căsătorie, inclusiv nepoatele ei, dacă Rasa le dădea voie. Pe care dintre ele o curta Elemak?

— Eiadh, șopti el.

— E o presupunere, zise Hushidh. Categorie nu sunt eu.

Nafai o privi surprins. Bineînțeles că nu era ea. Apoi se simți jenat; dacă ea își dădea seama cât de ridicol i se păruse că fratele lui s-o dorească pe ea?

Dar Hushidh continuă ca și cum nici nu ar fi observat insulta lui neexprimată. Cu siguranță nu știa cât îl rănea ideea că Elya ar putea-o curta pe Eiadh.

— Când a venit fratele tău, am știut imediat că e foarte apropiat de Gaballufix. Sunt sigură că îi produce mătușii Rasa multă mâhnire, pentru că ea știe că Eiadh îl va accepta. Fratele tău se bucură de mult prestigiu.

— Chiar dacă viziunea Tatei a provocat un asemenea scandal?

— El e de partea lui Gaballufix, spuse Hushidh. În Partidul Bărbaților - cel care îl susține pe Gaballufix - cu cât imaginea tatălui tău este mai proastă, cu atât îl plac mai mult pe Elemak. Pentru că dacă i s-ar întâmpla ceva tatălui tău, atunci Elemak ar fi un bărbat foarte bogat și puternic.

Cuvintele ei redeșteptară cele mai rele temeri ale lui Nafai în legătură cu fratele său. Dar era un gând monstruos, de nesuportat.

— Gaballufix vrea ca Elya să-l influențeze pe Tata, asta-i tot.

Hushidh dădu din cap. Dar era o aprobare sau doar îi făcea semn să tacă pentru ca ea să poată continua?

— Celălalt partid puternic sunt oamenii lui Roptat. Acum sunt numiți Partidul Femeilor, deși sunt conduși tot de un bărbat. Ei vor să se alieze cu Gorayni. De asemenea vor să retragă dreptul de vot tuturor bărbaților cu excepția celor căsătoriți și cer ca toți bărbații celibatari să părăsească orașul în fiecare seară la apusul soarelui și să nu se întoarcă până în zori.

Asta este soluția lor la problema tolchok - și de asemenea și la a lui Gaballufix. Au mulți adepți printre bărbații căsătoriți și printre femei.

— Asta e grupul cu care e Tata?

— Așa cred toți cei din Partidul Bărbaților, dar oamenii lui Roptat știu mai bine.

— Și care e al treilea grup?

— Își spun Partidul Orașului, dar în realitate ei sunt Partidul Sufletului Suprem. Refuză să se alieze cu orice popor războinic. Vor să revină la vechile obiceiuri, pentru protecția Lacului. Să ridice orașul deasupra politicii și a conflictelor. Să renunțe la marea bogăție a orașului și să trăiască simplu, astfel încât nici o altă națiune să nu dorească să ne cotopească.

— Nimeni nu va fi de acord cu așa ceva.

— Te înșeli, zise ea. Mulți sunt de acord. Tatăl tău și mătușa Rasa au câștigat în fața a aproape toate femeile din Districtele Lacului.

— Dar asta nu înseamnă mult. În Viroagă trăiesc o mână de oameni.

— Au o treime din voturile consiliului.

Nafai se gândi.

— Cred că e foarte periculos pentru ei, zise.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu au nimic care să-i susțină în afară de tradiție. Cu cât Gaballufix luptă mai mult împotriva tradiției, cu cât înspăimântă mai mult oamenii cu tolchoc și soldați, cu atât oamenii vor cere să se facă ceva. Tata și Mama nu reușesc decât să facă imposibil ca cineva să obțină majoritatea în consiliu. Îl împiedică pe Roptat să-l oprească pe Gaballufix.

Hushidh zâmbi.

— Ești într-adevăr priceput.

— Politica o studiez cel mai mult.

— Ai intuit primejdia. Dar nu mi-ai spus cum am putea noi să scăpăm de ea.

— Noi?

— Basilica.

— Nu, zise Nafai. Ai spus că știi în ce partid sunt.

— Ești cu Sufletul Suprem, bineînțeles, spuse ea.

— Nu știi asta. Nici măcar eu nu știu asta. Nu sunt sigur că-mi place cum ne manipulează Sufletul Suprem.

Hushidh clătină din cap.

— În minte poți să nu iei o decizie încă multe zile de acum încolo, dar în inima ta decizia e deja luată. Îl respingi pe Gaballufix. Și ești atras de Sufletul Suprem.

— Greșești, replică Nafai. Adică, da, sunt atras de Sufletul Suprem, Issib a ajuns la concluzia asta cu mult timp în urmă, iar motivele lui sunt solide. În ciuda tuturor manipulărilor secrete ale minților oamenilor, e mult mai periculos să respingi Sufletul Suprem. Dar asta nu înseamnă că sunt gata să las destinul Basilicăi în mâinile unei minorități de fanatice religioase care trăiesc în Viroagă și au tot timpul viziuni.

— Noi suntem cele mai apropiate de Sufletul Suprem.

— Întreaga lume are Sufletul Suprem în interiorul minților, spuse Nafai. Mai aproape decât atât nu puteți fi.

— Noi suntem cele care *alegem* Sufletul Suprem, insistă ea. Și nu toată lumea o are în interiorul minții, altfel nu ar fi început războiul cu popoarele îndepărtate.

Pentru o clipă Nafai se întrebă dacă și ea aflase cumva faptul că Sufletul Suprem împiedicase descoperirea căruțelor de război până nu de mult. Apoi își dădu seama că, bineînțeles, ea se gândea la al șaptelea codicil: „Nu te certa cu vecinul vecinului vecinului tău; dacă începe scandalul, stai acasă și închide fereastra.” Mult timp acesta fusese interpretat ca o interdicție de a lega alianțe și de a porni dispute cu țări aflate atât de departe, încât rezultatul nu are nici o importanță pentru tine. Nafai și Issib cunoșteau scopul și originea unei astfel de legi și modul în care Sufletul Suprem o întărise în mințile oamenilor. Însă pentru Hushidh legea însăși era cea care împiedicase timp de milenii războaiele de agresiune imperialistă. Nu conta că multe popoare *încercaseră* să creeze imperii și că numai lipsa de mijloace eficiente de transport și comunicație le împiedicase.

— Eu nu sunt de partea ta, zise Nafai. Nu poți da ceasul înapoi.

— Dacă nu poți, replică ea, atunci suntem deja ca și pierduți.

— Posibil. Dacă învinge Roptat, atunci când va sosi flota Potoku, vor urca în munți și ne vor distruge înainte să ajungă aici Capetele Ude. Iar dacă

are câștig de cauză Gaballufix, când vor veni Capetele Ude îi vor distruge mai întâi pe Potoku și apoi ei vor urca în munți și ne vor nimici drept răzbunare.

— Păi, zise Hushidh, vezi că de fapt ești de partea noastră?

— Ba nu. Pentru că dacă Partidul Orașului ne aduce într-un punct mort, fie Gaballufix, fie Roptat își va pierde răbdarea și oamenii vor începe să moară. Atunci nu va mai fi nevoie de străini care să ne distrugă. O s-o facem singuri. Cât crezi că vor mai continua femeile să conducă în orașul ăsta, dacă se ajunge la un război civil între doi bărbați puternici?

Hushidh privi în gol.

— Așa crezi tu?

— Poate că nu sunt *oracol*, spuse Nafai, dar am citit istorie.

— Timp de atâtea secole am făcut ca orașul să rămână unul al femeilor, un teritoriu al păcii.

— N-ar fi trebuit să le dați bărbaților drept de vot.

— Au drept de vot de un milion de ani.

Nafai dădu din cap.

— Știu. Ce se întâmplă acum e din cauza Sufletului Suprem.

Înțelegea acum că Hushidh privea în gol pentru că ochii ei erau plini de lacrimi.

— Moare, nu-i așa?

Nu-i trecuse prin minte că cineva ar putea lua lucrurile atât de personal. Ca și cum Sufletul Suprem ar fi fost o rudă iubită. Dar pentru cineva ca Hushidh poate că așa era. În plus, ea era fiica unei sălbaticice, o femeie așa-zis sfântă. Deși toată lumea știa că progeniturile sălbaticelor erau rezultatul violului sau al unor acuplări întâmplătoare pe străzile orașului, erau totuși numiți „copii ai Sufletului Suprem”. Poate Hushidh se gândea cu adevărat la Sufletul Suprem ca la tatăl ei. Dar nu - femeile îi spuneau Sufletului Suprem *ea*. Iar Hushidh *știa* că mama ei fusese o sălbatică.

Totuși Hushidh abia își putea stăpâni lacrimile.

— Ce vreți de la mine? întrebă Nafai. Nu știu ce face Sufletul Suprem. Sora ta, după cum ai spus, ea e vizionară.

— Sufletul Suprem nu i-a vorbit toată săptămâna. N-a vorbit nimănui.

Nafai fu surprins.

— Vrei să spui că nici la lac?

— Am știut că tu și Issib ați fost foarte, foarte apropiați de Sufletul Suprem întreaga săptămână. Vă epuizează, așa cum face cu Lutya și... și cu mine, uneori. Femeile au intrat în apă, din ce în ce mai multe și au ieșit fără nimic, sau doar cu vise prostești. Țsta le-a speriat. Dar eu le-am spus: Nafai și Issib, ei sunt atinși de Sufletul Suprem. Așadar nu a murit. Și ele mi-au cerut... să aflu de la voi.

— Ce să afli?

În cele din urmă lacrimile izbucniră și i se prelinseră pe obraji.

— Nu știu, spuse ea cu jale. Ce e de făcut. Ce așteaptă Sufletul Suprem de la noi.

Îi atinse umărul, ca s-o liniștească - Nafai nu știa ce altceva să facă.

— Habar n-am, zise. Dar ai dreptate într-o privință: Sufletul Suprem se uzează. Se *autouzează*. Totuși, aș fi surprins dacă ar înceta să mai ofere viziuni. Poate e distras. Poate e...

— Cum?

Nafai clătină din cap.

— Lasă-mă să discut cu Issib, bine?

Ea aprobă din cap, aplecându-l ca să-și șteargă lacrimile.

— Da, te rog, spuse. Eu n-aș putea să vorbesc cu *el*.

De ce *nu*? Dar n-o întrebă. Era prea confuz după tot ce îi povestise ea. Tot timpul el și Issib crezuseră că cercetările lor sunt secrete și iată că Hushidh le spunea tuturor femeilor din oraș că Sufletul Suprem îi epuiză! Însă, din câte știau ei, femeile erau de o ignoranță lipsită de orice speranță: cum puteau ei doi să știe din ce cauză ele nu mai aveau viziuni?

Nafai se duse direct în bibliotecă și îi repetă lui Issib tot ce își putea aminti din discuția lui cu Hushidh.

— Uite la ce mă gândesc. Dacă Sufletul Suprem nu e chiar atât de puternic? Dacă motivul pentru care au încetat viziunile este că Sufletul Suprem nu se poate descurca cu noi și în același timp să trimită viziuni?

Issib răsese.

— Haide, Nyef, de parcă noi am fi centrul universului!

— Vorbesc serios. Ce capacitate are de fapt Sufletul Suprem? Majoritatea oamenilor sunt atât de ignoranți, proști sau slabi, încât, chiar dacă se gândesc la unul dintre subiectele interzise, nu pot face nimic, așa că de ce i-ar supraveghea? Asta înseamnă că Sufletul Suprem are de monitorizat relativ puțini oameni.

Și chiar pe aceștia, dacă i-ar verifica doar din când în când, tot ar avea suficient timp ca să-i țină departe de proiectele periculoase. Dar acum, când puterea lui slăbește, tu ai reușit să te desensibilizezi. A fost o competiție între tine și Sufletul Suprem și tu *ai învins*, Issib. Dacă în timpul acestei lupte Sufletul Suprem ar fi fost total concentrat asupra ta, fără să mai trimită viziuni celorlalți, fără să mai monitorizeze pe nimeni altcineva? Dar tu ai mers destul de lent și tot i-ar mai fi rămas ceva timp liber.

— Dar amândoi, lucrând împreună, înțelege Issib. A trebuit să se concentreze constant asupra noastră. Și se pierde, slăbind și mai mult.

— Așa că mă gândesc, Issib, că noi nu îi suntem de ajutor, ci îl *rănim*.

Issib răsese iar.

— Nu se poate. Vorbim despre Sufletul Suprem, nu despre un profesor și despre niște elevi indisciplinați.

— Sufletul Suprem a eșuat și înainte. Altfel nu ar fi existat căruțe de luptă.

— Deci ce-ar trebui să facem?

— Să ne oprim, zise Nafai. O zi. Să ne ferim de subiectele interzise. Să vedem dacă oamenii încep să aibă din nou viziuni.

— Chiar crezi cu adevărat că noi doi am ocupat atât de mult din timpul Sufletului Suprem încât nu mai poate trimite oamenilor viziuni? Dar în timpul cât noi dormeam sau mâneam? Au existat numeroase pauze.

— Poate că e confuz. Poate că a intrat în panică pentru că nu știe ce să facă.

— Corect, zise Issib. Atunci hai să nu renunțăm. Să-i dăm Sufletului Suprem niște sfaturi, de ce nu!

— De ce nu? A fost făcut de oameni, nu-i așa?

— Așa *credem*. Poate.

— Așa că îi spunem să nu-și mai facă atâtea griji cu blocarea noastră. E o misiune fără sens și ar trebui să nu-și mai piardă timpul cu asta *acum*, pentru că deși noi ne gândim cu ușurință la orice subiect interzis, nu o să spunem nimănui altcuiva și nu o să încercăm să construim noi înșine nimic. Nu-i așa?

— N-o să încercăm.

— Jură asta, Issib. O să jur și eu. Jur chiar acum - ascultă, Suflet Suprem? - Noi nu suntem dușmanii tăi, așa că nu mai e nevoie să pierzi nici o secundă făcându-ți griji din cauza noastră. Revino și trimite iar viziuni femeilor. Și petrece-ți timpul blocându-i pe indivizii periculoși. Capetele Ude, de exemplu. Gaballufix. Probabil și Roptat. Și dacă nu-i poți bloca pe ei, măcar fă-ne pe noi să știm ce să facem ca să-i putem opri noi.

— Cu cine vorbești?

— Cu Sufletul Suprem.

— Pare o stupiditate, zise Issib.

— Întreaga viață el ne-a spus ce să gândim. Ce e stupid în a-i da și noi din când în când câte o sugestie? Fă legământul, Issya.

— Da, promit, jur în cel mai solemn mod. Ascultă, Suflet Suprem?

— Ascultă, spuse Nafai. Atâta lucru *știm*.

— Așadar, crezi că o să facă ceea ce-i spunem noi?

— Asta nu știu. Dar știu că nu o să învățăm nimic nou pierzându-ne vremea în bibliotecă tot restul zilei. Hai să ieșim. Să ne petrecem noaptea acasă la Tata. Poate o să ne vină o idee cu adevărat bună. Sau poate că Tata va avea o viziune. Sau ceva.

Abia după-amiază, când părăsea casa Mamei, Nafai își aminti că Elemak îi făcea curte lui Eiadh. Nu că ar fi avut vreun drept să-l urască din cauza asta. Nafai nu spusese niciodată nimic nimănui despre sentimentele lui pentru ea, nu-i așa? Iar la paisprezece ani era prea tânăr ca să fie luat în serios pentru o posibilă căsătorie legală. Bineînțeles că Eiadh s-ar fi uitat la Elemak și l-ar fi dorit. Asta ar fi explicat ceva - de ce era ea atât de amabilă cu Nafai și totuși niciodată nu părea să se apropie de el. Voia să-i câștige

bunăvoința în caz că ar avea vreo influență asupra lui Elemak. Dar nu i-ar trece niciodată prin minte că i-ar putea oferi un contract lui *Nafai*. La urma urmelor, el era un *copil*.

Apoi își aminti cum vorbise Hushidh despre Issib. Eu n-aș putea să vorbesc cu *el*. Pentru că el era infirm? Puțin probabil. Nu, Hushidh era timidă pentru că îl privea ca pe un posibil soț. Chiar și *eu* știu destule despre femei ca să-mi dau seama de asta, gândi Nafai.

Hushidh are vârsta mea și se uită la fratele meu mai mare când se gândește la căsătorie. În timp ce eu aș putea foarte bine să fiu un copac sau o cărămidă după cât interes sexual le stârnesc fetelor de vârsta mea. Iar Eiadh este mai mare ca mine - una dintre cele mai în vârstă din clasa mea, în timp ce eu sunt printre cei mai tineri. Cum am putut să-mi închipui...

Simți roșeața fierbinte a stânjenelii pe obraji, deși nimeni cu excepția lui însuși nu-i cunoștea umilința.

Mergând pe străzile din Basilica, Nafai își dădu seama că, în afara unor plimbări ocazionale pe Strada Ploii, nu mai ieșise din casa Mamei de când începuse cercetările împreună cu Issib. Poate din cauza a ceea ce-i spusese Hushidh deveni conștient de schimbările din oraș. Oare erau prea puțini oameni pe stradă? Poate - dar adevărata diferență era în modul în care mergeau. Oamenii din Basilica se deplasau de multe ori cu un scop anume, dar de obicei nu lăsau ca asta să-i facă opaci la ceea ce se petrecea în jurul lor. Chiar și cei care se grăbeau puteau face câte o pauză, sau cel puțin să zâmbească atunci când treceau pe lângă un cântăreț stradal, un jongler ori un comic care-și recita versurile proaste. Mulți oameni hoinăreau, abordând lucrurile cu reală plăcere, conversând cu tovarășii lor, bineînțeles, dar vorbind liber și cu necunoscuții de pe stradă, de parcă toți oamenii din Basilica ar fi fost vecini sau chiar rude.

În seara asta era altfel. Pe măsură ce soarele contura acoperișurile dinspre apus și arunca pete prelungi de întuneric peste străzi, trecătorii păreau să se ferească de lumina soarelui ca și cum le-ar fi putut arde pielea. Se evitau unii pe alții. Cântăreții stradali erau ignorați și chiar și muzica lor părea mai timidă, fiind parcă pregătiți să-și întrerupă cântecul la primul semn de neplăcere al unui trecător. Străzile erau mai tăcute pentru că nimeni nu vorbea.

Destul de curând motivul deveni evident. O trupă formată din opt bărbați apăru alergând pe stradă, cu pulsurile în mâini și lamele energetice la centură. Soldați, își spuse Nafai. Oamenii lui Gaballufix. Nu: oficial ei erau miliția clanului Palwashantu, dar Nafai nu simțea nici o înrudire cu ei.

Ei păreau să nu privească nici în stânga, nici în dreapta, ca și cum ar fi avut o misiune. Dar Nafai și Issib observară imediat că străzile păreau să se golească la trecerea soldaților. Unde se dusesse lumea? De fapt nu se ascundeau, dar se scurseră câteva minute de la trecerea soldaților înainte ca oamenii să înceapă să apară din nou. Se retrăseseră prin magazine, prefăcându-se că au treburi. Unii pur și simplu apucaseră pe drumuri ocolitoare prin străduțele laterale. Iar alții nu părăsiseră deloc străzile, dar, la fel ca Nafai și Issib, se opriseră, înlemniseră pe loc, astfel că timp de câteva minute se confundaseră cu arhitectură, nu cu viața locurilor.

Nu părea absolut deloc că lumea ar fi considerat că soldații fac orașul mai sigur. Dimpotrivă, soldații îi înspăimântau.

— Basilica are necazuri, zise Nafai.

— Basilica e *moartă*? replică Issib. Încă mai sunt oameni pe aici, dar orașul ăsta nu mai e Basilica.

Din fericire nu mai era atât de rău când ajunseră mai departe pe Strada Aripiei - soldații trecuseră prin locul în care aceasta se intersecta cu Strada Grâului, la numai câțiva pași de casa lui Gaballufix. Când intrară în Orașul Vechi, pe străzi era mai multă viață. Dar schimbările erau încă vizibile.

De exemplu, Strada Primăverii fusese curățată. Primăvara era una dintre arterele principale din Basilica, mergând direct de la Poarta Coșului, prin Orașul Vechi, până la marginea Viroagei. Dar cum se întâmpla adesea în Basilica, un constructor întreprinzător considerase că era păcat să lase atâta loc liber nefolosit în mijlocul drumului când acolo ar fi putut locui oameni. În spațiul dintre Aripiei și Templului, constructorul ridicase șase clădiri.

Însă când un constructor basilican se apuca să înalțe o clădire care bloca o stradă, se puteau întâmpla câteva lucruri. Dacă stradă nu era foarte aglomerată, obiectau doar câțiva oameni. Puteau să strige, să înjure sau chiar să arunce cu diverse lucruri în constructori, dar întrucât muncitorii erau cu toții oameni zdraveni, rezistența nu ar fi fost prea serioasă. Construcția continua, iar oamenii își găseau trasee noi. Cei care dețineau case sau magazine cu fațada spre drumul acum blocat erau cei care aveau

cel mai mult de suferit. Erau nevoiți să negocieze cu vecinii ca să obțină dreptul la spații care să le dea acces la stradă - sau să-și *aroge* acele drepturi dacă vecinul era slab. Uneori trebuiau să-și abandoneze pur și simplu proprietatea. Indiferent cum, noile căi de acces sau proprietățile abandonate deveneau curând artere stradale în toată regula. În cele din urmă un întreprinzător cumpăra câteva proprietăți abandonate sau părăginite ale căror alei erau folosite pentru trafic, deschidea o stradă largă și astfel se năștea un nou drum. Consiliul orașului nu intervenea în nici un fel în acest proces - așa evolua și se schimba Basilica de-a lungul timpului și părea inutil ca într-un oraș vechi de zeci de milioane de ani să încerci să oprești valul timpului și al istoriei.

Cu totul altceva era când cineva începea să construiască pe o arteră intens circulată precum Strada Primăverii. Acolo trecătorii prindeau curaj prin numărul lor - și din ofensa provocată de gândul că pierde un drum pe care-l foloseau des. Astfel că, în timp ce treceau, sabotau intenționat construcția, dărâmând zidăria sau furând pietre. Dacă aveau de-a face cu un constructor puternic și hotărât, cu muncitori numeroși și solizi, se putea ajunge ușor la încăierare și la fel de ușor și la tribunal, unde constructorul era *întotdeauna* găsit vinovat, întrucât construirea pe străzi era considerată o provocare clară pentru asaltul legalizat.

Însă constructorul de pe Strada Primăverii fusese deștept.

Își proiectase cele șase clădiri sprijinite pe arcade, astfel încât drumul să nu fie în totalitate blocat. Locuințele începeau de la primul nivel, deasupra străzii - și astfel, deși trecătorii erau deranjați, nu erau chiar atât de supărați încât să recurgă la sabotaje serioase. Clădirea fusese finisată la începutul verii și acolo se mutaseră niște oameni foarte bogați.

Însă, inevitabil, arcadele fuseseră ocupate de comercianții stradali și restaurante - ceea ce constructorul cu siguranță știuse că avea să se întâmple. Traficul se gâtuia și alți constructori începuseră să ridice magazine și standuri permanente, până când de vreo câteva săptămâni devenise fizic imposibil să ajungi de pe Templului pe Aripii prin Strada Primăverii - micile construcții blocau acum complet drumul. Încă o stradă din Basilica dispăruse, numai că de data aceasta era vorba de o arteră principală care provoca serioase inconveniente multor oameni. Numai primul constructor și micii întreprinzători profitaseră cu adevărat; cei care cumpăraseră locuințele din interior constatau acum că era din ce în ce mai

difficil să ajungă la scările ce duceau la casele lor și deja se pregăteau să abandoneze vechile structuri care nu mai aveau ieșire la stradă.

Acum, când Nafai și Issib mergeau pe Strada Primăverii, observară că cineva trecuse prin secțiunea blocată și dărmase toate construcțiile mai mici. Clădirile noi erau încă în picioare, arcuindu-se peste stradă, dar trecerea rămânea curată sub ele. Mai important, câțiva soldați stăteau la fiecare capăt al străzii. Mesajul era clar: nu vor mai fi tolerate noi construcții.

— Gaballufix nu-i prost, zise Issib.

Nafai înțelese la ce se referea. Poate că oamenilor nu le plăcea să vadă soldați pe stradă, ceea ce implica amenințarea cu violența și pierderea libertății. Dar să vadă Strada Primăverii deschisă însemna un pas important spre considerarea soldaților drept un rău necesar, care merita să fie acceptat.

Strada Aripiei dădea în Strada Templului, iar Nafai și Issib merseră pe această până ajunseră la piața largă din jurul Templului. Era singurul avanpost al religiei bărbaților în acest oraș al femeilor, singurul loc în care Sufletul Suprem era recunoscut drept bărbat și unde sângele mai degrabă decât apa reprezenta fluidul sacru. Dintr-un impuls, cu toate că nu mai intrase de când împlinise opt ani și prepuțul îi fusese scufundat în propriul sânge, Nafai se opri la poarta de nord.

— Hai să intrăm, zise.

Issib se cutremură.

— Îmi displace profund locul ăsta.

— Dacă ar folosi anestezice, adorarea divinității ar fi mai populară printre copii, remarcă Nafai.

Issib rânji.

— Venerare lipsită de durere. E o idee. Poate și venerarea pe uscat ar avea succes printre femei.

Pătrunseră pe ușă în încăperea exterioară întunecoasă și mucegăită, fără ferestre.

Deși templul era perfect rotund, camerele interioare erau proiectate astfel încât să amintească de împărțirea inimii: Auriculul Stâng, Ventriculul Stâng, Auriculul Drept și Ventriculul Drept. Holurile întortocheate și cămăruțele

mici dintre ele erau numite după diferite vene și artere. Înaintea circumciziei, băieții trebuiau să învețe toate denumirile camerelor, dar o făceau memorând un cântecel care rămânea lipsit de sens pentru majoritatea celor care îl învățau. Astfel că nu era nimic familiar în numele scrise pe pragul sau deasupra fiecărei uși, iar Issib și Nafai se rătăciră imediat.

N-avea importanță. În final toate sălile și coridoarele îi conduceau pe adepți în curtea centrală, singurul loc luminos din templu, sub cerul liber. Întrucât era foarte aproape de amurg, pe pavajul de piatră lumina soarelui nu cădea direct, dar după atâta beznă chiar și razele reflectate erau dureros de orbitoare.

Un preot îi opri la ușă.

— Rugăciune sau meditație? întrebă.

Issib ridică din umeri - o mișcare convulsivă, căci flotoarele amplificau orice tresărire a mușchilor săi.

— Cred că o să aștept în Auriculul Drept.

— Nu fi urâcios, zise Nafai. Meditează un minut, n-o să mori din asta.

— Vrei să spui că *tu* ai de gând să te *rogi*?

— Bănuiesc că da.

În realitate, Nafai nu era sigur de ce sau pentru ce. Știa doar că relația sa cu Sufletul Suprem devenea cu fiecare zi mai complicată; înțelegea Sufletul Suprem mai bine ca înainte și acum acesta se amestecă în viața lui, astfel încât devenise important să încerce să comunice limpede și direct în loc de acele bănuieli piezișe. Nu era suficient să încetinească cercetarea cuvintelor interzise și să spere că Sufletul Suprem va înțelege aluzia. Era nevoie de ceva mai mult.

Privi cum preoții înțepau degetul lui Issib și ștergeau mica rană pe piatra de agăț. Issib suportă bine - el chiar nu era un fricos și avusese parte de destulă durere în viață astfel încât o mică înțepătură să nu mai însemne nimic. Doar că nu prea participa la ritualurile bărbaților. Le numea „sporturi sângeroase” și le compară cu luptele de rechini, care începeau întotdeauna prin a face fiecare rechin din bazin să sângereze. Imediat ce mica lui pată roșie ajunsese pe piatra aspră, pluti spre băncile de lângă peretele expus la soare unde avea să mai fie lumină încă vreo jumătate de oră. Banca era plină, bineînțeles, dar Issib putea să plutească alături de ea.

— Grăbește-te, șopti când trecu pe lângă Nafai.

Întrucât Nafai venise să se roage, preotul nu-l înțepă și pe el. Îl lăsa să bage mâna în bolul auriu cu inele de rugăciune. Bolul era umplut cu un dezinfectant puternic, care avea dublul efect de a împiedica inelele cu ghimpi să răspândească boli și de a face ca fiecare înțepătură să usture rău timp de câteva secunde nesfârșite. Nafai lua de obicei numai două inele, câte unul pentru fiecare deget mijlociu al mâinilor, dar de data asta simțea că are nevoie de mai mult. Chiar dacă nu avea idee *pentru ce* se ruga, voia să se asigure că Sufletul Suprem înțelegea că era serios. Așa că găsi inele pentru toate degetele, inclusiv pentru degetele mari.

— Nu poate să fie chiar atât de rău, zise preotul.

— Nu mă rog pentru iertare.

— N-aș vrea să leșini, astăzi cam ducem lipsă de personal.

— N-o să leșin.

Nafai se îndreptă spre centrul curții, lângă fântână. Apa nu avea culoarea obișnuită, rozalie - era aproape de un roșu-închis. Nafai își amintea foarte bine frisonul puternic pe care îl simțise prima dată când înțelesese de ce apa avea acea culoare. Tata spunea că atunci când Basilica avea mari necazuri - în timpul unei secete, de exemplu, sau când dușmanul o amenința - fântâna era plină aproape cu sânge curat, atât era de mult. Era un sentiment straniu și puternic să-și scoată sandalele și să se dezbrace, apoi să îngenuncheze în bazin știind că lichidul cald, care vălurea în jurul lui aproape până la talie dacă se lăsa pe călcâie, era îngroșat de rugăciunile însângerate și pătimase ale altor bărbați.

Stătu cu palmele deschise în față timp îndelungat, reculegându-se, pregătindu-se pentru conversația cu Sufletul Suprem. Apoi își lovi cu putere palmele peste partea superioară a brațelor, așa cum făcea la rugăciunile de dimineață; însă de data asta inelele ghimpate tăiară în carne și usturimea fu adâncă și crudă. Era un început bun, viguros și îi auzi pe câțiva dintre cei care meditau oftând sau murmurând. Știa că ei auziseră sunetul acut al palmelor sale și-i observaseră autodisciplina cu care se abținea să nu icnească prea mult din cauza durerii și îi respectau rugăciunea pentru forța și virtutea ei.

Suflet Suprem, spuse în sinea lui. Tu ai început toate astea. Așa slab cum ești, ai hotărât să începi să intervii în viața familiei mele. Ai face bine să ai un plan în minte. Iar dacă ai, n-ar fi timpul să ne dai de știre care este?

Se palmui din nou, de data asta peste pielea mai sensibilă a pieptului. Când durerea se estompă, simți sângele scurgându-se pe firele invizibile de păr care creșteau acolo. Îți închin ție acest sacrificiu, Suflet Suprem, îți ofer durerea mea dacă ai nevoie de ea, fac tot ce vrei tu să fac, dar aștept în schimb o promisiune din partea ta. Vreau să-mi aperi tatăl. Vreau să ai un țel adevărat în minte și să-i spui Tatei care e acesta. Vreau să-i împiedici pe frații mei să se amestece într-o crimă oribilă împotriva orașului și în special să nu se implice într-o crimă împotriva tatălui meu. Dacă îl aperi pe Tata și ne spui ce se întâmplă, atunci eu voi face tot ce pot pentru ca planul tău să funcționeze, pentru că știu că scopul care ți-a fost programat inițial este să împiedici omenirea să se autodistrugă, iar eu voi face tot ce-mi stă în puteri ca să servesc acestui scop. Îți aparțin, atât timp cât ne tratezi corect.

Se lovi peste pântec, durerea fiind și mai acută și acum îi auzi pe câțiva dintre cei care meditau comentând cu voce tare, iar preotul se apropie din spatele lui. Nu mă întrerupe, se gândi Nafai. Nu știu dacă Sufletul Suprem ascultă sau nu, dar dacă mă ascultă, atunci vreau să vadă că vorbesc serios. Destul de serios ca să mă tai și în bucăți dacă e nevoie. Nu pentru că aş crede că pierderea de sânge ar avea vreo legătură cu sfîntenia, ci pentru că prin asta îmi demonstrez hotărârea de a face ceea ce mi se spune, chiar dacă prețul pe care va trebui să-l plătesc va fi mare. O să fac ce vrei, Suflet Suprem, dar tu trebuie să menții credința.

— Tinere, șopti preotul.

— Cară-te, șopti Nafai ca răspuns.

Sandalele foșniră îndepărtându-se pe dalele de piatră.

Nafai întinse mâinile și se zgârie pe spate. Acum erau tăieturi, nu înțepături și rănilor nu mai erau superficiale. Vezi asta, Suflet Suprem? Ești în interiorul capului meu, știi ce gândesc și ce simt. Issib și cu mine te lăsăm în pace ca să poți trimite din nou oamenii vizioni. Acum treci la treabă și readu situația sub control. Și indiferent ce ai vrea să fac, eu voi face. Promit. Dacă pot îndura această durere, știi că pot suporta orice mă vei pune tu să îndur. Și, știind exact cât de tare doare, pot s-o fac din nou.

Se zgârie încă o dată. De data asta, când noile răni se intersectară cu cele vechi, durerea îi aduse lacrimi în ochi, dar nici un sunet pe buze.

Destul. Sufletul Suprem ori îl auzise, ori nu.

Se lăsă să cadă în apa însângerată, cu ochii încă închiși. Apa îl acoperi și pentru o clipă fu complet scufundat. Apoi fu săltat la suprafață și simți aerul răcoros al serii pe spate și pe fesele care pluteau la suprafață.

Încă un moment. Mai ține-ți respirația o secundă. Mai mult. Puțin mai mult. Așteaptă glasul Sufletului Suprem. Așteaptă în liniștea apei.

Dar nu primi nici un răspuns. Numai durerea crescândă a rănilor din partea de sus a spatelui și de pe umeri.

Se ridică în picioare, ud și se îndreptă spre marginea bazinului, deschizând ochii pentru prima dată de când intrase în fântână. Cineva îi dădu un prosop. Niște mâini se întinseră să-l ajute să treacă peste marginea bazinului. Când ochii i se uscară, putu să vadă că majoritatea celor care meditau se îndepărtaseră de perete și erau acum adunați în jurul lui, oferindu-i prosoape, haine.

— O rugăciune puternică, șopteau. Fie ca Sufletul Suprem să te audă.

Nu-l lăsau să se șteargă singur, nici chiar să se îmbrace.

— Asemenea virtute la cineva atât de tânăr.

Alte mâini îi tamponau ușor spatele rănit, îi frecau viguros coapsele.

— Basilica a fost binecuvântată să aibă o asemenea rugăciune în acest templu.

Cămașa îi fu trasă peste cap și pantalonii pe picioare.

— Cât de mândru e tatăl care are un fiu atât de pios și însuflețit de un asemenea curaj.

Îi legară sandalele și când constatară că șireturile se terminau sub genunchi, dădură din cap murmurând:

— El nu se prosteste.

— Sandale de om care muncește.

Când Nafai îl urmă pe Issib plecând de lângă fântână, putu să audă șoaptele continuând în spatele lui.

— Sufletul Suprem a fost astăzi aici cu noi.

În ușa care ducea în Ventriculul Drept, Nafai fu oprit pentru un moment de cineva care intră. Deoarece ținea capul plecat, văzu doar picioarele bărbatului. Având cămașa pătată de sângele rugăciunii, se aștepta ca acela care îi tăia calea să-i facă loc, dar se părea că nu va fi așa.

— Meb, rosti Issib.

Nafai ridică privirea de pe pantofii bărbatului. *Era Mebbekew.* Într-un moment de pătrunzătoare claritate i se păru că îl vede pe fratele său ca întreg. Nu mai purta costumul extravagant care fusese mult timp stilul lui. Acum Meb era îmbrăcat ca un om de afaceri, în haine care trebuie să fi costat o sumă considerabilă. Nu de haine îi păsa lui Nafai, nici de misterul sursei banilor - căci asta nu era deloc un mister. Privind fața lui Mebbekew, Nafai știu - *știu*, fără cuvinte, fără nici un motiv rațional - că acum Mebbekew era omul lui Gaballufix. Poate din expresia de pe chipul lui. Meb afișase întotdeauna o urmă de zâmbet nepăsător, o sclipire de veselie malițioasă în ochi, dar acum părea serios și important și o idee speriat de - de ce? De sine însuși. De bărbatul care devenea.

De bărbatul care îl posedă. În expresia sau în hainele lui nu era nimic care să arate că-i aparținea lui Gaballufix, dar Nafai știa. Probabil că așa i se întâmplă și lui Hushidh, gândi el, când vede conexiunile dintre oameni. Fără nici un motiv și totuși fără nici o îndoială.

— Pentru ce te-ai rugat? întrebă Mebbekew.

— Pentru tine, răspunse Nafai.

Lacrimi inexplicabile inundară ochii lui Mebbekew, dar chipul și vocea sa refuzară să admită sentimentul care le provocase.

— Roagă-te pentru tine, zise Mebbekew și pentru orașul ăsta.

— Și pentru Tata.

Ochii lui Mebbekew se lărgiră, doar puțin, dar Nafai înțelese că marcase un punct.

— Dă-te la o parte, zise un glas slab, dar mânios din spatele său. Unul dintre cei care meditau, poate. Un necunoscut, oricum. Fă-i loc tânărului care s-a rugat cu atâta ardoare.

Mebbekew se retrase în umbra întunecată a interiorului templului. Nafai trecu pe lângă el și îl ajunse din urmă pe Issib, care îl aștepta pe coridor în spatele lui Meb.

— Ce caută *Meb* aici? întrebă Issib când nu mai puteau fi auziți.

— Probabil că există lucruri pe care nu le poți face fără să vorbești mai întâi cu Sufletul Suprem, spuse Nafai.

— Sau poate s-a hotărât să-și facă o imagine de om pios. Issib zâmbi. E actor, doar știi și se pare că cineva i-a dat un costum nou. Mă întreb ce rol va juca.

8. AVERTISMENTUL

Când Nafai și Issib ajunseră acasă, Truzhnisha era încă acolo. Își petrecuse ziua gătind, umplând frigiderul cu mâncăruri. Dar în meniul din seara asta nu includea nimic cald sau proaspăt. Tata nu era omul care să-și lase menajera să-i răsfete fiii.

Bineînțeles Truzhnisha observă imediat cât de dezamăgit era Nafai.

— De unde era să știu că veniți în seara asta acasă la cină?

— Câteodată venim.

— Deci eu ar trebui să iau banii tatălui vostru, să cumpăr mâncare și s-o pregătesc să fie caldă și proaspătă pe masă, pentru ca apoi să nu vină nimeni acasă. Se întâmplă destul de des, iar alimentele se strică pentru că le pregătesc *diferit* dacă trebuie congelate.

— Da, arzi totul, zise Issib.

— Ca să fie moale pentru fălcile tale slabe, replică ea.

Issib mârâi spre ea - din fundul gâtului, ca un câine.

Așa se jucau ei. Numai Truzhya își permitea să se joace exagerându-i slăbiciunea; numai cu Truzhya Issib mârâia sau mormăia, bătându-și joc de puterea bărbătească de neatins pentru el.

— Oricum chestiile astea înghețate sunt bune, zise Nafai.

— *Mulțumesc.*

Tonul ei exagerat sugera că se simțise jignită de ceea ce-i spusese. Dar el fusese sincer, îi făcuse un compliment. De ce credeau toți întotdeauna că era sarcastic sau că îi insulta când el nu voia decât să fie amabil? Cândva va trebui să învețe care erau semnalele pe care ceilalți le detectau în vorbele lui, de erau mereu așa de siguri că el îi atacă.

— Tatăl vostru e afară la grajduri, dar vrea să stea de vorbă cu voi amândoi.

— Separat? întrebă Issib.

— De unde să știu eu? Să vă așez în șir la ușa lui?

— Ar trebui să știi, zise Issib. Apoi clăntăni din fălci către ea, ca un câine care mușcă. Dacă n-ai fi o capră bătrână și inutilă.

— Vezi cui îi spui inutil, replică ea râzând.

Nafai îi urmărea copleșit. Issib putea spune lucruri cu adevărat insultătoare, iar ea le lua în râs. Nafai îi făcuse un compliment, iar ea considerase asta o insultă. Ar trebui să mă duc în deșert și să devin sălbatic, se gândi Nafai. Numai că, bineînțeles, numai *femeile* puteau fi sălbaticе, apărate de necazuri atât de datini, cât și de lege. De fapt, în deșert o femeie sălbatică era tratată mai bine decât în oraș - oamenii din deșert nu ar atinge o femeie sfântă și le lăsau apă și hrană când le vedeau. Dar un *bărbat* trăind singur în deșert risca să fie jefuit și ucis într-o singură zi. În plus, se gândi Nafai, n-am nici cea mai vagă idee cum se trăiește în deșert. Tata și Elemak știu, dar chiar și ei o fac ducând cu ei multe provizii. Fără provizii în deșert ar muri la fel de repede ca și mine. Diferența e că ei ar fi *surprinși* dacă ar muri, pentru că ei cred că știu cum să supraviețuiască acolo.

— Ești treaz, Nafai? întrebă Issib.

— Mm? Da, sigur.

— Ai de gând să păstrezi mâncarea aia din fața ta ca animal de casă?

Nafai coborî privirea și văzu că Truzhya îi pusese o farfurie în față.

— Mulțumesc, zise.

— Să-ți dau ție mâncare e ca și cum aș lăsa-o pe mormintele strămoșilor, spuse Truzhya.

— Ei nu spun mulțumesc.

— O, a spus *mulțumesc*, mormăi ea.

— Mă rog, ce ar fi trebuit să spun?

— Taci și mănâncă, interveni Issib.

— Vreau să știu ce nu e în regulă cu faptul că am spus mulțumesc!

— Glumea cu tine. *Se juca*. Nu ai deloc simțul umorului, Nyef.

Nafai luă o înghițitură și mestecă furios. Așadar ea glumea. De unde să știe el?

Poarta se deschise. Un foșnet de sandale, apoi o ușă deschizându-se și închizându-se imediat. Era Tata, deoarece el era singurul din familie care putea ajunge în camera lui fără să treacă prin dreptul ușii bucătăriei. Nafai începu să se ridice, să se ducă să-l vadă.

— Termină-ți întâi mâncarea, zise Issib.

— N-a spus că ar fi urgent, adăugă Truzhnisha.

— N-a spus nici că *nu ar fi*, răspunse Nafai.

Ieși din bucătărie.

În urma lui, Issib strigă:

— Spune-i că vin și eu imediat.

Nafai ieși în curte, traversă prin dreptul porții și intră pe ușa camerei publice a Tatei. Nu era acolo. Se afla în spate în bibliotecă, cu o carte pe ecranul computerului pe care Nafai o recunoscuse imediat ca fiind Testamentul Sufletului Suprem, poate cea mai veche dintre scrierile sacre, din vremuri atât de îndepărtate, încât, conform legendelor, religia bărbaților și cea a femeilor era aceeași.

— Ea vine la tine printre umbrele somnului, spuse Nafai cu voce tare, citind primul rând de pe ecran.

— Îți șoptește printre spaimele inimii tale, răspunse Tata.

— În limpezimea ochilor tăi și în bezna ignoranței tale, acolo se află înțelepciunea ei.

— Numai când ea tace ești singur. Numai când tace greșești. Numai când tace cazi în disperare. Tata oftă: Totul e cuprins aici, nu-i așa, Nafai?

— Sufletul Suprem nu e nici bărbat, nici femeie, zise Nafai.

— Da, sigur, bineînțeles, tu știi totul despre ce este Sufletul Suprem.

Tonul Tatei era atât de plictisit, încât Nafai decise că nu merita să se certe cu el pe teme teologice în seara asta.

— Ai vrut să mă vezi.

— Pe tine și pe Issib.

— Vine într-o clipă.

Parcă chemat, Issib pluti prin ușă, mâncând încă niște pâine cu brânză.

— Mulțumesc că-mi faci firimituri în bibliotecă.

— Scuze, făcu Issib; inversă direcția și porni spre coridor.

— Întoarce-te, zise blând Tata. Nu mă interesează firimiturile.

Issib veni înapoi.

— Se vorbește în toată Basilica despre voi doi.

Nafai schimbă priviri cu Issib.

— Făceam doar niște studii în bibliotecă.

— Femeile spun că Sufletul Suprem nu mai vorbește nimănui în afară de voi.

— Nu prea primim mesaje clare de la el, zise Nafai.

— În mare parte l-am monopolizat stimulându-i reflexele de apărare, spuse Issib.

— Mmm, făcu Tata.

— Dar ne-am oprit, continuă Issib. De asta am venit acasă.

— Nu am vrut să ne amestecăm, adăugă Nafai.

— Însă Nafai s-a rugat, în drum spre casă. A fost destul de impresionant.

Tata oftă.

— Of, Nafai, dacă ai învățat ceva de la mine, nu puteai să înveți și că înțepăturile și pierderea de sânge nu au nici o legătură cu rugăciunea către Sufletul Suprem?

— Corect. Din partea unui bărbat care vine dintr-odată acasă cu o viziune despre un foc pe o stâncă. Credeam că asta spune totul.

— Eu am primit viziunea fără sângerare. Dar nu contează. Speram că voi doi să fi recepționat ceva din partea Sufletului Suprem care ar putea să-mi fie de ajutor.

Nafai clătină din cap.

— Nu, spuse Issib. În general ceea ce am primit de la Sufletul Suprem a fost acea înțepenire a gândurilor. Încerca să ne împiedice să ne mai gândim la lucrurile interzise.

— Ei, atunci asta e, zise Tata. Sunt de unul singur.

— În ce sens? întrebă Issib.

— Gaballufix mi-a trimis astăzi vorbă prin Elemak. Se pare că Gaballufix este la fel de nefericit că și mine din cauza situației actuale din Basilica. Dacă ar fi știut că afacerea asta a căruțelor de război va provoca atâtea controverse n-ar fi demarat-o niciodată. A spus că vrea să aranjez o întâlnire între el și Roptat. Acum Gaballufix nu mai vrea decât să găsească o cale de a renunța fără ca reputația să-i fie afectată - zice că tot ce dorește este ca Roptat să cedeze și el, astfel încât să nu ne mai aliem cu nimeni.

— Deci ai aranjat o întâlnire cu Roptat?

— Da, spuse Tata. Da, la sera rece de la răsărit de Poarta Pieței.

— Mie mi se pare, zise Nafai, că Gaballufix a ajuns la punctul de vedere al Partidului Orașului.

— Așa *pare*, accentuă Tata.

— Dar tu nu-l crezi, zise Issib.

— Nu știu. Poziția lui este singura rezonabilă, inteligentă. Dar când a fost Gaballufix rezonabil sau inteligent? În toți anii de când îl cunosc, chiar și când era tânăr, înainte de a ajunge conducătorul clanului, niciodată nu a făcut nimic care să nu aibă drept scop avansarea lui în fața celorlalți. Întotdeauna există două căi de a face asta: înălțându-te tu sau doborându-ți rivalii. În toți acești ani Gaballufix a uzat cu predilecție de ultima metodă.

— Deci tu crezi că se folosește de tine. Ca să ajungă la Roptat.

— Cumva o să-l trădeze pe Roptat și o să-l distrugă. Iar în final o să mă uit în urmă și o să văd cum s-a folosit de mine ca să realizeze asta. Am mai văzut așa ceva.

— Atunci de ce îl ajuți? întrebă Issib.

— Pentru că există o șansă, nu-i așa? O șansă să spună adevărul. Dacă refuz să fiu mediator între ei, atunci va fi vina *mea* dacă lucrurile în Basilica se agravează. Așa că trebuie să-l cred pe cuvânt, nu?

— Nu poți decât să faci tot ce-ți stă în puteri, zise Nafai repetând cuvintele Tatei din multe discuții anterioare.

— Și să ții ochii deschiși, adăugă Issib, folosind o altă maximă de-a Tatei.

— Da. Așa o să fac.

Issib dădu din cap cu înțelepciune.

— Tată, zise Nafai. Pot merge cu tine mâine dimineață?

Tatăl scutură din cap.

— Vreau eu. Poate văd ceva ce ție îți scapă. Când tu vorbești, de exemplu, eu pot să mă uit la ceilalți și să le urmăresc reacțiile. Ți-aș putea fi de ajutor.

— Nu, zise Tata. Nu aș fi un mediator credibil dacă aș mai aduce pe cineva cu mine.

Dar Nafai știa că nu acesta era adevărul.

— Eu cred că te temi că se va întâmpla ceva urât și nu vrei să fiu și eu acolo.

Tatăl ridică din umeri.

— Am și eu temerile mele. Sunt tată.

— Dar eu nu mă tem, Tată.

— Atunci se pare că ești mai prost decât îmi închipuiam. Acum duceți-vă la culcare, amândoi.

— E mult prea devreme pentru asta, protestă Issib.

— Atunci nu vă duceți la culcare.

Tata se întoarce cu spatele la ei și reveni la ecranul computerului.

Era un semnal clar de concediere, dar Nafai nu se putu abține să nu-l întrebe:

— Dacă Sufletul Suprem nu-ți vorbește direct, Tată, de ce speri să găsești ceva folositor în cuvintele lui străvechi, moarte?

Tatăl oftă și nu spuse nimic.

— Nafai, zise Issib, lasă-l pe Tata să mediteze în liniște.

Nafai îl urmă pe Issib afară din bibliotecă.

— De ce nu-mi răspunde nimeni niciodată la întrebări?

— Pentru că nu te mai oprești din întrebat și în special pentru că pui întrebări chiar și când e limpede că nimeni nu cunoaște răspunsul.

— Păi, cum să știu că nu se cunoaște răspunsul dacă nu întreb?

— Du-te în camera ta și gândește-te la ceva indecent, zise Issib. De ce nu te poți purta ca un băiat normal de paisprezece ani?

— Mda, făcu Nafai. De parcă eu ar trebui să fiu singura persoană normală din familie.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Ce crezi că făcea Meb la templu?

— Se ruga să capeți câte un hemoroid ori de câte ori pui o întrebare.

— Nu, *tu* te rugai în templu pentru asta. Ți-l poți imagina pe Meb rugându-se?

— Și făcându-și semne pe trupul lui frumos? râse Issib.

Se aflau în curte, în fața camerei lui Issib. Auziră pași și întorcându-se îl văzură pe Mebbekew stând în ușa bucătăriei. Bucătăria era cufundată în întuneric: probabil că Truzhnisha plecase și nu mai era nimeni acolo. Mai mult ca sigur că Meb auzise toată discuția lor.

Nafai habar n-avea ce să spună. Bineînțeles, asta nu însemna să-și țină gura.

— Presupun că n-ai stat prea mult în templu, nu-i așa, Meb?

— Nu, răspunse acesta. Dar m-am rugat, dacă chiar te interesează.

Nafai se simți rușinat.

— Îmi pare rău.

Dar nu și Issib.

— Ei, haide, făcu el. Arată-mi o cicatrice.

— Mai întâi am o întrebare pentru tine, Issya, zise Meb.

— Sigur.

— Ai un flotor atașat de puță ca să ți-o țină ridicată când te piși? Sau doar lași să picure în jos, ca fetele?

Era prea întuneric pentru ca Nafai să vadă dacă fratele lui roșise sau nu. Însă cu siguranță Issib nu spuse nimic, doar alunecă din curte în camera lui.

— Cât curaj, zise Nafai. Să-ți bați joc de un infirm.

— M-a făcut mincinos. Ar fi trebuit să-l sărut?

— Glumea.

— N-a fost amuzant.

Mebbekew se întoarse în bucătărie.

Nafai intră în camera lui, dar nu avea chef să se culce. Îl trecuseră toate sudorile, deși seara era destul de răcoroasă. Îl mânca pielea. Probabil de la sângele și dezinfectantul din fântâna templului. Perspectiva spălării rănilor cu săpun nu-l încânta, dar și mâncărimea dată de murdărie avea să fie insuportabilă. Așa că se dezbracă și se duse la duș. De data asta se clăti întâi, cu o apă surprinzător de rece după ce fusese încălzită în timpul zilei. Și săpunul ustura rău - probabil mai rău decât atunci când se rănise, dar bănuia că era ceva subiectiv. Durerea de moment este întotdeauna cea mai rea, după cum spunea adesea Tata.

În timp ce se săpunea în liniștea tristă a serii, îl văzu pe Elemak intrând. Se duse direct în apartamentul Tatei și nu după mult timp ieși să încuie poarta. Și nu doar poarta exterioară, ci și pe cea interioară. Asta nu era ceva obișnuit; de fapt, Nafai nu-și putea aminti de când nu mai văzuse poarta interioară încuiată. Parcă fusese cândva o furtună. Sau pe vremea când dresau un câine și îl țineau pe timpul nopții între porți. Dar acum nu era nici furtună și nu aveau nici câine.

Elemak intră în camera lui. Nafai trase de șnur și se cufundă din nou în apa rece ca gheața, frecându-și rănilor ca să îndepărteze săpunul înainte ca apa să se oprească. Blestemat să fie Tată pentru insistența lui absurdă de a-și înăspri fiii și a face bărbați din ei! Numai săracii erau nevoiți să se îmbăieze într-un șuvoi de apă rece ca asta!

De data asta trebui să se clătească de două ori, așteptând în vântul rece că rezervorul să se umple din nou. Când în sfârșit se întoarse în camera lui, Nafai clănțănea din dinți și tremura de frig și chiar când fu complet uscat și îmbrăcat nu reuși să se încălzească. Aproape că închise ușa camerei, ceea ce ar fi declanșat sistemul de încălzire - dar el și frații lui se luaseră întotdeauna la întrecere să vadă cine era ultimul care închidea ușa pe timp de iarnă, iar el era gata să cedeze lupta în seara aceasta, recunoscând că o mică rugăciune îl slăbise prea mult. În schimb scoase toate hainele din dulap și le îngrămădi peste el pe saltea.

Bineînțeles, nu era o poziție confortabilă pentru dormit, dar să stea pe o parte era cel mai puțin dureros. Furia, suferința și grijile îl împiedicau să adoarmă ușor; se simțea ca și cum nu dormise deloc, ascultând însă zgomotele slabe ale celorlalți care se pregăteau de somn și apoi liniștea nesfârșită a curții pe timp de noapte. Din când în când chemarea unei păsări, sau a unui câine sălbatic de pe coline, sau un zgomot slab de la caii din grajduri, sau de la animalele din ocol.

Apoi probabil că adormise, fiindcă altfel nu s-ar fi putut trezi brusc, speriat. Îl sculase un sunet? Sau un vis? Oare ce visase? Ceva întunecat și înspăimântător. Tremura, dar nu de frig - de fapt transpira abundant sub grămada de haine.

Se sculă și înghesui hainele la loc în dulap. Se strădui să-l deschidă și să-l închidă fără zgomot - nu voia să mai trezească pe cineva. Fiecare mișcare îi provocă dureri. Își dădu seama că trebuia să fie febra - avea acea înțepeneală a mușchilor și fierbințeală a pielii. Și totuși părea să gândească remarcabil de limpede și toate simțurile îi erau alerte. Dacă era febră, era una ciudată, căci niciodată nu se simțise atât de viu și de însuflețit. În ciuda durerii - sau din cauza ei - i se părea că ar putea auzi chiar și un șoarece care ar alerga pe bârnele hambarului.

Ieși în curte și rămase acolo în liniște. Luna nu se ridicase încă, dar stelele se vedeau multe și strălucitoare în noaptea senină. Poarta era încă închisă. Dar de ce își făcuse probleme? De ce îi era frică? Ce văzuse în vis?

Ușile lui Meb și Elya erau închise. Ce ironic - eu stau aici, rănit și bolnav și țin ușa deschisă, în timp ceăștia doi își închid ușile ca niște copii mici.

Sau poate numai copiii mici pun preț pe asemenea întreceri de bărbăție lipsite de sens.

Afară era mai frig ca niciodată, iar fierbințeala care îl trezise dispăruse. Dar nu se întoarse în cameră, cu toate că asta intenționase să facă. În cele din urmă își dădu seama că deja de mai multe ori hotărâse să se întoarcă în cameră și de fiecare dată mintea lui trecuse la altceva și el nu făcuse nici un pas.

Sufletul Suprem, se gândi. Sufletul Suprem vrea să fiu treaz. Poate vrea să fac ceva. Dar ce?

În acea perioadă dacă luna nu se ridicase încă însemna că mai erau trei ore bune până în zori. Deci două ore până când Tata trebuia să se scoale și să se ducă în sera rece, unde plantele din Nordul înghețat creșteau și se înmulțeau.

De ce întâlnirea trebuia ținută *acolo*?

Nafai simți o dorință inexplicabilă să iasă din curte și să privească spre nord-est peste Valea Tsivet către dealurile înalte de pe cealaltă parte, unde Poarta Muzicii marca limita de sud-est a Basilicăi. Era o prostie, iar zgomotul deschiderii porților ar fi putut trezi pe cineva. Dar deja Nafai știa că Sufletul Suprem era alături de el în acea noapte, încercând să-l împiedice să se întoarcă în pat; oare această dorință de a ieși din curte nu venea tot de la Sufletul Suprem? Nafai se rugase astăzi - nu cumva acesta era răspunsul? Era posibil ca dorința lui de a ieși să fie la fel ca impulsul simțit de tatăl său, care îl condusese de pe Drumul Deșertului în locul unde avusese viziunea focului.

Oare nu era posibil ca și Nafai să primească o viziune de la Sufletul Suprem?

Merse încet, în liniște, la poartă și ridică ivărul greu. Fără zgomot; simțurile și reflexele lui erau atât de alerte, încât se putea mișca într-o liniște perfectă. Poarta trosni ușor deschizându-se - dar nu era necesar s-o dea în lături ca să se strecoare prin ea.

Poarta exterioară era folosită mai des, așa că funcționa mai ușor și mai silențios, fiind mai bine întreținută. Nafai ieși exact când luna își arăta arcu deasupra vârfurilor Munților Seggidugu spre răsărit. Se pregăti să meargă pe lângă casă spre locul de unde putea vedea sera rece, dar înainte de a face câțiva pași realizează că auzea un sunet venind din camera de oaspeți.

Exista obiceiul în toate gospodăriile din această parte de lume ca fiecare casă să aibă o cameră a cărei ușă se deschidea spre exterior și care nu era niciodată încuiată - un loc decent unde un călător să se poată adăposti de furtună, frig sau să se poată odihni. Tata lua obligația de a fi ospitalier cu străinii mai în serios decât majoritatea celorlalți, oferindu-le nu numai o cameră, ci și un pat cu lenjerie curată și un dulap plin cu hrană pentru călătorie. Nafai nu era sigur care dintre servitori se ocupa de această cameră, dar știa că era folosită des și la fel de des aprovizionată. Așa că nu fu surprins că era cineva înăuntru.

Și totuși știu că trebuia să se oprească la ușă și să se uite înăuntru.

Lumină oblică pătrundea în camera de oaspeți prin ușa crăpată. O deschise mai mult și lumina căzu pe pat, de unde îl priveau ochii larg deschiși ai lui... Luet.

— Tu, șopti el.

— Tu, răspunse ea. Părea ușurată.

— Ce faci aici? Cine mai e cu tine?

— Sunt singură, zise ea. Nu eram sigură la cine vin. La a cui casă. N-am mai ieșit niciodată în afara zidurilor orașului.

— Când ai ajuns aici?

— Chiar acum. Sufletul Suprem m-a condus.

Bineînțele.

— În ce scop?

— Nu știu, zise ea. Să vorbesc despre visul meu, cred. M-a trezit.

Nafai se gândi la propriul său vis pe care nu și-l putea aminti.

— Am fost atât de... fericită. Că Sufletul Suprem a vorbit din nou. Dar visul a fost groaznic.

— Ce a fost?

— Oare ție trebuie să-ți spun? întrebă ea.

— Nu știu. Dar eu sunt aici.

— Sufletul Suprem te-a adus aici?

Întrebarea fiind pusă atât de direct, nu o putu evita.

— Da, spuse, așa cred.

Ea aprobă din cap.

— Atunci o să-ți spun. De fapt are sens să fie familia ta. Pentru că atât de mulți oameni îl urăsc pe tatăl tău din cauza viziunii lui și a curajului de a o împărtăși.

— Da, zise el. Apoi îi reaminti: Visul.

— Am văzut un bărbat singur, mergând pe jos. Mergea prin zăpadă. Numai că eu știam că se întâmplă în noaptea asta, deși nu e nici un petic de zăpadă pe pământ. Înțelegi cum pot să știu ceva chiar dacă e diferit de ceea ce îmi arată visul?

Amintindu-și discuția din portic de săptămâna trecută, Nafai aprobă din cap.

— Deci era zăpadă și totuși în noaptea asta. Era lună pe cer. Știam că e aproape dimineța. Și pe când bărbatul mergea drept, doi oameni purtând glugi au apărut pe drum în fața lui, cu săbii în mâini. El părea să-i cunoască, în ciuda glugilor. Și a spus: „Uite gâtul meu. Nu sunt înarmat. M-ați fi putut ucide oricând, chiar și atunci când știam că-mi sunteți dușmani. De ce a trebuit să mă amăgiți mai întâi să am încredere în voi? Vă temeți că moartea nu mă va deranja decât dacă m-aș simți trădat?”

Nafai făcuse deja legătura între visul ei și întâlnirea Tatei de peste câteva ore.

— Gaballufix, zise.

Luet înclină din cap.

— Acum înțeleg asta, dar nu mi-am dat seama decât atunci când am văzut că asta este casa tatălui tău.

— Nu, Gaballufix a aranjat o întâlnire între Tată, Roptat și el însuși în dimineța asta, în sera rece.

— Zăpada, zise ea.

— Da. Întotdeauna e promoroacă pe la colțuri.

— Și Roptat, șopti ea. Asta explică următoarea parte a visului.

— Povestește-mi.

— Unul dintre oamenii cu glugă a întins mâna și a dezvăluit fața tovarășului său. Pentru o clipă mi s-a părut că văd un rânjel pe chipul lui, apoi viziunea s-a limpezit și mi-am dat seama că rânjelul nu era pe față. Era gâtul, retezat până la ceafă. Privindu-l, capul s-a răsturnat pe spate și rana de la gât s-a deschis complet, ca o gură care încearcă să țipe. Iar bărbatul - care în vis eram eu...

— Înțeleg. Tata.

— Da. Numai că eu nu știam asta.

— Așa-i, zise Nafai nerăbdător, îmboldind-o să continue.

— Tatăl tău, dacă era tatăl tău, a zis: „Presupun că se va spune că eu l-am omorât.” Iar bărbatul cu glugă a replicat: „Și chiar tu ai făcut-o, ăsta-i adevărul, draga mea rudă.”

— Așa ar spune, cugetă Nafai. Deci și Roptat trebuie să moară.

— N-am terminat, zise Luet. Sau mai degrabă, visul nu s-a încheiat. Pentru că bărbatul - tatăl tău - a zis: „Și pe mine cine o să se spună că m-a ucis?”, iar cel cu gluga a răspuns: „Nu eu. Niciodată nu aş ridica mâna asupra ta, căci te iubesc din suflet. Doar o să-ți găsesc trupul aici și pe ucigașii tăi cu mâinile murdare de sânge stând deasupra lui.” Apoi a râs și a dispărut în beznă.

— Deci nu el îl va omori pe Tata.

— Nu. Tatăl tău s-a întors și a văzut alți doi oameni cu glugi în spatele lui. Chiar dacă nu au vorbit și nu și-au ridicat glugile, i-a recunoscut. A simțit o tristețe groaznică. „N-ai putut să aștepti” i-a spus unuia. „N-ai putut să mă ierți” i-a spus celuilalt. Apoi ei au scos săbiile și l-au ucis.

— Nu, pe Sufletul Suprem, zise Nafai. N-ar face asta.

— Cine? Tu știi?

— Nu povesti nimănui partea asta a visului. Jură-mi pe ce ai mai sfânt.

— Nu o să fac așa ceva, zise ea.

— Frații mei sunt toți acasă în noaptea asta. Nu îl așteaptă pe Tata.

— Atunci, ei sunt bărbații cu glugi? Frații tăi?

— Nu! zise el. Niciodată.

Ea dădu din cap.

— Nu-ți fac nici un jurământ. Doar o promisiune. Dacă tatăl tău nu va fi ucis pentru că am venit aici, atunci n-o să povestesc nimănui ultima parte a visului.

— Nici măcar lui Hushidh.

— Dar îți mai promit ceva, continuă ea. Dacă tatăl tău moare, o să știu că tu nu l-ai avertizat. Și că între cei cu glugi din vis ești și *tu* - pentru că să afli despre un complot și să nu-l avertizezi este același lucru cu a ține lama în propriile mâini.

— Crezi că eu nu știu asta? zise Nafai. Pe moment se înfurie pentru că ea credea că trebuia să i se explice etica situației. Dar apoi gândurile lui își schimbă cursul, căci avertismentul lui Luet clarificase alte lucruri întâmplate în acea zi. De asta s-a dus Meb să se roage, zise el și de asta Elya a încuiat poarta interioară. Știau - sau poate doar bănuiau ceva - și totuși le era frică să spună. Asta era semnificația visului - nu că ar ridica vreodată mâna asupra Tatei, ci mai degrabă că au știut și le-a fost teamă să-l avertizeze.

Ea aprobă.

— Adesea se întâmplă așa în vise. Înțelesul poate fi cel real și nu mi se golește capul când mă gândesc în felul ăsta.

— Poate că nici Sufletul Suprem nu știe.

Ea se întinse și-l mângâie pe mână. Îl făcea să se simtă ca un copil, deși ea era mai tânără și mult mai scundă decât el. Îi displăcea asta.

— Sufletul Suprem știe, zise ea.

— Nu totul.

— Tot ce *poate* fi știut. Se îndreptă spre ușa camerei de oaspeți: Să nu spui nimănui că am venit aici.

— Doar Tatei.

— Nu poți să-i zici că a fost visul *tău*?

— De ce? întrebă Nafai. Visul *tău* l-ar crede. Al meu nu ar însemna nimic pentru el.

— Îți subestimezi tatăl. Și pe Sufletul Suprem, cred. Și pe tine însuți.

Ieși în curtea luminată de lună din fața casei. Porni spre dreapta, către Drumul Crestei.

— Nu, șopti el apucând-o de braț - într-adevăr mic și fragil, era o fetiță atât de mică și cu oasele subțiri. Nu trece prin fața porții.

Îl privi întrebător, cu ochii măriți reflectând luna, care se ridica acum pe jumătate peste umărul lui.

— Poate am trezit pe cineva când am deschis-o, explică el.

Ea aprobă.

— O să ocolesc casa pe partea cealaltă.

— Luet.

— Da?

— O să fii în siguranță dacă te duci acum acasă?

— Luna e sus, zise ea. Iar paznicul de la Poarta Coșului n-o să-mi facă probleme. Sufletul Suprem l-a adormit când am trecut prima dată.

— Luet, strigă el iar în spatele ei.

Ea se opri din nou, așteptându-i cuvintele.

— Mulțumesc.

Cuvintele nu însemnau nimic prin comparație cu ce simțea în inima lui. Ea îi salvase viața tatălui lui - și era un lucru curajos din partea unei fete care niciodată nu părăsise orașul să parcurgă atâta drum la lumina stelelor, ghidată doar de un vis.

Ea ridică din umeri.

— Sufletul Suprem m-a trimis. Mulțumește-i ei.

Apoi dispăru.

Nafai se întoarse la poartă și de data asta făcu intenționat puțin zgomot intrând și zăvorând-o. Dacă vreunul dintre frații lui asculta sau se uita, nu voia ca întoarcerea lui să-l surprindă. Să audă și să intre în cameră înainte ca eu să trec de poarta interioară.

Așa cum spera, curtea era goală. Se duse direct în apartamentul Tatei, prin camera publică și bibliotecă spre locul privat în care el dormea singur. Acolo stătea întins pe podeaua goală, fără nici un fel de saltea, cu barbă albă răsfirată pe piatră. Nafai rămase nemișcat o clipă, imaginându-și gâtul tăiat și barba pătată cu roșu-închis de la șuvoiul de sânge.

Apoi observă că ochii Tatei sclipeau. Era treaz.

— Tu ești acela? șopti.

— Ce vrei să spui? întrebă Nafai.

Tatăl se ridică, încet, obosit.

— Am avut un vis. Nu-i nimic, doar temerile mele.

— A mai avut cineva un vis în noaptea asta. Tocmai am vorbit cu ea în camera de oaspeți. Dar e mai bine să nu spui nimănui că a fost aici.

— Cine?

— Luet. Iar visul ei era menit să te avertizeze în legătură cu întâlnirea de azi. Dacă te duci te așteaptă moartea.

Tatăl sări în picioare și aprinse lumina. Nafai clipi surprins de strălucire.

— Atunci visul meu n-a fost numai un vis.

— Încep să cred că nu există vise fără sens, zise Nafai. Și eu am visat ceva și m-am trezit, iar Sufletul Suprem m-a trimis afară ca să vorbesc cu ea.

— Mă așteaptă moartea. Restul pot să-l ghicesc. Îl va ucide și pe Roptat și o să facă să pară că unul dintre noi l-a omorât pe celălalt, apoi altcineva l-a omorât pe criminal și abia atunci o să sosească și Gaballufix, probabil însoțit de câțiva martori credibili care să jure că cele două crime au avut loc înainte de venirea lui Gabya. O să spună cât de șocat a fost văzând scena sângeroasă. De ce n-am înțeles și singur? Cum altfel ne putea aduce pe mine și pe Roptat în același loc în același timp, fără însoțitori și fără martori?

— Așadar nu o să te duci, zise Nafai.

— Ba da. Ba da, o să mă duc.

— Nu!

— Dar nu la sera rece, zise Tatăl. Pentru că visul meu mi-a arătat altceva.

— Ce?

— Corturi, spuse el. Cortul meu, întins sub soarele deșertului. Dacă rămânem aici, Gaballufix va încerca din nou, în alt mod. Și mai există și alte motive pentru care să plec. Să-mi scot fiii din oraș înainte de a fi distrus.

Nafai știa că visul Tatei fusese într-adevăr teribil. Oare îi arătase faptul că unul dintre fiii săi îl va ucide? Asta ar explica primele lui cuvinte - „tu ești acela?”

— Deci mergem în deșert?

— Da.

— Când?

— Acum, bineînțeles.

— Acum? Astăzi?

— Nu, *în noaptea asta*. Înaintea zorilor. Așa o să fim dincolo de creastă înainte ca oamenii lui să ne vadă.

— Dar n-ar însemna să trecem chiar pe lângă casa lui Gaballufix, acolo unde Cărarea Cotită se intersectează cu Drumul Deșertului?

— Mai există un drum ocolitor, spuse Tatăl. Nu e cel mai bun pentru cămile, dar va trebui s-o luăm pe acolo. Ne scoate în Drumul Deșertului mult dincolo de casa lui Gabya. Acum hai, ajută-mă să-i trezesc pe frații tăi.

— Nu, zise Nafai.

Tatăl se întoarse către el, uluirea făcându-l să ezite să-și manifeste supărarea pentru faptul că nu fusese ascultat.

— Luet ne-a cerut să nu spunem nimănui că a fost ea. Pe bună dreptate. Nici despre mine nu ar trebui să știe. Ar trebui să fie visul *tău*.

— De ce? Dacă trei persoane au fost atinse în noaptea asta de Sufletul Suprem...

— Pentru că dacă este visul tău, ei o să se întrebe ce știi, ce ai văzut. Dar dacă mai sunt și alții, atunci li se va părea că ești amăgit și manipulat. Se vor certa. Ți se vor opune. Și trebuie să-i iei cu tine, Tată.

Tata aprobă din cap.

— Ești înțelept pentru un băiat de paisprezece ani.

Dar Nafai știa că nu era înțelept. Pur și simplu avea avantajul să cunoască și partea finală a visului lui Luet. Dacă Meb și Elya rămâneau în urmă, ar fi fost înghițiți complet de mașinațiunile lui Gaballufix. Ar fi pierdut și decența care le mai rămăsese. Și *trebuia* să existe în ei și bunătate. Poate chiar plănuiau să-l atenționeze pe Tata. Poate din cauza asta Elya a închis poarta interioară, ca să fie trezit de zgomotul făcut de Tata la plecare - astfel ar fi putut ieși să-i spună să nu se ducă!

Sau poate intenționa doar să-l urmeze pe Tata, ca să poată fi chiar în spatele lui când l-ar fi găsit pe Roptat asasinat în sera rece.

Nu! strigă Nafai în sinea lui. Nu Elemak. E monstruos chiar și să mă gândesc că ar putea face asta. Frații mei nu sunt criminali, nici unul dintre ei.

— Du-te în camera ta, zise Tata. Sau mai bine, la toaletă. Apoi ieși și dă un exemplu de supunere în tăcere. Nu față de mine, față de Elya. El știe cum să facă bagajele pentru astfel de călătorii.

— Da, Tată.

Ieși imediat din camera tatei, prin bibliotecă și camera publică, în curte. Ușile lui Elemak și Mebbekew erau încă închise. Nafai se îndreaptă către latrină, cu cei doi pereți care o lăsau deschisă spre curte. Abia ajunsese acolo când îl auzi pe Tata bătând la ușa lui Mebbekew.

— Scoală-te repede.

Apoi din nou, la a lui Elemak:

— Vino în curte.

Îi auzi pe toți ieșind - și pe Issib, deși nimeni nu îl strigase.

— Unde-i Nyef? întrebă Issib.

— Folosește latrina, zise Tata.

— Bună idee, făcu Meb.

— Poți să aștepti puțin.

Nafai ieși din cabină, lăsând toaleta să se curețe automat în urma lui. Cel puțin Tata nu-i pusese să trăiască într-un mod *complet* primitiv.

— Scuze, zise. N-am vrut să vă fac să așteptați.

Meb se uită urât la el, dar era prea somnoros pentru ca Nafai să interpreteze asta ca un avertisment pentru o viitoare luptă.

— Plecăm, spuse Tata. În deșert.

— Cu toții? se miră Issib.

— Îmi pare rău, dar da. O să stai în scaun. Nu e la fel ca flotoarele, știu, dar tot e ceva.

— De ce? întrebă Elemak.

— Sufletul Suprem m-a avertizat într-un vis.

Meb scoase un sunet plin de dispreț și porni înapoi spre camera lui.

— Stai și ascultă, pentru că, dacă nu rămâi aici, nu te mai consider fiul meu.

Meb se opri și ascultă, fără să se întoarcă însă cu fața spre tatăl lui.

— Există un complot care urmărește uciderea mea, spuse Tata. În dimineața asta trebuia să merg la o întâlnire cu Gaballufix și Roptat și acolo trebuia să mor.

— Gabya mi-a dat cuvântul, zise Elemak. Că nu va face nici un rău nimănui.

Așadar Elemak îi spunea acum lui Gaballufix pe numele de alint, nu-i așa?

— Sufletul Suprem îi cunoaște inima mai bine decât propria lui gură, spuse Tata. Dacă voi merge acolo, voi muri. Și chiar dacă nu va fi așa, nu va fi decât o problemă de timp. Dacă Gaballufix e hotărât să mă omoare, viața mea nu mai are nici o valoare aici. Aș rămâne în oraș dacă aş crede că moartea mea ar servi vreunui scop - nu mă tem de moarte. Dar Sufletul Suprem mi-a spus să plec.

— Într-un vis.

— Nu am nevoie de un vis care să-mi spună că Gaballufix e periculos dacă i te pui în cale și nici voi.

Nu putem ști ce va face Gaballufix când va vedea că nu apar de dimineață în seră. Trebuie să fii deja departe în deșert când va descoperi asta. O să urmărim Cărarea Pietrei Roșii.

— Cămilele nu pot trece pe acolo, zise Elemak.

— Pot pentru că trebuie. Luăm cu noi tot ce ne trebuie să trăim un an.

— E monstruos, făcu Mebbekew. Nu făc asta.

— Și ce-o să facem după un an? întrebă Elemak.

— Până atunci Sufletul Suprem o să-mi arate.

— Poate lucrurile o să se mai calmeze în Basilica pentru a ne putea întoarce, sugeră Issib.

— Dacă plecăm acum, spuse Elemak, Gabya o să creadă că l-ai trădat, Tată.

— Zău? Și dacă rămân, o să mă trădeze el pe mine?

— Așa a spus un vis.

— Așa a spus visul *meu*. Am nevoie de voi. Dacă vrei să rămâi, rămâi, dar nu mai ești fiul meu.

— M-am descurcat bine și fără să fiu fiul tău, replică Mebbekew.

— Ba nu, te-ai descurcat bine *pretinzând* că nu ești fiul lui. Dar toată lumea știa.

— Am trăit de pe urma talentului meu.

— Ai trăit de pe urma speranțelor oamenilor de teatru că o să-ți determini tatăl să investească în spectacolele lor - sau tu, în viitor, din partea ta de moștenire.

Mebbekew parcă fusese pălmuit.

— Și tu, Elya?

— Vorbim mai târziu, spuse Elemak. Dacă Tata zice să plecăm, atunci plecăm - și nu avem timp de pierdut. Se întoarse spre Tata: Nu pentru că m-ai amenințat că mă dezmoștenești, bătrâne. Ci pentru că ești tatăl meu și nu pot să te las să pleci în deșert fără alt ajutor decât *ăștia* ca să supraviețuiești.

— Eu te-am învățat tot ce știi, Elya.

— Când erai mai tânăr. Și am avut întotdeauna servitori. Presupun că acum îi lăsăm pe toți aici.

— Le dăm liber servitorilor din casă, spuse Tata. În timp ce tu pregătești animalele și proviziile, Elya, eu o să-i las instrucțiuni lui Rashgallivak.

În următoarea oră Nafai munci cu mai multă grabă decât crezuse că ar fi posibil. Toți, chiar și Issib, aveau sarcini de îndeplinit și Nafai îl admiră încă o dată pe Elemak pentru priceperea lui la genul ăsta de lucruri. Știa întotdeauna ce trebuia făcut și cine ar trebui s-o facă; știa și cum să-l determine pe Nafai să se simtă ca un idiot pentru că nu-și îndeplinea sarcinile mai repede, cu toate că el era sigur că se descurca cel puțin atât de bine cât se puteau aștepta din partea lui, având în vedere că era prima dată.

În sfârșit fură gata - o adevărată caravană de deșert, numai cu cămile, deși acestea erau animalele cele mai temperamentale și cele mai puțin confortabile de călărit. Scaunul lui Issib era legat în chingi de o parte a cămilei, pachete cu apă pudră de cealaltă. Apa era pentru situațiile de urgență de mai târziu; în prima parte a călătoriei Tata și Elemak cunoșteau toate locurile cu apă și în plus ocazionalele ploi de toamnă care cădeau în deșert aduceau apă din abundență. Vara viitoare însă va fi secetă și atunci va fi prea târziu să se mai întoarcă în Basilica pentru prețioasa pudră. Și dacă erau urmăriți, împinși într-o regiune necartografiată a deșertului? Atunci ar putea să fie nevoiți să toarne puțină pulbere într-o oală, s-o aprindă și s-o

privească cum arde transformându-se în apă, absorbind oxigenul din aer. Nafai o gustase odată - o substanță urât mirositoare cu gust neplăcut metalic din cauza chimicalelor folosite pentru păstrarea hidrogenului în formă de pulbere. Dar ar fi fost bucuroși s-o aibă dacă vreodată ar avea nevoie de ea.

Scaunul lui Issib aducea cea mai puțină bucurie. Nafai știa că pentru Issya, lipsit de flotoarele lui și legat de scaun, călătoria va fi foarte grea. Flotoarele îl făceau să se simtă ca și cum propriul lui trup ar fi fost ușor și puternic; în scaun simțea gravitația apăsându-l și asta îi consuma toată puterea necesară folosirii comenzilor. La sfârșitul unei zile petrecute în scaun, Issya era întotdeauna palid și epuizat. Oare cum va fi zile, săptămâni, luni în șir? Poate că va deveni mai puternic. Poate va slăbi. Poate va muri. Poate că Sufletul Suprem îl va ajuta.

Poate că vor veni îngeri să-l ducă pe lună.

Mai era încă o oră înainte de ivirea zorilor când porniră. Fuseseră suficient de tăcuți pentru ca niciunul dintre servitori să nu se trezească - sau poate că se treziseră, dar întrucât nimeni nu le ceruse ajutorul și nu erau interesați să se ofere voluntar pentru indiferent ce nebunie s-ar fi petrecut la acea oră din noapte, se întorseseră discret pe partea cealaltă și își continuaseră somnul.

Cărarea Pietrei Roșii era ucigător de înșelătoare, dar lumina lunii și indicațiile lui Elemak o făceau practicabilă. Nafai fu din nou cuprins de admirație față de fratele său mai mare. Era oare ceva ce Elya nu putea să facă? Exista vreo speranță ca Nafai să devină vreodată atât de puternic și de priceput?

În cele din urmă intersectară Cărarea Cotită, chiar pe cea mai înaltă creastă; sub ei se întindea deșertul. Prima rază de lumină a dimineții era deja puternică spre răsărit, dar trecuse destul de mult timp. Acum urma coborârea, tot dificilă, dar nu prea lungă, până când aveau să ajungă la marele platou al deșertului de vest. Nimeni nu-i putea urmări cu ușurință acolo - nimeni din oraș, cel puțin. Elemak le dădu tuturor pulsuri și îi puse să exerseze ținând cu rază îngustă pietrele pe care le indica el. Issib nu era de nici un folos - nu putea ține pulsul suficient de stabil - dar Nafai se mândrea cu faptul că ținea mai bine decât Tata.

Dacă în realitate ar fi putut omorî un tâlhar era cu totul altă problemă. Cu siguranță nu va fi nevoit s-o facă. Doar era în deșert cu o misiune a

Sufletului Suprem, nu-i așa? Sufletul Suprem îi va îndepărta pe tâlhari de ei. La fel cum Sufletul Suprem îi va conduce către apă și hrană când își vor termina proviziile.

Apoi Nafai își aminti că întreaga poveste începuse tocmai pentru că Sufletul Suprem nu mai era atât de competent cum fusese pe vremuri. De unde să știe dacă Sufletul Suprem mai putea face vreunul dintre acele lucruri? Sau dacă avea măcar un plan? Da, o trimisese pe Luet să-i avertizeze, îl trezise pe Nafai ca să meargă să asculte avertismentul și îi trimisese Tatei propriul lui vis. Dar asta nu însemna că Sufletul Suprem avea vreo intenție să-i protejeze sau chiar să-i conducă undeva, ci doar să-i îndepărteze de oraș. Cine să știe care erau planurile Sufletului Suprem? Poate că nu voia decât să scape de Wetchik și de familia lui.

Cu acest gând sumbru, Nafai stătea sus, deasupra deșertului, cu picioarele încrucișate în jurul oblâncului șei, uitându-se în toate direcțiile după tâlhari, după urmăritorii din oraș, după orice lucru bizar de pe drum, după semne de la Sufletul Suprem. Singura muzică erau plângerile lui Mebbekeew, ordinele lui Elemak și ocazionalele plescăituri când cămilele își goleau măruntaiele. Animalul lui Nafai, nepăsător față de orice în afară de locul în care să-și pună piciorul, își continua mersul legănat în arșița zilei.

9. MINCIUNI ȘI ÎNȘELĂCIUNI

Luna fiind sus, lui Luet îi fu însă mult mai ușor să găsească drumul înapoi în oraș decât îi fusese să ajungă la casa lui Wetchik. În afară de asta, acum își cunoștea destinația; întotdeauna este mai ușor să te întorci acasă decât să găsești un loc necunoscut.

Ciudat, însă, nu simți pericolul decât atunci când ajunse în oraș. Paznicul de la Poarta Coșului își părăsise postul - poate fusese surprins dormind, sau poate că Sufletul Suprem îl făcuse să-și amintească de vreo problemă urgentă. Luet zâmbi în sinea ei la gândul că Sufletul Suprem se ostenea să facă un bărbat să simtă o nevoie stringentă de a-și goli bășica numai pentru ca ea să poată trece în siguranță.

În oraș, luna îi era de prea puțin ajutor. De fapt, întrucât nu se înălțase încă prea mult, arunca umbre profunde, iar străzile orientate de la nord la sud erau într-un întuneric complet. La ora asta oricine putea hoinări. Se știa

că tolchoc ieșeau mai devreme, când se aflau mai multe femei pe străzi. Însă acum, la ora aceea pustie dinaintea zorilor, putea pândi ceva mai rău decât un tolchoc.

— Nu-i așa că-i drăguță?

Vocea o făcu să tresară. Era totuși o femeie, o femeie cu glas răgușit. Lui Luet în trebuiră câteva secunde ca s-o descopere în beznă.

— Nu sunt drăguță, zise ea. Te-au înșelat ochii din cauza întunericului.

Trebuia să fie o femeie sfântă ca să se afle la ora aceea pe străzi. Când ieși din colțul întunecat unde se adăpostise de vântul nopții, pielea murdară a femeii păru puțin mai deschisă la culoare decât umbrele înconjurătoare. Era goală din cap până în picioare. Văzând-o, Luet simți frigul nopții de toamnă. Atât timp cât se mișcase, efortul o încălzise. Acum însă se întreba cum putea femeia aceea să trăiască așa, fără nici o barieră între pielea ei și aerul rece în afară de murdăria de pe corp.

Mama a fost o sălbatică, se gândi Luet. O astfel de ființă m-a născut. A dormit în deșert cât m-a purtat în pântecul ei și m-a adus, așa dezbrăcată, în oraș, ca să mă lase la mătușa Rasa. Dar nu aceasta. Mama, indiferent cine a fost, nu mai este o femeie sfântă. La un an după ce m-am născut eu l-a părăsit pe Sufletul Suprem ca să urmeze un bărbat, un fermier, pentru o viață de zgâriat pământul pietros în Valea Chalva-sankhra. Sau cel puțin așa spune mătușa Rasa.

— Frumoși sunt ochii copilului sfânt, psalmodie femeia, cei care văd în întuneric și ard cu foc puternic în noaptea înghețată.

Luet îi permise femeii să-i atingă fața, dar când mâinile reci începură să tragă de hainele ei, Luet i le acoperi cu palmele.

— Te rog. Eu nu sunt sfântă și Sufletul Suprem nu mă apără de frig.

— Sau de privirile curioase, spuse femeia. Sufletul Suprem vede în adâncul tău, iar tu ești sfântă, da, ești.

Ale cui erau privirile curioase? Ale Sufletului Suprem? Privirile bărbaților care măsurau femeile de parcă ar fi fost cai? Ale bârfitorilor? Sau ale acestei femei? Cât despre sfințenie - Luet știa mai bine. Da, Sufletul Suprem o alesese pe ea, dar nu pentru propria ei virtute. Era ca o pedeapsă, să fie mereu înconjurată de oameni care vedeau în ea un profet și nu o fetiță. Hushidh, sora ei, îi spusese odată: „Aș fi vrut să am eu darul tău; ție

totul îți e atât de clar.” Nu-mi e clar nimic, ar fi vrut să spună Luet. Sufletul Suprem nu are încredere în mine, abia dacă se folosește de mine ca să transmită mesaje pe care eu nu le înțeleg. Așa cum nu înțeleg nici ce vrea această femeie sfântă de la mine, sau - dacă Sufletul Suprem a trimis-o - de ce a trimis-o la mine.

— Să nu-ți fie frică să-l aduci lângă apă, spuse femeia sfântă.

— Pe cine?

— Sufletul Suprem vrea ca tu să-l ții în viață, indiferent de primejdii. Să te supui Sufletului Suprem nu e un sacrilegiu.

— Pe cine? întrebă din nou Luet. Confuzia, spaima că trebuie să descifreze enigma acelor cuvinte sau altfel va suferi o teribilă pierdere - oare așa se simțeau ceilalți când ea le povestea despre viziunile ei?

— Tu crezi că toate viziunile trebuie să ajungă *la tine*, zise femeia. Dar unele lucruri sunt prea limpezi ca să le mai vezi, nu?

Nu cred așa ceva, femeie sfântă. Nu am cerut niciodată să am viziuni și adesea mi-am dorit ca ele să ajungă la alții. Dar dacă insiști să-mi transmiți un mesaj, atunci ai măcar decența să-l faci pe cât posibil inteligibil. *Eu* asta încerc să fac.

Luet încercă să-și îndepărteze resentimentul din glas, dar nu se putea abține să insiste pentru un răspuns lămuritor.

— Despre cine tot vorbești?

Femeia o plesni cu putere peste față. Lacrimile izbucniră din ochii lui Luet - lacrimi de rușine, dar și de durere.

— Ce am făcut?

— Te-am pedepsit acum pentru profanarea pe care o vei înfăptui. S-a făcut și nimeni nu-ți mai poate cere să plătești încă o dată.

Luet nu mai îndrăzni să pună întrebări; răspunsul nu fusese pe placul ei. O studie în schimb pe femeie, încercând să vadă dacă exista vreo urmă de înțelegere în ochii ei. Sau era o nebunie? Era adevăratul glas al Sufletului Suprem? Ar fi fost mult mai simplu să fie o nebunie.

Bătrâna întinse din nou mâna spre obrazul lui Luet. Fata se dădu puțin înapoi, dar de data asta atingerea femeii fu blândă și șterse o lacrimă de sub ochiul ei.

— Să nu-ți fie frică de sângele de pe mâinile lui. Ca și apa viziunii, Sufletul Suprem îl va primi ca pe o rugăciune.

Apoi chipul femeii sfinte deveni flasc și obosit și lumina îi părăsi ochii.

— E frig, zise.

— Da.

— Sunt prea bătrână.

Părul ei nu era nici măcar cărunt, dar da, gândi Luet, ești foarte, foarte bătrână.

— Nimic nu va fi ținut, zise femeia sfântă. Aur sau argint. Furat sau vândut.

Vorbea în versuri. Luet știa că foarte multă lume credea că atunci când o femeie sfântă începea să vorbească rimat însemna că Sufletul Suprem se exprimă prin intermediul ei. Dar nu era adevărat - rima era un fel de muzică, vocea transei care le detașa pe unele femei sfinte de viața lor sumbră și grea. Abia când încetau să facă versuri exista o șansă ca ceea ce spuneau să aibă o logică.

Femeia se îndepărtă ca și cum Luet nu se mai afla acolo. Întrucât părea să fi uitat unde era colțul ei adăpostit, Luet o apucă de mână și o conduse înapoi, încurajând-o să se așeze și să se ghemuiască lângă peretele care o ferea de vânt.

— Din cauza vântului, șopti femeia. Asta le e motivul păcatului.

Luet o lăasă acolo și porni prin noapte. Luna se mai ridicase, dar lumina mai puternică nu o reconforta. Cu toate că femeia sfântă era inofensivă, ea îi reamintea lui Luet câți alții ar putea fi ascunși în umbre. Și cât de vulnerabilă era ea. Circulau povești despre bărbați care le tratau pe cetățene așa cum legea le permitea să le trateze pe femeile sfinte. Dar nici măcar asta nu era lucrul cel mai de temut.

Se întâmplă crime în oraș, gândi Luet. Crime, nu sfințenie, iar Gaballufix fusese primul care se gândise la așa ceva. Dacă nu ar fi fost viziunea și avertismentul pe care le-am adus din partea Sufletului Suprem, ar fi murit niște oameni buni. Se cutremură din nou amintindu-și gâtul tăiat din viziunea ei.

În cele din urmă ajunse în locul în care Drumul Sacru se lărgea și cobora spre vale, devenind nu un drum, ci un canion, cu trepte străvechi săpate în piatră, care duceau direct în jos spre porțiunea în care lacul scotea aburi fierbinți cu iz de sulf. Cele care se rugau aici păstrau mirosul pe ele zile întregi. Poate că era sacru, dar Luet îl găsea extrem de neplăcut și nu se ruga niciodată în acel loc. Îl prefera pe cel în care apele fierbinți se amestecau cu cele reci și se ridica o ceață deasă, ai cărei curenți își roteau temperaturile variabile în jurul ei în timp ce plutea pe apă.

Acolo trupul ei dansa în unde lipsit de voință proprie, acolo se putea abandona Sufletului Suprem.

Despre cine vorbea femeia sfântă? „El” cel cu sânge pe mâini, „el” pe care ea putea să-l aducă lângă apă - probabil apa lacului.

Nu, nu însemna nimic. Femeia sfântă era una dintre cele bune, care vorbeau fără sens.

Singurul bărbat la care se putea gândi că ar avea sânge pe mâini era Gaballufix. Cum ar putea Sufletul Suprem să vrea ca un astfel de om să se apropie de lacul sacru? Oare va veni o vreme când ea va trebui să-i salveze viața lui Gaballufix? Cum se potrivea așa ceva cu scopurile Sufletului Suprem?

O luă la stânga pe Strada Turnului, apoi la dreapta pe Strada Ploii, care se curba până ajungea în fața casei Rasei. Acasă, teafără. Bineînțeles. Sufletul Suprem o protejase. Mesajul pe care îl transmisese nu *era* tot ceea ce dorea Sufletul Suprem de la ea; Luet trebuia să trăiască să mai îndeplinească și alte misiuni. Pentru ea era o imensă ușurare. Căci nu propria mamă îi spusese mătușii Rasa, în ziua în care o pusese pe Luet ca prunc în brațele acesteia, „Ea va trăi atât timp cât o va servi pe Mama Mamelor”? Mama Mamelor o mai ținuse în viață încă o noapte.

Luet se așteptase să se întoarcă acasă la mătușa Rasa fără să trezească pe nimeni, dar nu luase în considerație faptul că noul climat de teamă din oraș modificase obiceiurile până și în gospodăriile celor mai de seamă doamne din Basilica. Ușa principală era încuiată pe dinăuntru. Sperând încă să intre neobservată, căută o fereastră prin care să se poată cățăra. Abia acum își dădu seama că toate ferestrele care dădeau spre stradă serveau numai pentru pătrunderea luminii și a aerului - multe fante verticale în zid, tăiate sau

sculptate cu motive delicate, dar fără o deschidere suficient de mare ca să lase să treacă chiar și umerii unui copil.

Nu era pentru prima dată când teama bântuia Basilica, se gândi ea. Casa aceasta este proiectată ca să împiedice intrarea pe furiș a cuiva pe timpul nopții. Protecție împotriva hoților, desigur; dar poate că asemenea ferestre fuseseră inițial menite să-i oprească pe претендентii respinși sau pe foștii soți să reintre cu forța într-o casă pe care ajunseseră s-o considere ca fiind a lor.

Prevederile care împiedicau un bărbat să intre o opreau și pe Luet, așa slabă cum era ea. Știa, bineînțeles, că nu putea ocoli clădirea, întrucât construcțiile învecinate se sprijineau pe zidurile masive de piatră ale casei Rasei.

De ce nu bănuise că intrarea va fi mult mai dificilă decât ieșirea? Bineînțeles, plecase după lăsarea întunericului, dar cu mult înainte ca și cei din casă să se liniștească; Hushidh știa despre aventura ei și avea să aibă grijă să nu descopere nimeni absența ei. Pur și simplu nu-i trecuse prin minte nici uneia să aranjeze și felul în care Luet urma să intre din nou în casă. Mătușa Rasa nu încuiase niciodată până atunci ușa principală. Și mai târziu, după ce Sufletul Suprem îl făcuse pe paznic să ațipească în drumul ei la plecare și îl ținuse departe de poartă la întoarcere, Luet presupusese că Sufletul Suprem îi netezea drumul.

Luet se gândi să stea afară pe verandă toată noaptea. Dar acum îi era frig. Atât timp cât mersese fusesse în regulă, efortul o încălzise. Dar putea fi periculos să adoarmă. Femeile din oraș, cel puțin cele de neam bun, nu aveau haine potrivite pentru dormitul în afara incintei. Ceea ce făceau femeile sfinte pe ea ar fi îmbolnăvit-o.

Însă ar mai putea exista o cale. Nu era porticul mătușii Rasa de pe partea dinspre vale a casei complet deschis? Poate ar reuși să se cațere dinspre vale. Desigur, zonă aflată imediat la est de porticul Rasei era cea mai sălbatică și mai aridă a Pragului - nu făcea nici măcar parte dintr-un district și deși Strada Smântânii ajungea acolo, nu mai exista nici un alt drum; femeile nu o luau niciodată pe acolo ca să meargă la lac.

Totuși ea știu că pe acolo trebuia să încerce dacă voia să se întoarcă în casa mătușii Rasa.

Din nou Sufletul Suprem o conducea. O conducea, dar nu îi spunea nimic.

De ce nu? Se întrebă Luet pentru a mia oară. De ce nu-mi poți spune care e scopul? Dacă mi-ai fi spus că mă duc la casa lui Wetchik, nu mi-ar fi fost atât de frică tot drumul. Cum ți-au fost de folos frica și ignoranța mea? Iar acum mă trimiți prin ținutul sălbatic de la est de casa Rasei - pentru ce? Îți face plăcere să te joci cu mine? Sau sunt eu prea proastă ca să înțeleg? Sunt porumbelul tău călător, capabil să ducă mesaje, dar căruia niciodată nu merită să i le și explici.

Dar în ciuda resentimentelor, după câteva minute pași pe ultimele pietre ale Străzii Smântânii, trecând pe iarbă, afundându-se apoi în pădurile neumblate ale Pragului.

Terenul era accidentat și toate spațiile libere și intervalele dintre tufișuri păreau să ducă în jos, departe de porticul Rasei și înspre stâncile de deasupra canionului Drumului Sacru. Nu era de mirare că nici măcar femeile de pe Prag nu-și construiau case aici. Dar Luet refuza să se lase condusă aiurea de potecile mai ușoare - știa că ele aveau să dispară în momentul în care ea ar începe să le urmeze. Așa că își croi drum prin tufișuri. Spinii zaroselului o înțepau și știa că îi vor rămâne mici răni care o vor ustura zile întregi chiar sub un strat de balsam de la mătușa Rasa. Mai rău, era ruptă de oboseală, îi era frig și somn, așa că uneori se surprindea trezindu-se cu toate că nu adormise de fapt. Însă pornise pe acest drum și trebuia să meargă până la capăt.

Ajunse la un mic luminiș unde lumina puternică a lunii se cernea prin frunzișul de deasupra. Peste o lună toate frunzele aveau să dispară și desigurile nu vor mai fi atât de amenințătoare. Dar acum o pată de lumină părea un miracol și ea își miji ochii.

În timpul cât clipi luminișul se schimbă. Acolo stătea o femeie.

— Mătușă Rasa? șopti Luet.

Cum a știut să vină să mă caute aici? Sufletul Suprem vorbise iarăși cuiva?

Dar până la urmă își dădu seama că nu era mătușa Rasa. Era Hushidh. Cum putuse să greșească astfel?

Nu. Nu era o greșeală. Căci Hushidh se transformase și ea. Acum era Eiadh, fata aceea frumoasă din clasă cu Hushidh, cea de care bietul Nafai era atât de fără speranță îndrăgostit. Și din nou femeia se transformă, în actrița Doi, cea care fusese vestită în tinerețe, una dintre nepoatele mătușii Rasa, care în ultimii ani se întorsese în casă să predea. Cândva se spunea că Dolltown își căpătase numele după ea (cu toate că purta acest nume de cel puțin zece mii de ani), atât era de frumoasă și atât de multe inimi sfârâmasse; dar acum avea peste douăzeci de ani și trăsăturile care, ca fetiță, le făceau pe femei să vrea s-o alinte și fermecau ochii bărbaților nu mai erau atât de apreciate la o femeie. Totuși Luet și-ar fi dat jumătate din viață să aibă o frumusețe atât de delicată și de dulce ca Doi.

De ce mi le arată Sufletul Suprem pe femeile astea?

Din Doi apariția deveni Shedemei, o altă nepoată a Rasei. Dar Shedyia era opusul lui Doi sau Eiadh. La douăzeci și șase de ani, era încă în casa mătușii Rasa, ajutând-o să predea științele exacte elevilor mai mari pe măsură ce propria ei reputație de genetician creștea. De cele mai multe ori dormea în laboratorul ei situat la câteva străzi distanță și nu în camera ei din casa Rasei, dar tot era o prezență puternică și tăcută acolo. Shedemei nu era frumoasă; nu atât de urâtă încât să-i sperie pe cei care o priveau, dar extrem de banală, astfel încât cu cât îi studiai mai mult fața cu atât devenea mai neatractivă. Însă mintea ei era ca un magnet, atrasă de adevăr; imediat ce se apropia de el suficient de mult, sărea și se agăța de el. Dintre toate nepoatele mătușii Rasa, ea era cea pe care Luet o admira cel mai mult; dar fata știa că nu avea atâta inteligență ca să o imite pe Shedemei, cum nu avea nici frumusețea necesară pentru a urma cariera lui Doi. Sufletul Suprem alesese să-și trimită viziunile cuiva care nu avea alt rost pe lume.

Femeia dispăruse. Luet era singură în luminiș și se simți din nou de parcă abia se trezise.

Oare a fost numai un vis, din cele care vin atunci când nici măcar nu știi că dormi?

În spatele locului unde stătuse apariția văzu o lumină arzând în întunericul dimineții. Trebuia să fie din porticul mătușii Rasa - în acea direcție n-avea ce altă sursă de lumină să fie. Poate că viziunea avusese dreptate din punctul ăsta de vedere. Mătușa Rasa era trează și o aștepta.

Continuă să înainteze prin lăstăriș. Crengile joase o biciuiau, spinii se agățau de hainele și pielea ei, iar terenul neregulat o amăgea, făcând-o să se poticnească și să se împleticească. Însă întotdeauna lumina îi era ca un far, conducând-o până când în cele din urmă dispăru din vedere, atunci când ea ajunsese sub marginea porticului Rasei.

Se înălța dintr-un singur bloc de piatră erodată, direct de la baza balustradei, fără nici un mâner. Și erau cel puțin patru metri de la bază până la vârf. Chiar dacă mătușa Rasa o aștepta, ea nu avea cum să urce fără să cheme servitorii. Iar dacă era să deranjeze întreaga casă, putea foarte bine să sune la ușa principală!

Se întâmplase că după ce hoinărise prin pădurea deasă Luet să se apropie de casa Rasei dinspre sud. Cea mai mare parte din fațada porticului îi era ascunsă. Era posibil ca porticul să fi fost construit cu o cale de acces dinspre pădure. Cu siguranță arhitecții proiectaseră mai mult decât o simplă vedere a Viroagei. Și chiar dacă acea cale de acces nu era funcțională, trebuia să existe un punct în care să poată să se cațere.

Croindu-și drum pe lângă suprafața de piatră, Luet găsi în cele din urmă ceea ce sperase - un loc unde terenul neregulat depășea în înălțime porticul. Acum balustrada se afla la numai o lungime de braț. Și, pe când se întindea încercând să găsească un punct de sprijin în spațiile din balustradă, văzu fața mătușii Rasa, bine-venită ca un răsărit de soare și brațele ei se lăsară în jos s-o ajute.

Dacă Luet ar fi fost mai mare probabil mătușa Rasa nu ar fi putut să-i ridice greutatea, dar dacă ar fi fost mai mare, ar fi putut urca fără ajutor.

Când în final se așeză pe bancă cu femeia care o legăna în brațe, pe punctul de a izbucni în lacrimi de ușurare și epuizare, femeia puse întrebarea inevitabilă:

— Ce căutai pe acolo în loc să vii la ușa principală ca orice alt elev care se întoarce acasă după ore? Ți era atât de frică de o pedeapsă, încât te-ai gândit că e mai bine să-ți riști gâtul noaptea prin pădure?

Luet clătină din cap.

— În pădure am avut o viziune, spuse. Dar poate că aș fi văzut-o oricum, așa că drumul ăsta a fost probabil propria mea prostie.

Apoi Luet nu mai avu ce face decât să-i povestească Rasei tot ce se întâmplase - viziunea despre care îi vorbise lui Nafai, avertismentul despre complotul care urmărea asasinarea lui Wetchik, cuvintele femeii sfinte de pe stradă întunecoasă și în sfârșit viziunea cu mătușa ei și câteva dintre nepoatele sale.

— Nu-mi dau seama ce ar putea însemna o astfel de viziune, zise Rasa. Dacă Sufletul Suprem nu ți-a spus ție, cum pot eu să ghicesc?

— Oricum eu nu vreau să ghicesc nimic. Nu mai vreau viziuni, discuții despre viziuni sau altceva, mă doare tot corpul și vreau să mă culc.

— Bineînțeles, bineînțeles. Tu dormi, iar eu și Wetchik o să ne gândim cum o să acționăm acum. Doar dacă el nu a fost atât de prost, încât să hotărască să-și asculte onoarea și să se ducă la întâlnirea periculoasă din seră.

Lui Luet îi veni o idee îngrozitoare.

— Dacă Nafai nu i-a spus?

Mătușa Rasa o privi fix.

— Nafai să nu vrea ca tatăl lui să afle despre un complot împotriva vieții lui? Vorbești de fiul meu.

Ce înțeles putea avea acest lucru pentru Luet, care nu-și cunoscuse niciodată mama și al cărei tată ar fi putut fi oricare bărbat din oraș, cei mai animalici fiind și cei mai probabili candidați? Mamă și fiu - era o legătură care pentru ea nu avea o autoritate prea mare. Într-o lume a promisiunilor lipsite de credință, orice era posibil.

Nu, numai oboseala o făcea să nu aibă încredere în nimeni. Se îndoia de judecata mătușii Rasa, nu doar de credința lui Nafai. Evident mintea nu-i funcționa limpede. Îi permise mătușii Rasa mai mult s-o ducă pe sus decât s-o însoțească pe scări în camera stăpânei casei și s-o așeze pe patul mare și moale, unde adormi aproape înainte să înțeleagă unde se află.

— Ai stat afară toată noaptea, zise Hushidh.

Luet deschise un ochi. Lumina care pătrundea prin fereastră era foarte puternică, dar aerul era răcoros. Se făcuse de mult ziuă, iar Luet se trezea abia acum.

— Și n-ai avut nici măcar minte să vii la ușa principală.

— Nu mă bazez întotdeauna pe minte, zise încet Luet.

— Atâta lucru știu și eu. Ar fi trebuit să mă iei cu tine.

— Două persoane atrag întotdeauna atenția mai mult decât una singură.

— La casa lui Wetchik! Nu te-ai gândit că poate eu cunosc drumul până acolo și înapoi?

— N-am știut că într-acolo mă îndreptam.

— Singură, noaptea. Ți se putea întâmpla orice. Și tu m-ai pus să jur prostește că n-o să spun nimănui. Mătușa Rasa aproape că m-a jupuit de vie și m-a spânzurat să mă usuc pe verandă când și-a dat seama că eu trebuia să fi știut că tu ai plecat și nu i-am spus.

— Nu fi supărată pe mine, Hushidh.

— Tot orașul e agitat, știi.

Simți junghiul unei spaime subite.

— Nu, Hushidh - nu-mi spune că tot a avut loc o crimă!

— Crimă? Nu chiar. Însă Wetchik a plecat și el și fiii lui, iar Gaballufix pretinde că este din cauză că el a descoperit planul lui Wetchik de a-i asasina pe el și pe Roptat la întâlnirea secretă pe care Wetchik o aranjase în sera lui lângă Poarta Muzicii.

— Nu-i adevărat, zise Luet.

— Nici eu n-am crezut că e. Îți spun doar ce susțin oamenii lui Gaballufix. Soldații lui umplu străzile.

— Sunt atât de obosită, Hushidh și nu pot să fac nimic în legătură cu asta.

— Mătușa Rasa crede că ai putea face ceva. De asta m-a trimis să te trezesc.

— Da?

— Mă rog, o cunoști. M-a trimis sus de două ori ca să văd dacă biata Luet încă se mai odihnește fiindcă are atâta nevoie. A treia oară m-am prins că ea aștepta să te scoli, dar n-o lăsa sufletul să-mi poruncească să te trezesc eu.

— Ce atent din partea ta să citești printre rânduri, giuvaierul meu de soră mai mare.

— Poți să dormi mai târziu, dulceața mea de surioară mai mică.

Îi luă numai câteva clipă să se spele și să se îmbrace, căci Luet era prea tânără pentru că mătușa Rasa să insiste să învețe să se pieptene și să se îmbrace frumos și demn înainte de a apărea în public. Copil fiind, ea putea fi uscățivă și stângace, lucru care cu siguranță cerea mai puțin efort. Când Luet coborî, Rasa se afla în salon împreună cu un bărbat, un necunoscut, dar mătușa i-l prezintă imediat.

— Luet dragă, acesta este Rashgallivak. Probabil cel mai loial și demn de încredere bărbat în viață, cel puțin așa a spus întotdeauna iubitul meu soț.

— Am servit familia Wetchik toată viața, spuse Rashgallivak și o s-o fac până la moarte. Poate că nu sunt de neam mare, dar tot sunt un adevărat Palwashantu.

Mătușa Rasa îl aprobă. Luet se întrebă dacă trebuia să-l trateze pe acest bărbat cu încredere sau cu ironie; însă Rasa părea să aibă încredere în el, astfel că și fata încercă să-l creadă.

— Înțeleg că tu ești cea care a adus avertismentul, spuse Rashgallivak.

Luet se uită surprinsă la mătușa Rasa.

— N-o să mai spună nimănui, o asigură ea. Mi-a jurat. Nu vrem să te implicăm în politică sau într-o crimă, draga mea. Dar Rash trebuia să știe, ca să nu creadă cumva că Wetchik al meu și-a pierdut mințile. Wetchik i-a lăsat instrucțiuni amănunțite, vezi tu, să facă ceva aproape nebunesc.

— Să închid totul. Să concediez toți angajații de care nu e neapărat nevoie, să vând toate turmele și să lichidez stocurile. Trebuie să păstrez numai pământul, clădirile și lichiditățile în conturi intangibile. Foarte dubios, dacă stăpânul meu ar fi nevinovat. Sau cel puțin așa ar spune unii. Așa spun.

— Nu s-a aflat despre absența lui Wetchik decât cu o jumătate de oră înainte ca Gaballufix să ajungă la el acasă, cerând, în calitate de șef al clanului Palwashantu, ca toate proprietățile familiei Wetchik să-i fie încredințate lui. A avut tupeul să se refere la soțul meu folosind numele său de la naștere, Volemak, ca și cum el i-ar fi retras drepturile asupra succesiunii familiei.

— Dacă stăpânul a părăsit într-adevăr Basilica pentru totdeauna, zise Rashgallivak, atunci Gaballufix ar avea aceste drepturi. Proprietățile nu vor putea fi niciodată vândute sau înstrăinate de Palwashantu.

— Încerc să-l conving pe Rashgallivak că avertismentul tău privind o primejdie iminentă a determinat fuga lui Wetchik, nu vreun plan de a părăsi orașul luându-și averea cu el.

Luet înțelese acum care era datoria ei în această conversație.

— Eu am vorbit cu Nafai, îi spuse Luet lui Rashgallivak. L-am avertizat că Gaballufix vrea să-i ucidă pe Wetchik și pe Roptat - sau cel puțin visul meu cu siguranță asta sugera.

Rashgallivak dădu încet din cap.

— Asta nu e suficient pentru ca Gaballufix să fie acuzat, desigur. În Basilica, nici măcar *bărbații* nu sunt judecați pentru fapte pe care le-au plănuțit, dar nu le-au dus la îndeplinire. Dar e destul ca să mă convingă să mă opun eforturilor lui Gaballufix de a obține proprietățile.

— Am fost căsătorită cu el cândva, știi asta, spuse Rasa. Îl cunosc pe Gabya foarte bine. Îți sugerez să iei măsuri extraordinare pentru a-i proteja averea - în special lichiditățile.

— Nu le va avea nimeni altcineva în afară de capul familiei Wetchik, zise Rashgallivak. Doamnă, îți mulțumesc. Și ție, micuță înțeleaptă.

Nu mai spuse nici un cuvânt și plecă imediat. Nu era ca mai stilații artiști, savanți, membri ai guvernului sau bancheri pe care Luet îi mai întâlnise în salonul mătușii Rasa. Aceștia întotdeauna zăboveau, până când Rasa îi silea să plece simulând oboseală sau pretinzând că o așteaptă treburi presante în școală - de parcă profesoarele ei nu ar fi fost capabile să se descurce fără supravegherea ei directă. Însă Rashgallivak făcea parte dintr-o clasă socială care nu putea emite pretenții rezonabile la o căsătorie cu cineva precum mătușa Rasa sau oricare dintre nepoatele ei.

— Îmi pare rău că n-ai dormit mai mult, zise mătușa Rasa, dar mă bucur că te-ai trezit într-un moment atât de potrivit.

Luet înclină din cap.

— Noaptea trecută m-am simțit mult timp ca și cum aș fi mers în somn, poate de aceea de dimineață am avut nevoie de încă jumătate pe atât.

— Te-aș trimite imediat înapoi în pat, dar mai întâi trebuie să-ți pun o întrebare.

— Dacă nu e ceva ce am învățat de curând, n-o să știu răspunsul, doamna mea.

— Nu te prefac că nu știi despre ce vorbesc.

— Nu-ți imagina că eu chiar înțeleg ceva referitor la Sufletul Suprem.

Luet își dădu seama imediat că vorbise prea nerespectuos. Sprâncenele mătușii Rasa se înălțară și nările îi fremătară, dar își stăpâni supărarea și replică lin:

— Uneori, draga mea, uiți cine ești. Presupui că nu meriți nici o onoare pentru faptul că Sufletul Suprem te-a făcut vizionară și totuși îmi vorbești cu o impertinență pe care nici o altă femeie din orașul ăsta, bătrână sau tânără, nu ar îndrăzni s-o folosească. Ce să cred, cuvintele tale modeste sau comportamentul mândru?

Luet lăsă capul în jos.

— Cuvintele, Doamnă. Comportamentul este doar nepolitețea firească a unui copil.

Râzând, mătușa Rasa răspunse:

— *Aceste* cuvinte sunt cele mai greu de crezut. Până la urmă o să te scutesc de întrebările mele. Acum întoarce-te în pat - dar de data asta în patul tău acolo n-o să te deranjeze nimeni, promit.

Luet ajunsese la ușa salonului când aceasta se deschise și o tânără dădu buzna înăuntru, silind-o să reintre în cameră.

— Mamă, e abominabil! strigă nou-venita.

— Sevet, sunt încântată să te văd după atâtea luni - și fără să-ți anunți sosirea, sau să ai măcar amabilitatea să aștepti să te invit eu în salon.

Sevet - fiica mai mare a mătușii Rasa. Luet o mai văzuse o singură dată până atunci. După cum cerea obiceiul, Rasa nu le preda propriilor fiice, ci le trimitea la buna ei prietenă Dhelembuvex să le educe.

Aceasta, cea mai mare, era căsătorită cu un tânăr savant cu un oarecare prestigiu - Vas. Dar acest lucru nu îi stânjenea cariera de interpretă a cărei reputație creștea întrucât avea un stil propriu în cântecele pichalny, cântece

melancolice despre moarte și pierdere care aveau o veche tradiție în Basilica. Acum nu avea în ea nimic pichalny - era tăioasă și furioasă, la fel ca mama ei. Luet se hotărî să părăsească imediat încăperea, înainte de a auzi alte cuvinte.

Dar mătușa Rasa nu îi permise.

— Rămâi, Luet. Cred că va fi educativ să vezi cât de puține a luat fiica asta a mea de la mine *sau* de la mătușa Dhel.

Sevet o fixă sever pe Luet.

— Ce-nseamnă *asta* - acum faci opere de caritate?

— Mama ei a fost o femeie sfântă, Sevyia. Presupun că ai auzit și tu numele Luet.

Sevet roși imediat.

— Îmi cer iertare, zise.

Luet nu avea nici o idee ce să răspundă, întrucât desigur Luet *era* o operă de caritate și ca urmare nu trebuia să se arate jignită de scăparea lui Sevet.

Mătușa Rasa o scuti să se mai gândească la o replică potrivită.

— O să-ți accept scuzele; și acum poate putem să ne începem discuția pe un ton mai civilizat.

— Bineînțeles, zise Sevet. Probabil îți dai seama că am venit direct de la Tata.

— După manierele tale nepoliticoase și agresive, presupun că ai petrecut cel puțin o oră cu el.

— Era turbat de furie, bietul om. Și cum altfel, când propria soție împrăștie minciuni oribile despre el!

— Într-adevăr bietul om, rosti mătușa Rasa. Mă surprinde că prăpădita aia de soție a lui ar avea curajul să ridice glasul împotriva lui - sau inteligența să inventeze o minciună, de fapt. Ce spunea?

— Mă refer *la tine*, bineînțeles, Mamă, nu la soția lui actuală, nimeni nu se gândește la ea.

— Pentru că am încheiat contractul cu Gabya cu cincisprezece ani în urmă, nu prea poate considera că eu aș avea datoria să mă abțin să spun adevăruri despre el.

— Mamă, ești imposibilă.

— Niciodată nu sunt imposibilă. Cel mult însă îmi permit uneori să fiu improbabilă.

— Ești mama celor două fiice ale Tatei, amândouă celebre - *cele mai* cunoscute dintre copiii tăi și doar din motive onorabile, cu toate că desigur cariera micuței Koya e abia la început, încă fără nici un myachik...

— Scutește-mă de rivalitatea cu sora ta, te rog.

— Rivalitate e numai din punctul ei de vedere, mamă - *eu* nu dau atenție nici măcar faptului că la început cariera ei de cântăreață pare să meargă cam lent. Întotdeauna e mai greu ca o soprană lirică să fie remarcată - sunt atât de *multe*, nu prea pot fi deosebite între ele, decât de către propria soră iubitoare și loială a sopranei.

— Da, o să te folosesc drept exemplu de loialitate pentru fetele mele.

Pentru o clipă fața lui Sevet se luminează, apoi își dădu seama că mama ei o tachina și se încruntă.

— Chiar ești rea cu mine.

— Dacă tatăl tău te-a trimis ca să mă convingi să-mi retrag cuvintele privind evenimentele din dimineața asta, poți să-i spui că știu ceea ce avea de gând să facă dintr-o sursă sigură și dacă nu încetează să spună oamenilor că Wetchik plănuia un asasinat, o să-mi prezint dovezile înaintea consiliului, iar el o să fie alungat.

— Nu pot, nu pot să-i spun așa ceva Tatei! zise Sevet.

— Atunci nu-i spune. Lasă-l să afle atunci când o s-o fac.

— Să-l *alunge* pe el? Pe Tata?

— Dacă ai fi studiat mai mult istoria - deși dacă mă gândesc la asta, mă îndoiesc că Dhelya te-a învățat prea multe ai fi știut că cu cât un om e mai puternic și mai cunoscut, cu atât e mai probabil să fie alungat din Basilica. S-a mai întâmplat înainte și o să se mai întâmple și de acum încolo. La urma urmelor, soldații lui Gabya, nu ai lui Wetchik sau ai lui Roptat, mișună pe străzi pretinzând că ne apără de huliganii pe care probabil tot Gabya i-a angajat. Oamenii ar fi bucuroși să-l vadă plecând - iar asta înseamnă că o să considere *util* să creadă fiecare dovadă adusă de mine.

Chipul lui Sevet deveni grav.

— Poate că Tata e cam iute la mânie și puțin viclean în afaceri, Mamă, dar nu e un criminal.

— Bineînțeles că nu e un criminal. Wetchik a părăsit Basilica și Gabya n-o să îndrăznească niciodată să-l ucidă pe Roptat fără să poată de vina pe Wetchik. Cu toate că mă gândesc că dacă Gabya ar fi aflat la timp de plecarea lui Wetchik, cu siguranță l-ar fi asasinat pe Roptat imediat ce și-ar fi făcut apariția și apoi s-ar fi folosit de fuga grăbită a lui Wetchik ca dovadă că iubitul meu soț e un criminal.

— Faci ca Tata să pară un monstru. Atunci de ce te-ai căsătorit cu el?

— Pentru că voiam să am o fiică cu o voce extraordinară și fără nici un fel de judecată morală. A funcționat atât de bine, încât am reînnoit contractul pentru încă un an și am mai avut una. Apoi s-a terminat.

Sevet râse.

— Ce nostimă ești, Mamă. Am judecată morală, să știi. Și de orice alt tip. M-am măritat cu Vasya, nu cu vreun actor de mâna a doua.

— N-o mai împunge pe sora ta din cauza alegerii soțului, zise mătușa Rasa. Obririg al lui Kokot e un dulce, cu toate că nu are nici un fel de talent și nici cea mai mică șansă ca măcar Koya să-i facă un copil, cu atât mai puțin să reînnoiască contractul.

— Un *dulce*. Va trebui să-mi reamintesc ce înseamnă *cu adevărat* cuvântul ăsta, acum că mi l-ai spus.

Sevet se ridică să plece. Luet îi deschise ușa, dar mătușa Rasa o opri pe fiica ei înainte să plece.

— Sevyă, draga mea. S-ar putea să vină o vreme când va trebui să alegi între tatăl tău și mine.

— Voi doi m-ați adus în punctul ăsta cel puțin o dată pe lună încă de când eram foarte mică. Până acum am reușit să mă detașez de amândoi și intenționez să continui așa.

Rasa își lovi palmele - cu putere, ca o piatră izbind o alta.

— Ascultă-mă, copilă. Știu cum ai dansat și amândoi te-am admirat pentru modul în care ai făcut-o și te-am compătimit pentru faptul că a fost necesar. Ceea ce îți spun este că în curând - foarte curând - s-ar putea să nu mai fie posibil acest dans. Așa că e timpul să-ți privești ambii părinți și să

decizi care dintre ei merită loialitatea ta. Nu spun *dragostea*, pentru că știu că ne iubești pe amândoi. Spun loialitatea.

— Nu ar trebui să-mi vorbești așa, Mamă, zise Sevet. Nu sunt eleva ta. Și chiar dacă ai reuși să-l alungi pe Tata, asta tot nu ar însemna că eu am ales între voi.

— Dar dacă tatăl tău va trimite soldații să mă reducă la tăcere? Sau mai probabil pe tolchock. Dacă va plăti un asasin să taie gâtul mamei tale?

Sevet își privi mama în tăcere.

— Atunci voi avea într-adevăr de cântat un cântec pichalny, nu-i așa?

— Eu cred că tatăl tău este un dușman al Sufletului Suprem și un dușman al Basilicăi. Gândește-te serios la lucrul ăsta, Sevet a mea cea cu glas melancolic, gândește-te profund și îndelung, pentru că atunci când va sosi ziua alegerii nu vei mai avea timp s-o faci.

— Te-am respectat întotdeauna, Mamă, pentru faptul că nu ai încercat să mă întorci împotriva tatălui meu, în ciuda tuturor lucrurilor urâte pe care le-a spus el despre tine. Îmi pare rău că te-ai schimbat.

Cu multă demnitate, Sevet ieși din cameră. Luet, încă surprinsă de brutalitatea care se ascundea sub pojghița de eleganță a discuției, întârzie să o urmeze afară.

— Luet, șopti mătușa Rasa.

Fata se întoarse cu fața la marea femeie, cutremurându-se când îi văzu lacrimile pe obraz.

— Luet, trebuie să-mi spui. Ce face Sufletul Suprem cu noi? Ce planuri are Sufletul Suprem?

— Nu știu, răspunse Luet. Aș fi vrut să fi știut.

— Dacă ai ști, mi-ai spune?

— Bineînțeles.

— Chiar dacă Sufletul Suprem ți-ar cere să n-o faci?

Luet nu se gândise la o asemenea posibilitate.

Mătușa Rasa îi interpretează ezitarea drept răspuns.

— Așa, spuse. Nici nu m-aș fi așteptat la altceva: Sufletul Suprem nu-și alege slujitori slabi sau infideli. Dar spune-mi, dacă poți: este posibil, *posibil*, să nu existe de fapt nici un complot împotriva lui Wetchik? Ca Sufletul Suprem să fi trimis avertismentul numai ca să-l determine să plece din Basilica? Înțelegi - m-am gândit la asta - Lutyia, dacă Sufletul Suprem n-a vrut decât să scape de Issib și de Nafai? Are sens, nu-i așa - ei s-au amestecat în treburile ei, o țineau atât de ocupată că nu mai putea vorbi cu nimeni decât cu ei. Se poate să-ți fi trimis viziunea numai ca să se asigure că ei părăsesc orașul, pentru că ei reprezintă deja o amenințare?

Primul impuls al lui Luet fu să nege cu vehemență, să o dojenească pentru că vorbea atât de blasfemiator despre Sufletul Suprem - ca și cum acesta ar acționa doar pentru propriul său bine.

Apoi, reflectând mai serios, își aminti cu câtă uimire îi spusese Hushidh că ea credea că Issib și Nafai ar putea fi motivul tăcerii Sufletului Suprem. Iar dacă Sufletul Suprem considera că abilitatea de a-și îndruma și apăra fiicele este redusă de cei doi băieți, nu putea lua măsuri ca să-i îndepărteze?

— Nu, zise Luet. Nu cred.

— Ești sigură?

— Nu sunt niciodată sigură, decât de viziunea în sine. Dar niciodată nu s-a întâmplat ca Sufletul Suprem să mă dezamăgească. Toate viziunile mele au fost adevărate.

— Dar și asta ar fi tot un instrument al voinței Sufletului Suprem.

— Nu, zise din nou Luet. Nu, nu se poate. Pentru că Nafai și Issib se opriseră deja. Nafai chiar a fost și s-a rugat...

— Așa am auzit, dar la fel a făcut și Mebbekew, fiul lui Wetchik cu mizerabila aia de fiică de târfă, Kilvishevex...

— Și Sufletul Suprem i-a vorbit lui Nafai și l-a trezit și l-a scos din casă ca să se întâlnească cu mine în camera de oaspeți. Dacă Sufletul Suprem ar fi vrut ca Nafai să se potolească, i-ar fi spus, iar el ar fi ascultat. Nu, mătușă Rasa, sunt convinsă că mesajul a fost unul adevărat.

Mătușă Rasa dădu din cap.

— Știu. Știu că așa a fost. Ar fi fost doar...

— Mai simplu.

— Da. Zâmbi trist: Ar fi fost mai simplu însă dacă Gaballufix ar fi fost atât de nevinovat cum pretinde. Dar nu ăsta e caracterul lui. Știi de ce ne-am despărțit?

— Nu, zise Luet. Nici nu voia să știe - obiceiul demult acceptat era ca o femeie să nu-și expună niciodată motivele pentru care respingea un bărbat și era o încălcare grosolană a etichetei să pui întrebări sau să faci speculații pe această temă.

— N-ar trebui să spun, dar am s-o fac pentru că tu trebuie să cunoști adevărul ca să înțelegi în totalitate mersul lucrurilor.

Și sunt un copil, gândi Luet. Nu ai spune așa ceva niciodată *altor* fete de treisprezece ani. Nu i-ai spune niciodată fiicei tale. Dar eu, eu sunt vizionară, astfel că totul este deschis înaintea mea și mi se interzice să rămân inocentă.

— L-am părăsit pentru că am aflat că...

Luet se pregăti de o revelație sordidă, dar aceasta nu veni.

— Nu, copilă, nu. Doar pentru că Sufletul Suprem îți vorbește nu înseamnă că trebuie să te mai împovărez și cu secretele mele. Du-te și dormi. Uită de întrebările mele dacă poți. Îl cunosc pe Wetchik al meu. Și îl cunosc și pe Gaballufix. Pe amândoi, până în străfundurile cele mai întunecate ale sufletelor lor. De dragul fiicelor mele mi-am dorit să găsesc ceva imposibil, nevinovăția lui Gabya. Chicoti: Sunt ca un copil care își dorește întotdeauna lucruri imposibile. Că viziunea ta din pădure, înainte să te trag eu în portic. Le-ai văzut pe cele mai strălucitoare nepoate ale mele, ca într-o listă de înfățișare la judecată.

Strălucitoare? Shedemei și Hushidh da, dar Doi și Eiadh, femeile acelea pline de zorzoane și farduri?

— Am fost bucuroasă că Sufletul Suprem le cunoaște și le leagă de mine și de tine într-o viziune. Dar unde erau fiicele mele, Lutya? Mi-aș fi dorit ca tu să le fi văzut pe Sevyă și pe Koya. Îmi doresc asta - nu e o prostie?

Ba da.

— Nu.

— Ar trebui să minți mai des, zise mătușa Rasa, ca să-ți reușească mai bine. Du-te și culcă-te, scumpa mea vizionară.

Luet se supuse, dar dormi puțin.

În zilele care urmară agitația din oraș crescuseră până când deveni imposibil ca școala din casa mătușii Rasa să-și mai continue activitatea. Nu era vorba numai de îngrijorarea constantă. Mulți nu mai veneau, în special dintre cei tineri. Doar câțiva copii fuseseră retrași deoarece părinții lor dezaprobau atitudinea politică a Rasei. Copiii erau luați de prin toate școlile, de elită sau comune, reîntorcându-se la familiile lor; multe familii chiar își închiseseră casele și plecaseră în vacanțe neanunțate în locuri necunoscute, probabil așteptând că zilele teribile care aveau să vină să se termine.

Cât îi invidia Luet pe Nafai și pe Issib, aflați în siguranță într-un teritoriu îndepărtat, fără să fie nevoiți să trăiască în teamă continuă din acest oraș numit din vremuri străvechi de poezii Muntele Păcii.

Pe măsură ce petiția pentru alungarea lui Gaballufix câștiga sprijin în consiliu, Gaballufix însuși devenea mai îndrăzneț în felul cum își folosea soldații pe străzi. În primul rând erau din ce în ce mai mulți și nu mai foloseau pretextul că îi apărau pe cetățeni de tolchoc. Soldații acostau pe oricine doreau, alungând femeile și copiii acasă plângând și bătându-i pe bărbații care își ridicau glasul împotriva lor.

— E nebun? o întrebă Hushidh pe Luet într-o zi. Nu știe că tot ceea ce fac soldații lui le dă adversarilor lui un motiv în plus să-l alunge din oraș?

— Trebuie să știe, așa că probabil vrea să fie alungat.

— Atunci să vină mai repede ziua aia și călătorie sprâncenată.

Luet aștepta o viziune de la Sufletul Suprem, vreun mesaj de avertizare pe care să-l transmită consiliului. Dar singură viziune pe care o avu fură câteva cuvinte liniștitoare pentru o bătrână din Dumbravă de Măslini, prin care o asigura că fiul ei demult plecat era în viață și se îndrepta spre casă pe o navă care nu peste mult timp va ajunge în port. Luet nu știa dacă să fie liniștită că Sufletul Suprem încă își dădea osteneala să răspundă rugămintelor fierbinți ale unor femei cu inima frântă, sau supărată pentru că își pierde timpul cu astfel de lucruri în loc să vindece orașul înainte de a se sfârși în bucăți.

În cele din urmă, momentul de care se temea sosi. Clopoțelul sună și pumni puternici izbiri în ușă, iar când aceasta se dădu în lături în fața ei stăteau o duzină de soldați. Servitoarea care deschisese ușa țișă și nu numai

pentru că ei erau niște bărbați înarmați în vremuri de primejdii. Luet fu printre primele care veni în ajutorul servitoarei îngrozite și văzu ce o speriasse atât. Toți soldații purtau uniforme identice, cu armuri identice, căști și lame energetice, așa cum era de așteptat - dar în interiorul acelor căști aveau cu toții chipuri identice.

Nepoata cea mai în vârstă a Rasei, Shedemei geneticiana, fu cea care se adresă soldaților.

— Nu aveți nici o treabă legitimă aici, zise ea. Nimeni nu are nevoie de voi. Plecați.

— Dacă nu vorbesc cu stăpâna casei nu plec, spuse soldatul care stătea în fruntea celorlalți.

— N-are nici o treabă cu tine, ți-am spus.

Însă mătușa Rasa apăru și vocea ei răsună limpede:

— Închide ușa în fața acestor criminali plătiți.

Imediat soldatul râse și duse mâna la centură.

Într-o clipă se transformă în fața ochilor lor dintr-un soldat tinerel cu chip lipsit de expresie într-un bărbat între două vârste cu barbă căruntă și ochi severi sclipitori, îndesat, dar nu gras, purtând nu armură, ci un costum elegant. Un bărbat stilat și puternic, care găsea întreaga situație extrem de amuzantă.

— Gabya, zise mătușa Rasa.

— Cum îți plac noile mele jucării? întrebă Gaballufix, pășind înăuntru. Femeile, fețele și băieții se dădură la o parte ca să-i facă loc. Recuzită veche de teatru, demodată de secole, dar le-am găsit în stază într-un muzeu, iar mașinile încă mai știau cum să le copieze. Holocostume, așa se numesc. Acum toți soldații mei au așa ceva. Sunt oarecum mai greu de deosebit, recunosc, dar am comutatorul principal să le opresc pe toate când vreau.

— Ieși din casa mea, zise Rasa.

— Dar nu vreau. Vreau să vorbesc cu tine.

— Fără ei poți vorbi cu mine oricând Știi asta, Gabya.

— Știam asta, spuse Gaballufix. Sincer vorbind, o, cea mai nobilă dintre soțiile mele, neuitata mea tovarășă de pat, știam că soldații mei nu te vor

impresiona - am vrut doar să-ți arăt ultima modă. În curând o să le poarte cei mai buni oameni.

— În sicrie, replică mătușa Rasa.

— Vrei să avem această conversație în fața copiilor sau ne retragem în sacrul tău portic?

— Soldații tăi să aștepte dincolo de ușă. De ușă *încuiată*.

— Cum spui tu, o, mamă a celor două dulci păsărele ale mele. Deși ușa ta, cu toate încuietorile ei, nu ar reprezenta o barieră dacă eu aș vrea ca ei să intre.

— Cei care sunt siguri de puterea lor nu trebuie să se laude, spuse mătușa Rasa. Îl conduse pe coridor în timp ce Shedemei închidea și zăvora ușa principală în fața soldaților.

Luet putea să audă discuția dintre mătușa Rasa și Gaballufix chiar și după ce dădură colțul și nu se mai vedeau.

— Nu *am nevoie* să mă laud, spunea Gaballufix. O fac din pură plăcere...

În loc să răspundă, mătușa Rasa strigă tare pe coridor:

— Luet! Hushidh! Veniți cu mine. Vreau să am martori.

Imediat Luet porni, urmată îndeaproape de Hushidh. Fiind crescute de mătușa Rasa, nu alergau, dar mersul lor era destul de rapid astfel încât, după ce dădură colțul, putură să prindă ultimele cuvinte șoptite de Gaballufix înainte de a-i ajunge din urmă:

— ... nu mă tem de vrăjitoarele tale.

Bineînțeles, Luet se prefăcu că nu auzise. Știa că fața lui Hushidh era și mai inexpresivă.

În portic Gaballufix nu se strădui să respecte limita paravanului mătușii Rasa. Se duse direct la balustradă, admirând priveliștea interzisă ochilor bărbaților. Mătușa Rasa nu îl urmă, astfel că Luet și Hushidh rămaseră și ele dincolo de paravan. În cele din urmă, Gaballufix se întoarse în locul unde așteptau ele.

— Întotdeauna o priveliște frumoasă, zise el.

— Numai pentru asta și ai putea fi alungat.

Gaballufix râse.

— Lacul vostru sacru. Cât timp crezi că o să rămână nepângărit de bocancii bărbaților, dacă vin Capetele Ude? Te-ai gândit la asta - Roptat și iubitul tău Volemak s-au gândit? Capetele Ude nu au nici un respect pentru religia femeilor.

— Chiar mai puțin decât tine?

Gaballufix își dădu ochii peste cap în semn de dispreț față de acuzația ei.

— Dacă Roptat și Volemak merg pe drumul lor, Capetele Ude vor deveni stăpânii orașului, iar pentru ei priveliștea din porticul ăsta nu va fi peisajul unui tărâm sacru - totul va fi doar o proprietate a Basilicăi, pământ nefolosit, un amplasament potențial pentru construcții și parcuri de vânătoare și un lac extraordinar cu apă rece și caldă în care poți face baie pe orice vreme.

Luet fu uluită de cât de multe i se explicaseră despre natura lacului. Care femeie uitase de ea într-atât încât să-i vorbească despre locul sacru?

Însă mătușa Rasa nu replică nimic la cuvintele sale necuviincioase.

— Aducerea Capetelor Ude este planul lui Roptat. Wetchik și cu mine nu am vorbit decât despre neutralitatea tradițională.

— Neutralitate! Doar nebunii și copiii cred în așa ceva! Nu există neutralitate când se înfruntă marile puteri!

— Stăpânirea Sufletului Suprem înseamnă neutralitate și pace, spuse mătușa Rasa, calmă în fața furtunii. Are puterea să-i îndepărteze pe dușmanii noștri astfel încât ei să nu ne vadă.

— Putere? Bine, poate că are putere Sufletul Suprem ăsta - dar nu am văzut nici o dovadă că ar putea salva de la distrugere orașele nevinovate. Cum se face că numai eu sunt apărătorul Basilicăi, singurul care își dă seama că siguranța este dată numai de alianța cu Potokgavan?

— Păstrează-ți discursurile patriotice pentru consiliu, Gabya. Cu mine n-are rost să te ascunzi în spatele lor. Căruțele sunt o cale ușoară spre profit. Cât despre război - știi atât de puține despre el, încât crezi că îl dorești. Crezi că o să stai alături de vitejii soldați Potokgavan și o să le alungi pe Capetele Ude, iar numele tău va rămâne veșnic în amintire. Dar eu îți spun că atunci când o să te opui dușmanilor noștri, vei fi singur. Nici un Potoku nu va fi lângă tine. Iar când vei fi înfrânt, numele tău va fi uitat la fel de repede ca vremea de săptămâna trecută.

— Furtuna *aceasta*, soția mea uitucă, are un nume, care va fi ținut minte.

— Numai pentru pagubele pe care le vei provoca, Gabya. Când Basilica va arde, fiecare flacăra va purta numele Gaballufix, iar blestemul cu limbă pe moarte al fiecărui cetățean ucis va cuprinde numele tău.

— Acum cine se crede profet? zise Gaballufix. Păstrează-ți lirica pentru cei care tremură gândindu-se la Sufletul Suprem. Iar amenințarea cu alungarea - nu contează dacă are sau nu are trecere.

— Adică nu ai de gând să te supui?

— *Eu?* Să nu mă supun consiliului? De neconceput. După ce voi fi alungat, nimeni n-o să mă mai găsească în oraș, poți fi sigură de asta.

Dar la aceste cuvinte coborî mâna și porni holocaustul. Fu imediat învăluit în iluzie, fața devenindu-i masca de nedetectat a unui soldat vag amenințător, ca oricare dintre sutele celorlalți echipați la fel. Atunci Luet își dădu seama că nu avea de gând să se supună deciziei consiliului de a-l alunga. Va purta pur și simplu cea mai perfectă dintre deghizări, astfel încât nimeni să nu-l identifice. Va rămâne în oraș, făcând orice voia, bătându-și joc de edictul consiliului fără să fie pedepsit. Atunci singura șansă de a elibera orașul de stăpânirea lui nu va mai fi politica. Vor fi războiul civil și străzile inundate de sânge.

Luet își dădu seama că și mătușa Rasa înțelesese acest lucru. Privea calm în ochii care o fixau de pe costumul lui Gaballufix. Nu spuse nimic când el se întoarse și plecă; nu spuse absolut nimic, stând în picioare, până când în cele din urmă Luet o luă pe Hushidh de mână și se apropiară de marginea porticului, să privească peste Valea Femeilor.

— Nu mai e nimic între ei, zise Hushidh. Am văzut căzând ultima legătură de dragoste sau chiar de interes. Dacă el ar muri în seara asta, ea ar fi mulțumită.

Lui Luet asta i se păruse cea mai groaznică tragedie. Cândva cei doi fuseseră uniți de dragoste, sau de ceva semănând cu dragostea; făcuseră doi copii și totuși, cu numai cincisprezece ani mai târziu, ultima legătură dintre ei fusese ruptă. Totul pierdut, totul dispărut. Nimic nu dură, nimic. Nici chiar lumea această veche de patruzeci de milioane de ani pe care Sufletul Suprem o păstrase parcă congelată, chiar și ea se va topi în foc. Veșnicia era

întotdeauna o iluzie, iar iubirea era doar o deghizare pe care îndrăgostiții o purtau ca să ascundă pentru un timp unii de ceilalți moartea unirii lor.

10. CORTURILE

Wetchik își întinsese corturile departe de orice drum, într-un defileu îngust, aproape de țărmul Mării Rumen. Ajunseseră acolo la apusul soarelui, așa cum o ceată de babuini se deplasează din teritoriul lor de hrănire de lângă gura râului către locurile de dormit de pe stâncile cele mai abrupte și accidentate ale peretelui văii. Chemările și urletele maimuțelor îi conduseseră în ultima parte a călătoriei; Elemak avusese grijă să rămână în amonte față de babuini.

— Ca să nu-i deranjăm? întrebă Issib.

— Ca să nu ne strice apa și să ne fure mâncarea, spuse Elemak.

Înainte să le permită să descarce cămilele și să le adape, înainte să mănânce sau să bea ei înșiși ceva, Tata se înălță pe cămila sa și făcu semn spre pârau:

— Uitați-vă - e sfârșitul sezonului secetos și încă mai are apă. De acum înainte locul acesta se va numi Elemak. Îl numesc în cinstea ta, fiul meu mai mare. Să fii ca râul, iar țelul vieții tale să fie ca întotdeauna să curgă spre marele ocean al Sufletului Suprem.

Nafai îi aruncă o privire lui Elemak și văzu că primește discursul cu demnitate. Numirea unui loc era un moment sacru și deși Tata împodobeia ocazia cu o predică, Elemak știa că este o onoare, un semn că Tata îi recunoștea meritele.

— Iar valea aceasta verde, continuă Tata, o numesc Mebbekew, după cel de-al doilea fiu al meu. Să fii ca această vale, o albie solidă prin care să curgă valurile vieții și viața să prindă rădăcini și să prospere.

Mebbekew înclină elegant capul.

Nimic nu fu numit Issib sau Nafai. Doar liniște, apoi geamătul Tatei când cămila îngenunche pentru ca el să descalece. Se întunecase de mult când ei terminară să întindă corturile, să dea afară scorpionii și să pună capcanele. Trei corturi - al Tatei, desigur cel mai mare, deși era pentru o singură

persoană. Următorul pentru Elya și Meb. Iar cel mai mic pentru Issib și Nafai, cu toate că scaunul lui Issib ocupa mult spațiu în interior.

Nafai nu se putu abține să nu cârtească împotriva nedreptății și când în întunericul cortului Issib îl întreabă ce gândea, dădu glas resentimentelor.

— A numit râul și valea cu numele *lor*, când Elemak lucrează cu Gaballufix, iar Mebbekew i-a spus toate lucrurile alea oribile și a plecat de acasă și tot restul.

— Și ce dacă? replică Issib lipsit de empatie.

— Noi stăm în cortul cel mai mic. Mai avem încă două, încă împachetate, ambele mai mari decât ăsta.

După ce se dezbrăcase, Nafai îl ajuta acum pe Issib să se dezbrace - pentru el era prea dificil fără flotoare.

— Tata face o declarație, zise Issib.

— Da, iar eu aud și nu-mi place. Spune: Issib și Nafai, voi nu sunteți *nimic*.

— Ce era să facă, să numească un *ued* după noi? Issib tăcu o clipă când Nafai îi trase cămașa peste cap. Sau voiai să dea numele tău unui tufiș?

— Nu mă interesează numele, ci dreptatea.

— Privește în perspectivă, Nafai. Tata nu vrea să-și trieze copiii după cât sunt de ascultători, cooperanți sau politicoși din oră în oră. În repartizarea corturilor există o ierarhizare clară.

Nafai îl întinse pe fratele său pe saltea, cea mai îndepărtată de intrare.

— Faptul că Elya nu are un cort propriu, ci îl împarte cu Meb, continuă Issib, îl pune la locul lui, amintindu-i că *nu* este Wetchik, ci doar băiatul lui Wetchik. Dar dându-ne nouă un cort atât de mic le spune lui Elya și lui Meb că îi prețuiește și îi onorează ca fii mai mari. Îi dojenește și îi încurajează în același timp. Cred că a fost foarte abil.

Nafai se întinse pe salteaua lui, lângă intrare, în poziția tradițională a servitorului.

— Dar noi?

— Ce-i cu noi? O să te revolți împotriva Sufletului Suprem pentru că tatălul ți-a dat un cort mic?

— Nu.

— Tata este convins că noi îi suntem loiali, dar cu Elya și Meb mai are de lucru. Încrederea Tatei este cea mai mare onoare. Sunt mândru că mă aflu în cortul ăsta.

— Dacă iei lucrurile așa, zise Nafai și eu.

— Culcă-te.

— Să mă trezești dacă ai nevoie de ceva.

— De ce aş putea avea nevoie, zise Issib, când am scaunul lângă mine?

De fapt scaunul era la picioarele lui și complet inutil dacă Issib nu stătea în el. Nafai fu o clipă nedumerit până își dădu seama că Issib îl admonestă puțin: de ce te plângi *tu*, Nafai, când faptul că mă aflu departe de câmpul magnetic al oraşului înseamnă că nu-mi pot utiliza flotoarele și trebuie să fiu îngrijit că un copil mic? Probabil a fost umilitor pentru Issib să trebuiască să-l dezbrac eu, se gândi Nafai. Și totuși suportase totul fără să se plângă, de dragul Tatei.

În cursul nopții, Nafai se trezi, dintr-odată alert. Rămase întins, ascultând. Oare Issib îl strigase? Nu - fratele lui încă avea respirația profundă și ritmică a somnului. Atunci se trezise pentru că stătea într-o poziție incomodă? Nu, căci nisipul de sub salteaua lui făcea solul mai confortabil decât podeaua de acasă. Nu era nici frigul, nici urletul îndepărtat al unui câine sălbatic și nu puteau fi babuinii, pentru că ei întotdeauna dormeau noaptea într-o liniște absolută.

Ultima dată când Nafai se trezise astfel o găsisese pe Luet afară în camera de oaspeți, iar Sufletul Suprem îi vorbise Tatei în cursul nopții.

Atunci, am visat? Sufletul Suprem îmi dă lecții în somn? Dar Nafai nu își amintea de nici un vis. Doar trezirea bruscă.

Se ridică de pe saltea - în liniște, ca să nu-l deranjeze pe Issya - și dădu la o parte pânza care acoperea ușa. Afară era mai frig decât în cort, bineînțeles, dar înaintaseră destul de mult spre sud și toamna nu sosise încă în acele locuri, iar apele Mării Rumen erau mai calde și mai liniștite decât oceanul care scălda coastă la est de Basilica.

Cămilele dormeau liniștite în micul lor țarc temporar. Santinelele de la colțuri țineau la distanță chiar și cel mai mic animal neobișnuit cu feromonii

și cu frecvența sunetelor emise de dispozitive. Plescăitul pârâului era ca o muzică sincopată peste pietre. Frunzele din copaci foșneau când și când în adierea nopții. Dacă pe întreaga planetă Harmony există un loc în care un om poate dormi liniștit, atunci asta este, gândi Nafai. Și totuși eu nu pot dormi.

Nafai merse de-a lungul pârâului și se așeză pe o piatră lângă apă. Vântul era destul de rece ca să-l facă să tremure puțin; pentru o clipă își dori să se fi îmbrăcat înainte de a ieși din cort. Dar nu avea de gând să stea treaz până dimineața. Se va întoarce înăuntru cât de curând.

Se uită în jurul lui, la colinele scunde aflate nu departe. Nu era nici un semn că aici ar fi o vale cu apă, decât dacă cineva ar fi stat pe una dintre acele coline. Era totuși de mirare că nu locuia nimeni aici în afară de tribul de babuini de mai jos, că nu exista nici o urmă a locuirii de către oameni. Poate nu se stabilise nici o așezare pentru că locul era departe de orice rută comercială. Pământul abia dacă putea întreține o mână de oameni dacă ar fi fost cultivat în întregime. Ar fi fost un loc prea izolat și neprofitabil. Tâlharii poate l-ar fi utilizat drept refugiu, dar se afla prea departe de drumurile caravelor ca să le convină. Exact de așa ceva avea nevoie familia Tatei în timpul exilului din Basilica. De parcă ar fi fost pregătit special pentru ei.

O clipă Nafai se întreabă dacă nu cumva valea nici nu existase înainte ca ei să aibă nevoie de ea. Avea Sufletul Suprem o asemenea putere încât să transforme relieful după dorință?

Imposibil. Sufletul Suprem ar putea avea aceste puteri în mituri și legende, dar în lumea reală puterile lui păreau a se reduce strict la comunicații - răspândirea operelor de artă în lume și influența asupra celor care primeau viziuni sau, mai obișnuit, amorteala pe care Sufletul Suprem o folosea ca să țină departe oamenii de ideile interzise.

Din cauza asta locul a fost pustiu până când am venit noi, gândi trist Nafai. Pentru Sufletul Suprem ar fi ușor să-i prostească pe călători ori de câte ori s-ar fi gândit s-o apuce pe aici înspre Marea Rumen. Sufletul Suprem a pregătit locul pentru noi, nu creându-l din stâncă, nu făcând un bazin subteran de apă să țâșnească la suprafață formându-ne un pârâu, ci ținându-i pe ceilalți oameni departe pentru că valea să fie liberă și pregătită când venim noi.

Sufletul Suprem are un țel măreț aici, un plan ascuns în interiorul altui plan. Îi ascultăm vocea, ținem cont de viziunile pe care le trimite minților noastre, dar suntem tot niște marionete, care nu știu cu certitudine pentru ce sunt trase sforile noastre sau la ce va duce în final dansul nostru. Nu e drept, gândi Nafai. Nu e nici măcar bine, căci dacă adepții Sufletului Suprem sunt ținuți în ignoranță, dacă nu pot judeca ei înșiși scopul Sufletului Suprem, atunci ei nu pot opta liber între bine și rău, sau între înțelepciune și prostie, ci ar alege numai dacă să fie incluși în scopul Sufletului Suprem. Cum poți sluji bine scopurile Sufletului Suprem dacă toți adepții sunt niște suflete slabe care doresc să se supună fără să înțeleagă?

Te voi sluji, Suflet Suprem, din toată inimă te voi sluji, dacă voi înțelege ceea ce încerci să faci, ce *însemnătate* are. Și dacă scopul tău este unul drept.

Cine sunt eu să judec ce e drept și ce nu e?

Gândul se formă în mintea lui Nafai și el râse în sinea lui de propria aroganță. Cine sunt eu să mă erijez în judecător al Sufletului Suprem?

Apoi se înfioră. Cine îi adusese un astfel de gând? N-ar putea fi Sufletul Suprem însuși, încercând să mă supună? Nu voi fi supus, ci doar convins. Nu voi fi constrâns, condus orbește, păcălit sau silit - sunt dispus numai să mă las convins. Dacă nu crezi în propria dreptate esențială suficient de mult cât să-mi spui ce încerci să faci, Suflet Suprem, atunci înseamnă că-ți mărturisești slăbiciunea morală, iar eu nu te voi sluji niciodată.

Lumina lunii sclipind pe suprafața mișcătoare a pârâului se transformă brusc în lumina soarelui reflectată de sateliții metalici care orbitau continuu în jurul planetei Harmony. Cu ochii minții Nafai văzu cum, unul câte unul, sateliții se împiedicau pe orbita lor și cădeau, arzând complet la intrarea în atmosferă. Primii locuitori umani ai acestei planete construiseră unelte făcute să reziste zece sau douăzeci de milioane de ani. Pentru ei pâruse o veșnicie - însemna mult mai mult decât vârsta speciei umane, de câteva ori mai mult. Dar acum trecuseră deja patruzeci de milioane de ani, iar Sufletul Suprem era nevoit să-și facă treaba cu numai un sfert dintre sateliții pe care îi avusese la început, abia jumătate din câți fuseseră în primii treizeci de milioane de ani. Nu era de mirare că Sufletul Suprem slăbise.

Dar planurile lui nu erau mai puțin importante, încă mai avea nevoie să fie slujit. Issib și Nafai aveau dreptate: Sufletul Suprem fusese instalat de

către primii coloniști umani ai acestui loc cu un singur scop: să facă din Harmony o lume în care omenirea să nu mai aibă niciodată puterea să se autodistrugă.

Nu ar fi fost mai bine, se gândi Nafai, să se schimbe omenirea astfel încât să nu mai *dorească* să se autodistrugă?

Răspunsul îi veni în minte cu o asemenea claritate, încât înțelese că era răspunsul Sufletului Suprem. Nu, nu ar fi fost mai bine.

Dar de ce? întrebă Nafai.

Un răspuns, mai multe răspunsuri îi năvăliră concomitent în minte, într-o asemenea învălmășeală că nu putu desluși nimic. Dar în secunde următoare, secunde de o claritate crescândă, o parte din idei se concentrară în limbaj. Propoziții limpezi de parcă ar fi fost rostite de o altă voce. Dar nu era o altă voce - era propria voce a lui Nafai, într-o vagă tentativă de a pune în cuvinte rămășițe răzlețe din ceea ce îi transmisese Sufletul Suprem.

În mintea lui Nafai Sufletul Suprem spusese așa: Dacă aș fi îndepărtat dorința de violență, omenirea nu ar mai fi fost omenire. Ființele umane nu au nevoie să fie violente pentru a fi umane, dar dacă vreodată îți pierzi voința de a controla, voința de a distruge, acest lucru trebuie să se întâmple pentru că alegi să o pierzi. Rolul meu nu a fost să vă silesc să deveniți blânzi și buni, ci să vă țin în viață în timp ce voi decideți ce fel de ființe vreți să fiți.

Nafai se temea să pună o altă întrebare de frică să nu se înece în șuvoiul mental care avea să urmeze. Și totuși nu putea lăsa întrebarea nepusă. Spune-mi încet. Spune-mi ușor. Dar *spune-mi*: Ce am hotărât noi?

Spre ușurarea lui, răspunsul nu fu aceeași năvală de idei pure de neexprimat. De data asta păru că i se deschide o fereastră în minte, prin care putea vedea. Toate scenele, toate chipurile pe care le vedea erau amintiri, lucruri pe care le văzuse sau le auzise în Basilica, lucruri care se aflau deja în mintea lui pregătite pentru că Sufletul Suprem să le extragă, să le aducă la suprafață. Dar acum totul se petrecea cu o claritate și cu înțelesuri dincolo de tot ce experimentase până atunci. Își aminti de afaceri la care fusese martor. Piese de teatru și satire pe care le văzuse. Discuții pe stradă. O femeie sfântă violată de o ceată de bețivi. Uneltirile bărbaților care încercau să obțină un contract de căsătorie cu o femeie de vază. Cruzimea femeilor care își montau pețitorii una împotriva alteia. Chiar modul în care

Elemak și Mebbekew îl trataseră pe Nafai - și modul în care îi tratase el pe ei. Totul vorbea despre predispoziția oamenilor de a se răni unul pe celălalt, despre pasiunea arzătoare de a controla ceea ce fac și gândesc ceilalți. Atât de mulți care, pe căi subtile și secrete, acționau ca să-i distrugă pe alții - și nu numai pe dușmanii lor, ci și pe prietenii lor. Să-i distrugă din plăcerea de a ști că au puterea de a provoca suferință. Și atât de puțini care își dedicau viața pentru a întări încrederea și forța altor oameni. Atât de puțini erau autentici învățători, tovarăși adevărați.

Așa sunt Tata și Mama, se gândi Nafai. Au rămas împreună nu pentru că ar avea vreun câștig, ci din cauza unui dar. Tata nu a rămas cu Mama pentru că ea este bună pentru *el*, ci mai degrabă pentru că împreună ei ne pot face bine nouă și multor altora. Tata a intrat în politica din Basilica în aceste ultime săptămâni nu pentru că spera într-un câștig, precum Gaballufix, ci pentru că sincer îi păsa de binele orașului mai mult decât de propria avere, mai mult decât de viața sa. Putea respinge bogăția fără să se mai uite înapoi. Iar pentru Mama viața înseamnă ceea ce construiește în mințile elevilor ei. Prin fețele și băieții ei, ea încearcă să creeze Basilica de mâine. Fiecare cuvânt rostit de ea în școală este menit să ferească orașul de decădere.

Și totuși ei pierd teren. Dispar. Sufletul Suprem i-ar păstra dacă ar putea, dar nu mai are puterea și influența pe care le avea cândva; și oricum, nu are libertatea de a face bune inimile oamenilor, ci numai de a le păstra răutatea în anumite limite relativ strânse. Dușmănie și răutate, asta înseamnă astăzi viața în Basilica; Gaballufix doar se întâmplă să fie omul care exprimă cel mai bine sufletul otrăvit al orașului. Chiar și cei care îl urăsc și luptă împotriva lui o fac în general nu pentru că ei sunt buni și el e rău, ci pentru că nu le convine dominația lui pe care și-o doreau pentru ei înșiși.

Îi voi ajuta, spuse vocea tăcută a Sufletului Suprem în mintea lui Nafai, îi voi ajuta pe oamenii buni din Basilica. Dar nu sunt suficient de numeroși. Orașul își dorește distrugerea. Atunci cum aș putea eu să-i opresc distrugerea? Dacă planurile lui Gaballufix eșuează, orașul va ridica un alt bărbat care să-l ajute să moară. Focul va veni pentru că orașul tânjește după el. Sunt mult prea puțini aceia care iubesc orașul viu în loc să dorească să se hrănească din cadavrul lui.

Lacrimile izbucniră din ochii lui Nafai. Nu am înțeles. Niciodată nu am privit orașul astfel.

Asta din cauză că ești fiul mamei tale, moștenitorul tatălui tău. Ca toți oamenii, tu presupui că în spatele măștilor care sunt chipurile lor ceilalți sunt în esență la fel ca tine. Dar nu e întotdeauna așa. Unii dintre ei nu pot privi la fericirea altora fără să-și dorească s-o distrugă, nu pot vedea legăturile de iubire dintre prieteni sau soți fără să vrea să le rupă. Și mulți alții, care în esență nu sunt răi, devin uneltele lor în speranța unui câștig rapid. Oamenii și-au pierdut orizontul. Iar eu nu am puterea să li-l redau. Nafai, tot ce a rămas este amintirea Pământului.

— Vorbește-mi despre Pământ, șopti Nafai.

Din nou i se deschise o fereastră în minte, doar că acum amintirile nu mai erau ale lui. Dar vedea lucruri pe care nu le mai văzuse niciodată. Era copleșit; ceea ce vedea abia dacă avea vreun sens pentru el. Cutii lucitoare de sticlă și metal deplasându-se cu viteză pe străzi ca niște panglici cenușii. Case masive de metal care se înălțau în aer, alunecând pe cer pe tije subțiri și fragile de oțel vopsit. Clădiri înalte poliedrice cu suprafețe de oglindă, reflectându-se una în alta, reflectând soarele galben. Iar printre ele, colibe din hârtie și fier vechi, în care familiile își priveau murind copiii cu burțile umflate. Oameni aruncând unii în alții cu mingi de foc sau cu limbi de flăcări scurgându-se din furtunuri. Și lucruri complet inexplicabile: una dintre casele zburătoare trecând peste un oraș și lăsând să cadă ceva ce părea lipsit de importanță, ca o balegă, numai că deodată explodează într-un ghem de flăcări luminoase ca soarele și întregul oraș de dedesubt se culcă la pământ, iar ruinele ardeau. O familie stătea la o masă imensă încărcată cu alimente și mâncând lacom, apoi aplecându-se și vomitând peste cerșetorii în zdrențe care se agățau cu disperare de picioarele scaunelor lor. Cu siguranță viziunea aceasta nu era obiectivă, ci o figură de stil! Categorie cineva nu putea fi atât de putred moral încât să mănânce mai mult decât avea nevoie, în timp ce alții mureau de foame în fața ochilor lui! Cu siguranță cei care erau capabili să găsească o cale ca să aprindă pe cer un foc atât de fierbinte încât să distrugă dintr-odată un întreg oraș mai degrabă s-ar fi sinucis decât să-i lase și pe alții să cunoască teribilul secret al acelei arme.

— E Pământul? îi șopti Sufletului Suprem. Atât de frumos și de monstruos? Așa am fost noi?

Da, veni răspunsul. Așa ați fost și așa veți fi din nou dacă nu găsec o cale să redeștept glasul meu în inimile oamenilor. În Basilica există mulți

care ar mânca din plin, apoi vor continua să mănânce și mai mult, chiar dacă știu că sunt unii care nu au suficient. Foametea bântuie la numai trei sute de kilometri spre nord.

— Am putea folosi căruțe ca să ducem acolo hrană, zise Nafai.

Gorayni au astfel de căruțe. Ele pot transporta și alimente - dar alimentele sunt pentru soldații care vin să cotopească teritoriul bântuit de foamete. Numai după ce îi vor supune pe localnici și le vor distruge guvernul le vor aduce hrană. Vor fi lăturile pe care un porcar le aruncă ciurdei lui. Îi hrănești acum ca să-i auzi grohăind după aceea.

Viziunile continuă - ore în șir după cum păru, deși mai târziu Nafai își dădu seama că nu putuseră trece mai mult de câteva minute. Din ce în ce mai multe amintiri despre Pământ, comportamente din ce în ce mai tulburătoare, mașini din ce în ce mai stranii. Până la marele foc și la navele spațiale înălțându-se din fumul, gheața și cenușa care rămâneau în urmă.

— Au plecat fiindcă și-au distrus planeta.

Nu, spuse Sufletul Suprem. Au plecat pentru că tânjeau după un nou început. Cel puțin cei care au ajuns pe Harmony au venit nu pentru că Pământul nu mai era bun pentru ei, ci pentru că ei nu se mai considerau buni pentru Pământ. Miliarde au murit, dar pe Pământ încă mai exista combustibil și condiții de viață pentru supraviețuirea câtorva mii de oameni. Dar ei nu au putut suporta să trăiască pe o lume pe care au distrus-o. Noi vom pleca și-au spus unul altuia, iar planeta se va vindeca singură. În timpul exilului nostru vom învăța și noi cum să vindecăm și când ne vom întoarce vom fi vrednici să moștenim pământul unde ne-am născut și vom avea grijă de el.

Așa că ei au creat Sufletul Suprem și l-au adus cu ei pe Harmony și i-au construit sute de sateliți care să fie ochii săi, vocea sa; și-au alterat propriile gene ca să aibă capacitatea de a recepta vocea Sufletului Suprem direct în mințile lor; și au umplut Sufletul Suprem cu amintiri despre Pământ, lăsându-l să vegheze asupra copiilor lor pentru următorii douăzeci de milioane de ani.

Cu siguranță că în acest timp și-au spus ei, copiii noștri vor învăța să conviețuiască în armonie. Vor face ca numele planetei să devină o realitate a vieții lor. Și după acest timp Sufletul Suprem va ști cum să-i aducă înapoi acasă, acolo unde Păstrătorul Pământului îi așteaptă.

— Dar noi nu suntem pregătiți, zise Nafai. A trecut de două ori atât timp și suntem la fel de răi, doar că tu ne-ai împiedicat să dezvoltăm o forță care să transforme viața de pe această planetă în cenușă și gheață.

Sufletul Suprem aduse gândul în mintea lui Nafai: Până acum Păzitorul a terminat în mare parte. Pământul este gata pentru întoarcerea noastră. Dar oamenii de pe Harmony nu sunt încă pregătiți, eu am păstrat în toți anii aceștia toate cunoștințele de pe Pământ, așteptând să vă pot povesti cum se construiesc case care zboară, nave spațiale care să vă aducă acasă pe lumea pe care v-ați născut; dar nu îndrăznesc să vă învăț, pentru că voi ați folosi știința pentru a vă asupri și în final pentru a vă distruge unul pe altul.

— Atunci ce faci? întrebă Nafai. Care e planul tău? De ce ne-ai adus pe noi aici?

Încă nu vă pot spune, zise Sufletul Suprem. Încă nu sunt sigur de voi. Dar ți-am spus ceea ce voiai. Ți-am dezvăluit scopul meu. Ți-am expus ceea ce am realizat deja. Nu m-am schimbat - sunt la fel astăzi ca și atunci când înaintașii voștri m-au instalat pentru prima dată ca să vă veghez. Toate planurile mele sunt făcute să pregătească omenirea pentru întoarcerea la Păzitorul Pământului care vă așteaptă. Doar pentru asta trăiesc, să pregătesc omenirea pentru întoarcere. Eu sunt amintirea Pământului, tot ceea ce a rămas din el, iar dacă tu mă ajuți, Nafai, vei fi o parte din acest plan, dacă el poate fi realizat.

Dacă el poate fi realizat.

Senzația copleșitoare a prezenței Sufletului Suprem în mintea sa dispăru brusc; ca și cum un foc imens din interiorul său s-ar fi stins deodată, ca și cum un fluviu ar fi secat subit. Nafai rămase pe piatra de lângă râu, simțindu-se istovit, epuizat, golit, cu un ultim gând disperat trenând în suflet: Dacă el poate fi realizat.

Avea gura uscată. Îngenunche, își cufundă mâinile în apă și bău din căușul palmelor. Nu era suficient. Se aruncă cu tot trupul în apă, nu cu atitudinea respectuoasă a celui care se roagă, ci cu o sete disperată; își scufundă capul sub apă și sorbi adânc, cu obrazul lipit de piatra rece a albiei, apa învolburându-i-se peste spate, peste călcâie. Bău și bău, își înălță capul și umerii deasupra apei ca să inspire aerul nopții, apoi se prăbuși din nou în ape, ca să bea la fel de lacom ca înainte.

Totuși a fost un fel de rugăciune, își dădu el seama ieșind la suprafață, înghețând de frig pe măsură ce apa se evaporă de pe pielea lui în vântul dimineții întunecoase.

Sunt alături de tine, îi spuse Sufletului Suprem. Voi face tot ce îmi ceri, pentru că vreau ca tu să-ți îndeplinești scopul. Voi face tot ce îmi stă în putință pentru ca noi toți să ne întoarcem pe Pământ.

Când ajunse din nou în cort era înghețat până în măduva oaselor, nu mai curgea apă de pe el, dar nu era nici uscat. Tremură mult timp întins pe saltea, încălzindu-se de la aerul din cort, de la căldura trupului lui Issib, până când în cele din urmă reuși să adoarmă.

Dimineața erau multe treburi de făcut; cu toate că era obosit, Nafai nu avu nici o șansă să doarmă mult și își îndeplini sarcinile clătinându-se pe picioare, atât de lent și de neîndemânatic, încât Elemak și chiar și Tata strigară furioși la el. Fii atent! Folosește-ți capul! Până la instalarea arșiței de după-amiază, când cu toții își făcură somnul despre care locuitorii deșertului știau că făcea parte din supraviețuire la fel ca și apa, Nafai nu avu posibilitatea să-și revină după plimbarea din noapte și viziunea lui. Abia atunci reuși să adoarmă. Se întinse pe saltea și îi povesti lui Issib tot ceea ce văzuse și ceea ce aflase de la Sufletul Suprem. Când termină, lui Issib îi curgeau lacrimi pe obraji și încet și cu mult efort întinse o mână apucând-o pe a lui Nafai.

— Știam că trebuie să existe un scop în toate astea, șopti Issib. Mi se pare atât de logic. Totul se potrivește. Ce norocos ai fost să auzi glasul Sufletului Suprem. Chiar mai limpede decât Tata, cred. Probabil la fel de limpede ca Luet. Ești ca Luet.

Asta îl făcu pe Nafai să se simtă puțin incomodat, cel puțin pe moment. O antipatizase și o ridiculizase pe Luet în minte și uneori și în cuvinte. Denumirea disprețuitoare de *vrăjitoare* îi venise atât de ușor pe buze. Oare așa simțea ea când Sufletul Suprem îi trimitea o viziune? Cum de am putut să-mi bat joc de ea?

Adormi din nou, se trezi și își terminară treaba: un țarc permanent pentru cămile, făcut din pietre îngrămădite reținute de un câmp gravitațional alimentat de energia solară; magazii cu refrigerare pentru depozitarea hranei uscate care trebuia să le ajungă un an de zile, dacă avea să dureze atât de

mult până să se poată întoarce în Basilica; posturi de pază și de supraveghere în perimetrul văii, astfel încât nimeni să nu se poată apropia suficient ca să-i vadă fără ca la rândul lor și ei să-l poată vedea. Desigur nu făcură focuri - în deșert lemnul era prea prețios pentru a fi ars. Însă meraseră și mai departe; nu aveau să gătească nimic, pentru că o sursă inexplicabilă de căldură ar fi putut fi detectată. Căldura trupurilor lor era singura radiație în infraroșu pe care îndrăzneau s-o emane, iar zgomotul electromagnetic provocat de santinele, câmpul gravitațional, refrigerarea, alimentatoarele cu energie solară și scaunul lui Issib nu erau destul de puternice ca să fie detectate cu mult în afara perimetrului lor altfel decât cu instrumente de sensibilitate mare, ceea ce ocazionali tâlhari sau caravanele în trecere era puțin probabil să aibă. Se aflau în siguranță în măsura în care era posibil.

La cină, Nafai comentă cât de puțin necesar era totul.

— Îndeplinim o misiune a Sufletului Suprem, zise. Sufletul Suprem a ținut oamenii departe de locul ăsta atâția ani, pregătindu-l pentru noi - ar trebui să continue să țină oamenii la distanță.

Elemak râse, iar Mebbekew hohoti isteric.

— Păi, teologule Nafai, spuse Meb, dacă Sufletul Suprem e atât de capabil să aibă grijă de siguranța noastră, de ce ne-a trimis aici în inima iadului în loc să facă în așa fel încât să stăm *în siguranță* acasă?

— De fapt cum de ești așa expert în Sufletul Suprem, Nafai? întrebă Elemak. Mama aia a ta categoric te-a pus să petreci prea mult timp pe lângă vrăjitoare.

De data asta Nafai își reținu replicile furioase. Nu avea rost să se certe cu ei, își dădu el seama. Însă înțelesese acest lucru de multe ori înainte și nu fusese capabil să-și țină gura închisă. Diferența era că acum el nu era numai Nafai, cel mai mic dintre băieții lui Wetchik. Acum era prietenul și aliatul Sufletului Suprem. Avea probleme mult mai importante decât să se certe cu Elya și Meb.

— Nafai, rosti Tata, raționamentul tău e greșit. De ce să-l facem pe Sufletul Suprem să-și piardă timpul având grijă de noi, când suntem perfect capabili să ne purtăm singuri de grijă?

— Așa este, Tată, zise Nafai.

Fusese o idee prostească. Ar fi fost o greșeală din partea lor să-l împovăreze pe Sufletul Suprem, când Sufletul Suprem avea nevoie de ei ca să-l ajute să-și poarte propria povară.

— Îmi pare rău.

Elemak schiță un zâmbet, iar Mebbekew își dădu ochii peste cap și râse iar.

— Ascultați la ei, zise. Bărbați raționali, se presupune, discutând dacă Sufletul Suprem ar trebui să ne îngrijească nouă cămilele sau nu.

— Sufletul Suprem ne-a adus aici, spuse Tata mai degrabă cu răceală.

— *Tu* ești cel care ne-a obligat să venim, replică Mebbekew și Elemak cel care ne-a îndrumat.

— Sufletul Suprem m-a avertizat să plec și tot el ne-a adus în valea asta cu apă.

— O, da, desigur, am uitat, făcu Meb. Credeam că a fost rotirea unui vultur, însă Sufletul Suprem a fost cel care ne-a condus aici.

— Numai un prost își bate joc de ceea ce nu înțelege.

— Numai o batjocură de om îi numește pe bărbații raționali *proști*! spuse Mebbekew. Tu ești cel care vede comploturi și conspirații în toate umbrele, Tată.

— Taci, zise Elemak.

— Nu-mi spune mie să tac.

— Taci, repetă Elemak.

Se răsuci încet și întâlni privirea pătimasă și rea a lui Mebbekew. Nafai putu să vadă, cu toate că pleoapele lui Elya erau pe jumătate lăsate ca și cum abia s-ar fi trezit, că îl fixa pe Meb cu ochi arzători.

— Bine, zise Mebbekew, revenind la mâncare și întinzând pasta rece de fasole pe un pesmet. Bănuiesc că sunt singurul care nu consideră excursiile cu cortul lucrul cel mai amuzant.

— Nu e o excursie cu cortul, zise Tata. E exil.

— Nu-mi pot imagina ce am făcut *eu* ca să merit exilul.

— Ești fiul meu. Nici unul dintre voi nu mai era în siguranță acolo.

— Fii serios. Eram cu toții în siguranță.

— Las-o baltă, zise Elemak. Întâlni din nou privirea lui Mebbekew.

Acum Nafai începu să înțeleagă încotro duceau lucrurile. Lui Elemak nu-i plăcea ca Mebbekew să comenteze dacă există cu adevărat un complot împotriva Tatei sau dacă exista vreun motiv ca întreaga familie să fugă în deșert. Era un subiect sensibil, iar Nafai bănuia că amândoi știau mai multe decât erau dispuși să recunoască. Dacă aveau vreun secret întunecat, nu l-ar fi surprins ca Elemak să-l ascundă nepermițând vreunei conversații să se apropie măcar de acesta, în timp ce Mebbekew ar fi fost mai probabil să-l camufleze în spatele unei perdele de fum formate din negări oficiale și minciuni batjocoritoare.

— Știți *amândoi* că viața Tatei era în pericol în Basilica, zise Nafai.

Felul în care îl priviră cei doi îi spuse că ceea ce suspecta era adevărat. Dacă ar fi fost nevinovați, ar fi considerat că remarca lui însemna numai că se aștepta ca ei să creadă în viziunea Tatei. Însă ei reacționară mult mai dur.

— Ce te face să crezi că știi ceea ce știu *alți* oameni? întrebă Elemak.

— Dacă *tu* ești atât de sigur că viața Tatei e în pericol, zise Meb supărat, poate asta înseamnă că *tu* faci parte din conspirație.

Din nou reacțiile lor erau tipice: Elemak apărându-se împotriva acuzației lui Nafai declarând în esență „nu poți dovedi nimic”, în timp ce Mebbekew o făcea întorcând acuzația împotriva lui Nafai.

Acum hai să-i facem să-și dea seama că tocmai au mărturisit, gândi Nafai.

— Ce conspirație? întrebă. Despre ce vorbești?

Mebbekew înțelese imediat cât de multe dezvăluise.

— Doar am presupus - tu spuneai că am fi știut ceva dinainte.

— Dacă *știați* despre un complot împotriva Tatei, zise Nafai, ar fi trebuit să-l anunțați, dacă ați fi fost niște oameni cu bun-simț. Iar tu cu siguranță nu ai fi stat aici plângându-te că nu trebuia să părăsim orașul.

— Nu eu sunt cel care plânge, băiețuș.

Furia lui Mebbekew își pierduse deja toată subtilitatea. Nu era sigur cum trebuia să interpreteze cuvintele fratelui său, de aceea Nafai vorbise în felul

acela. Lasă-l pe Meb să se întrebe dacă Nafai știe ceva sau nu.

— Taci, Meb, zise Elemak. Și tu, Nafai. Nu e destul de rău că am plecat în exil și fără ca voi să săriți unul la gâtul celuilalt?

Elya pacificatorul. Lui Nafai îi veni să râdă. Dar poate că era adevărat. Poate că Elemak *nu* știa - poate Gaballufix nu avusese încredere în el în această privință. Bineînțeles că nu, își dădu seama Nafai. Elya putea fi fratele vitreg al lui Gaballufix, dar era totuși fiul și moștenitorul lui Wetchik. Gaballufix nu putea fi niciodată absolut sigur de partea cui era cu adevărat Elemak. Îl putea folosi pe Elya drept intermediar, ca mesager pentru Tata - dar nu putea avea încredere să-i împărtășească informațiile importante.

Acest lucru ar explica și eforturile lui Elemak de a-l face pe Meb să tacă; voia să-și ascundă alianța cu Gaballufix, da, dar nu exista nici un plan de asasinat pe care să-l țină secret. Cum să-și imagineze Nafai așa ceva? În plus, dacă ei se aflau în deșert ca parte a unui plan al Sufletului Suprem, asta nu însemna că Elemak și Mebbekew făceau *de asemenea* parte din plan? Iată cum sunt plin de suspiciuni împotriva lor, animat exact de același tip de răutate care va distruge Basilica. Cum pot pretinde că sunt de partea Sufletului Suprem, dacă îmi permit să mă comport ca o persoană care nu are încredere nici măcar în propriul frate?

— Îmi pare rău, zise Nafai. N-ar fi trebuit să spun asta.

Îl priviră cu toții cu o uluire autentică. Lui Nafai îi luă câteva secunde să-și dea seama că era însă pentru prima dată în viață când își cerea sincer scuze pentru vreun lucru urât spus unuia dintre frații săi, fără să fie supus prin forță și ținut într-o strânsoare dureroasă.

— E-n regulă, zise Mebbekew. Glasul lui era plin de uimire - însă ochii îi radiau un dispreț triumfător.

Crezi că scuzele mele înseamnă că sunt slab, își zise Nafai în sinea lui. Dar nu e așa. Înseamnă că încerc să învăț cum să fiu puternic.

Atunci Nafai le povesti Tatei, lui Elemak și lui Mebbekew câte ceva din viziunile pe care i le arătase Sufletul Suprem în timpul nopții. Totuși nu merse prea departe.

— Sunt obosit, zise Elemak. Nu am timp de asta.

Nafai îl privi mirat. Nu avea timp să asculte planul Sufletului Suprem? Nu avea timp să afle despre speranța reîntoarcerii omenirii pe Pământ?

Și Mebbekew căscă semnificativ.

— Vreți să spuneți că nici măcar nu vă pasă? întrebă Issib.

Elemak îi zâmbi fratelui său infirm.

— Ești prea credul, Issya. Nu vezi ce se petrece aici? Nafai nu poate suporta să nu fie în centrul atenției. Nu se poate dovedi util sau măcar în oarecare măsură competent - așa că începe să aibă viziuni. Cât de curând Nyef o să înceapă să ne transmită ordinele Sufletului Suprem și să facă pe șeful cu noi.

— Ba nu, replică Nafai. Am avut viziuni.

— Corect, zise Mebbekew. Și eu am avut viziuni azi-noapte. Fete la care tu n-ai coaie nici să visezi, Nafai. O să cred în visele tale despre Sufletul Suprem atunci când o să fii în stare să te descurci cu una dintre fetele din visele mele. Ba chiar o să ți-o dau pe una dintre cele mai drăguțe.

Elemak râdea și chiar și Tata zâmbi puțin. Dar înțepăturile lui Mebbekew nu făcură decât să-l înfurie pe Nafai.

— Spun adevărul, insistă el. Vă spun ceea ce vrea Sufletul Suprem să realizeze!

— Prefer să mă gândesc la ce încercă să realizeze fetele din visele mele.

— Destul cu vulgaritățile, zise Tata. Dar chicotea. Era cea mai crudă lovitură faptul că Tata îl credea pe Elemak când spunea că Nafai inventează viziunile.

Când Elemak și Mebbekew se duseră să vadă de animale, Nafai rămase în urmă cu Tata și Issib.

— Tu de ce nu te duci? întrebă Tata. Issib nu poate ajuta la astfel de treburi aici unde flotoarele nu funcționează. *Dar tu o poți face.*

— Tată, mă gândeam că tu o să mă crezi.

— Te cred. Cred că tu sincer vrei să iei parte la lucrarea Sufletului Suprem. Te respect pentru asta și poate că unele dintre visele tale chiar vin de la Sufletul Suprem. Dar nu încerca să vorbești despre asemenea lucruri

fraților tăi. Ei nu te vor crede. Râse amar: Abia le suportă venind din partea mea.

— Eu îl cred pe Nafai, zise Issib. Nu au fost vise. Era treaz, lângă pârau. L-am văzut întorcându-se în cort, ud și înghețat.

Nafai nu fusese niciodată atât de recunoscător cuiva așa cum era acum pentru că Issib îl susținea. Nici nu era nevoit. Nafai se așteptase oarecum ca Issib să *înceteze* să mai creadă în el dacă Tata nu-l lua în serios.

— Și eu îl cred, spuse Tata. Dar lucrurile pe care le-ai povestit sunt cu mult mai precise decât orice altceva ne-a spus Sufletul Suprem în viziuni. Așa că zic doar că există un sâmbure de adevăr în povestea ta. Dar majoritatea amănuntelor trebuie să fi venit din imaginația ta, iar eu nu am de gând să le separ, nu în seara asta.

— Eu te-am crezut *pe tine*, zise Nafai.

— Nu de la început. Iar încrederea nu se negociază ca o favoare. Încrederea și credința merg acolo unde sunt meritate. Doar nu te aștepti ca eu să te cred pe tine mai repede decât m-ai crezut tu pe mine?

Rușinat, Nafai se ridică de pe covor. Cortul Tatei era așa de mare, încât nu trebuia să se aplece când stătea în picioare.

— La început eu am fost orb când mi-ai spus ce ai văzut. Dar acum observ că tu ești surd, așa că nu poți auzi lucrurile pe care le aud eu.

— Ajută-ți fratele să se așeze în scaun, zise Tata. Și fii atent cum îi vorbești tatălui tău.

În noaptea aceea, în cortul lor, Issib încercă să-l consoleze pe Nafai.

— Tata e *tatăl* nostru, Nafai. Pentru el nu poate fi o veste bună faptul că fiul lui cel mai mic primește mai multe informații de la Sufletul Suprem decât a primit *el* vreodată.

— Poate eu sunt pe aceeași lungime de undă sau ceva de genul ăsta, zise Nafai. N-am ce face. Dar ce importanță are cu cine vorbește Sufletul Suprem? Gaballufix nu ar fi trebuit să-l creadă pe Tata, chiar dacă statutul lui în clanul Palwashantu este inferior?

— Poziția poate că e inferioară, dar nu *statutul*. Dacă Tata ar fi vrut să fie conducătorul clanului, el ar fi fost ales - doar e Wetchik prin naștere, nu-i

așa? Din cauza asta Gaballufix l-a urât întotdeauna - pentru că știe că dacă Tata nu ar fi disprețuit politica ar fi înlăturat ușor puterea și influența lui chiar de la început.

Dar Nafai nu voia să discute acum despre politica basilicană. Tăcu și în tăcere îi vorbi din nou Sufletului Suprem. Trebuie să-l faci pe Tata să mă creadă, îi spuse. Trebuie să-i arăți Tatei ce se întâmplă în realitate. Nu poți să-mi trimiți mie o viziune și apoi să nu mă ajuți să-l conving pe Tata.

— Eu te cred, Nyef, șopti Issib. Și cred în ceea ce încearcă Sufletul Suprem să facă. Poate că numai de atât are nevoie, la asta te-ai gândit? Poate că Sufletul Suprem nu ține ca Tata să te creadă chiar în momentul ăsta. Așa că acceptă. Ai încredere în Sufletul Suprem.

Nafai se uită la Issib, dar în întunericul din interiorul cortului nu-și dădea seama dacă ochii fratelui său sunt deschiși sau nu. Oare Issib vorbise, sau fratele lui adormise, iar Nafai auzise cuvintele Sufletului Suprem cu glasul lui Issib?

— Într-o zi, Nyef, s-ar putea să ajungem la ceea ce spunea Elemak. Va trebui să le dai ordine fraților tăi. Chiar și Tatei. Crezi că atunci Sufletul Suprem te va lăsa singur?

Nu, nu putea fi Issib. Îl auzea pe Sufletul Suprem cu vocea lui Issib, spunând lucruri pe care Issib nu le-ar fi spus niciodată. Iar acum, fiindcă înțelesese că primise un răspuns, putea dormi. Dar înainte de a adormi, întrebările i se formară în minte:

Dar dacă Sufletul Suprem îmi spune mie mai mult decât Tatei, nu pentru că așa este planul, ci pur și simplu pentru că eu sunt singurul care îl poate auzi și înțelege?

Dar dacă Sufletul Suprem se bazează pe mine că sunt capabil să găsesc o cale de a-i convinge pe ceilalți, pentru că Sufletul Suprem nu mai are puterea de a-i convinge el însuși?

Dacă în realitate sunt singur, cu excepția unui singur frate care mă crede - fratele infirm, care în consecință nu poate face nimic?

Credința nu înseamnă chiar *nimic*, spuse vocea care șoptea în mintea lui Nafai. Credința lui Issib este singurul motiv pentru care nu ai început încă să te îndoiești de tine însuși.

Spune-i Tatei, se rugă Nafai în timp ce alunecă în somn. Vorbește-i Tatei, pentru ca el să mă creadă.

Sufletul Suprem îi vorbește Tatei în cursul nopții, dar nu așa cum sperase Nafai, printr-o viziune.

— V-am văzut pe voi patru întorcându-vă în Basilica.

— Era și timpul, zise Mebbekew.

— Vă întorceați, dar dintr-un singur motiv, zise Tata. Să luați Catalogul și să mi-l aduceți mie.

— Catalogul? întrebă Elemak.

— S-a aflat în posesia clanului Palwashantu încă de la începuturi. Probabil este motivul pentru care clanul și-a păstrat identitatea în toți acești ani. Cândva ne-am numit Păstrătorii Catalogului, iar tatăl meu mi-a spus că familia Wetchik avea dreptul să-l folosească.

— La ce să-l folosească? întrebă Mebbekew.

— Nu sunt sigur, zise Tata. Nu l-am văzut decât de câteva ori. Bunicul meu l-a lăsat la consiliul clanului când a început să plece în călătorii, iar tata nu a făcut nici un efort serios să-l recupereze după ce bunicul a murit. Acum se află în casa lui Gaballufix. Dar după numele lui, presupun că e un ghid pentru o bibliotecă.

— Ce util, făcu Elemak. Și pentru *asta* ne trimiți înapoi în Basilica? Să căutăm un obiect al cărui scop nu-l înțelegi?

— Să-l căutați și să mi-l aduceți. Indiferent ce va trebui să faceți pentru asta.

— Ce vrei să spui? întrebă Elemak. Indiferent ce va trebui să faceți pentru asta?

— Asta vrea Sufletul Suprem. Știu asta - cu toate că nu e și dorința mea. Eu vreau să vă întoarceți aici teferi.

— Bine, zise Mebbekew. S-a făcut. Nici o problemă.

— Să mai aducem provizii? sugerează Nafai.

— Nu mai există provizii. I-am cerut lui Rashgallivak să vândă toate proviziile necesare caravanelor.

Nafai văzu cum fața lui Elemak se înroșește sub stratul de bronz.

— Și când exilul nostru o să se termine, tată, cum propui să ne reluăm afacerile?

Era un moment de decizie; Nafai vedea cum Elemak se confruntă cu faptul că acțiunile Tatei erau irevocabile. Dacă Elya se va răzvrăti, acesta va fi motivul, ceva ce el considera o risipire a moștenirii lui. Așadar Tata îi răspunse sincer:

— Nu-mi propun să reiau nimic. Fă ce-ți spun eu, Elemak, altfel pentru *tine* n-o să mai conteze în ce constă avutul Wetchik.

Asta era. Nu se putea mai limpede. Dacă Elemak avea să devină vreodată el însuși Wetchik, ar face bine să se supună poruncilor actualului Wetchik.

Mebbekew râse înfundat.

— Oricum nu mi-au plăcut niciodată animalele alea puturoase, zise. Cine are nevoie de ele?

Mesajul lui era la fel de clar: aș deveni bucuros Wetchik în locul tău, Elemak - așa că dă-i drumul și înfurie-l pe Tata rău de tot.

— O să-ți aduc Catalogul, Tată, zise Elemak. Dar de ce să-i trimiți și pe ceilalți? Dă-mi voie să mă duc singur. Sau lasă-mă să-l iau pe Mebbekew și țin-e-i cu tine pe băieți. Nici unul dintre ei nu mi-ar fi de folos.

— Sufletul Suprem mi-a arătat că vă veți duce toți patru. Așa că o să mergeți toți patru în Basilica și toți patru o să vă întoarceți. Înțelegeți?

— Perfect, replică Elemak.

— Aseară ați râs de Nafai fiindcă a pretins că are viziuni, zise Tata. Dar vă spun eu că ați putea învăța multe de la Nafai și de la Issib. Ei măcar se străduiesc să ajute. Din partea fiilor mei mai mari nu aud decât plângeri.

Mebbekew se uită urât la Nafai, dar lui Nafai îi era mai teamă de Elemak, care îl privea fix pe Tata cu ochii lui cu pleoapele grele de oboseală. Aseară n-ai vrut să mă crezi, Tată, își zise Nafai în sinea lui. Acum îi faci pe frații mei să mă urască și mai mult decât înainte.

— Voi știți multe lucruri, Elemak, Mebbekew, spuse Tata, dar cu toate cunoștințele voastre nu păreți să fi stăpânit vreodată conceptul de loialitate și supunere. Învățați-l de la frații voștri mai mici și abia după aceea veți fi vrednici de bogățiile și onorurile la care aspirați.

Asta e, își zise Nafai. Acum sunt mort. La fel de bine aş putea fi un vierme în pâinea lor, după cum m-au tratat pe parcursul întregului drum. Mai bine aş fi rămas acasă decât să călătoresc în condițiile astea, mulțumesc frumos, Tată.

— Tată, o să fac tot ce-mi spui, zise Elemak. Dar glasul lui era slab și rece și pe Nafai îl duru inima auzindu-l.

Elemak se apucă posac de pregătirile pentru drum. După cum se aștepta Nafai, Elya îl ignoră complet când întreabă cu ce ar putea fi de folos. Iar Mebbekeew îi aruncă o asemenea privire, încât Nafai fu străbătut de un fior de teamă. Mă vrea mort, se gândi. Meb vrea să mor.

Întrucât nu i se permitea să ajute și evident era mai înțelept să treacă cât mai neobservat în perioada următoare, Nafai se întoarse în cortul pe care îl împărțea cu Issib și-l ajută pe fratele lui să împacheteze, activitate care în mare parte constă în a-i înfășura flotoarele și a le depozita într-un sac. Putea să vadă în ochii lacomi cu care Issib urmărea flotoarele că pentru el nu conta ce gândesc despre el Elemak sau Mebbekeew - el voia să se întoarcă acolo unde își putea folosi trupul, unde era liber și nu era nevoie să fie îmbrăcat sau scos afară să-și facă nevoile ca un bebeluș sau un animal de casă. Cât de prizonier trebuie să se simtă, închis în propriul lui corp, gândi Nafai. Apoi treaba se termină și Issib fu așezat în scaun, plutind peste pământ și arătând ca un monarh iritat pe tronul său. Era nerăbdător să plece, nerăbdător să se întoarcă în Basilica.

Toți sunt nerăbdători, cugetă Nafai. Dar nici unul dintr-un motiv bun. Nimeni nu-și dorește să ajungă acolo pentru a ajuta la împlinirea planului Sufletului Suprem.

Nafai se pomeni pe marginea apei, apucând o creangă groasă de vreo zece centimetri și îndoind-o în mâini sub formă de potcoavă. Îi opunea rezistență, dar cedă sub forța lui.

— N-o rupe, zise Tata.

Nafai se întoarse speriat. Dădu drumul ramurii și aceasta țâșni în sus scăpată de sub control; câteva frunze îl izbiră peste față.

— I-a luat mult ca să crească așa, zise Tata.

— Nu voiam s-o rup.

— Erai cât pe ce. Eu mă pricep la plante. Tu nu. Erai pe punctul de-a o rupe.

— Nu sunt atât de puternic.

— Ești mai puternic decât crezi. Tata îl măsură din ochi: Paisprezece ani. Râse puțin: Genele mamei tale, nu ale mele, mă tem. Mă uit la tine și văd...

— Pe Mama?

— Cum ar fi putut fi Issib, la trup la fel ca și la minte. Bietul băiat.

Bietul băiat. De ce nu te uiți uneori la mine, Tată și să mă vezi *pe mine*? În locul unui copil imaginar. În locul unui băiețel care inventează viziuni, de ce nu vezi ceea ce sunt: un bărbat care a auzit vocea Sufletului Suprem, chiar mai clar decât tine?

— Mă tem, spuse Tata.

Nafai își privi tatăl în ochi. Oare mă tachinează?

— Te trimit la ceva mai periculos decât bănuiesc că îți imaginează frații tăi. Dar tu înțelegi, nu-i așa?

— Cred că da.

— După ceea ce ai văzut.

Era deopotrivă o întrebare și un răspuns. Ce întreba oare, dacă Nafai știa adevărul despre Elya și Meb? Putea fi și asta, pentru că Tata nu știa acest lucru. Nu, Tata întreba dacă Nafai avusese cu adevărat viziuni.

Prima reacția a lui Nafai fu să se înfurie - să fie rănit, ofensat. Apoi își dădu seama că greșea. Pentru că Tata avea dreptul să întrebe, avea dreptul să aștepte înainte de a crede în viziunile lui, așa cum spusese Issib. El încerca să accepte ideea că Nafai era un slujitor al Sufletului Suprem.

— Da, zise Nafai. Am văzut. Dar nu era nimic despre Catalog.

— Gaballufix n-o să renunțe la el. În viziune renunța, dar Sufletul Suprem nu poate vedea totul. Catalogul nu e ceva ce împrumuți pur și simplu. E foarte puternic.

— De ce? Ce poate să facă?

— Nu știu ce poate să facă el propriu-zis. Dar știu că înseamnă putere. Știu că printre Palwashantu cel care păstrează Catalogul este cel care obține

încrederea clanului. Cea mai mare onoare. Gabya nu va renunța la el. Mai întâi va uide. Acolo îmi trimit eu fiii.

Expresia de pe chipul Tatei era mânioasă. Nafai își dădu seama că era furios că Sufletul Suprem îi cerea să facă așa ceva.

Apoi, sub privirile lui Nafai, Tata își recăpătă controlul și fața îi redeveni calmă.

— Sper, spuse încet, sper că Sufletul Suprem s-a gândit bine.

— Tată, eu o să merg și o să fac tot ce va cere Sufletul Suprem. Pentru că știu că el nu ne-ar cere s-o facem fără să ne fi pregătit o cale prin care să reușim.

Tata îi studie îndelung chipul. Apoi zâmbi. Nafai nu mai văzuse niciodată un astfel de zâmbet pe fața tatălui său. Ușurarea, încrederea.

— Nu joci teatru, nu-i așa? zise Tata. Nu spui ceea ce crezi că vreau eu să aud.

— Când a spus vreunul dintre fiii tăi ceva ce credeau ei că vrei să auzi?

Tata râse, dându-și capul pe spate și strigând:

— Niciodată!

Apoi la fel de repede râsul se opri. Tata apucă în mâini capul lui Nafai, între palmele lui mari, bătătorite și cu vene proeminente, zbârcite și aspre după anii de lucru cu bușteni, hamuri de piele și piatră brută și ținând aceste palme de o parte și de alta a feței lui Nafai se aplecă în față și îl sărută pe buze.

— Fiul meu, șopti. Fiul meu.

Pentru o clipă stătură amândoi acolo, lângă copac, lângă apă, până când auziră zgomot de pași și se întoarseră. Era Elemak, cu chipul încă mohorât și furios.

— E timpul să plecăm, zise. Mă rog, dacă vrem să avansăm ceva astăzi.

— Sigur că da, plecați, zise Tata. Nu vă mai rețin nici o secundă.

În câteva minute se urcară din nou pe cămile, îndreptându-se înapoi spre oraș.

11. FRĂȚII

Basilica nu se zărea încă, dar Elemak cunoștea drumul. Îl cunoștea la fel de bine ca pe propria față în oglindă, fiecare denivelare a suprafeței, fiecare povârniș care putea să se agațe de lamă și să sângereze. Cunoștea umbrele din fiecare moment al zilei, locurile unde s-ar putea găsi apă după ploaie, unde s-ar putea ascunde tâlhari.

Spre unul dintre aceste locuri Elemak își conducea acum frații. De câțva timp nu mai urmaseră drumul propriu-zis, dar îl avuseseră mereu în raza vizuală. Acum îl lăsaseră în spate și în curând terenul deveni destul de accidentat ca să fie nevoiți să se oprească și să descalece.

— De ce ne oprim aici? întrebă Mebbekew.

— Flotoarele funcționează, zise Issib. Suntem atât de aproape, încât mă pot mișca și fără afurisitul ăla de scaun.

Elemak îi aruncă o privire fratelui său infirm și clătină din cap.

— Nu ne putem baza pe asta. Dăm jos și scaunul pentru că va trebui să-l folosești.

De obicei Issib era ascultător, dar nu și de data asta.

— Folosește-l tu dacă ți se pare atât de confortabil.

— Uită-te la tine, zise Elemak. Flotoarele funcționează în cel mai bun caz cu intermitențe. O să începi să le pierzi și să cazi și nu ne putem permite așa ceva. Folosește scaunul.

— O să fie mai bine pe măsură ce ne apropiem.

— Nu ne apropiem.

— Atunci ce facem? întrebă Mebbekew.

— Coborâm în defileul ăsta unde câmpul magnetic din Basilica cu siguranță *nu* ajunge și acolo vom aștepta până la căderea nopții.

— Și după aia? Întrucât se pare că tu ești șeful aici, m-am gândit să întreb.

Elemak se confruntase cu astfel de situații de multe ori până atunci, din partea tovarășilor de drum, câteodată chiar și a oamenilor angajați. Știa cum să le facă față - supunerea brutală, imediat și public, astfel încât să fie limpede în mințile celorlalți cine conduce. Așa că, în loc să-i răspundă lui Mebbekew, îl apucă de brațe - brațe subțiri, ca de femeie, doar era actor,

pentru numele Sufletului Suprem! - Și îl izbi cu spatele de un perete de stâncă. Mișcarea bruscă sperie una dintre cămile, care lovi din picioare, scuipă, răgi în semn de protest. Pentru o clipă, Elemak se temu că va fi nevoit să calmeze animalul - dar nu, Nafai îl liniștea deja. Băiatul chiar era util și la altceva în afară de a-l linguși pe Tata. Nu ca Mebbekew, care nu era constant decât în instabilitatea lui. Elemak nu-și putea da seama cum de Gaballufix se încrezuse în el. Cu siguranță Gabya își închipuia că Mebbekew va lăsa să-i scape ceva. Chiar dacă nu-i zisese Tatei direct despre complot, categoric spusese cuiva - altfel de unde să fi știut Tata?

În ochii lui Meb se citea o panică pură și durere - capul i se lovise puternic de piatră. Cu atât mai bine, se gândi Elemak. Meditează puțin la durere. Apoi gândește-te bine înainte de a-mi pune la îndoială autoritatea în timpul drumului.

— Eu *sunt* șeful aici, șopti Elemak.

Meb dădu din cap.

— Și eu spun că vom aștepta până se întuneacă.

— Glumeam, scânci Meb. De ce trebuie să fii atât de *serios* în toate privințele?

Elemak aproape că îl lovi din nou. Serios? Nu-ți dai seama că acolo, în Basilica, cel mai puternic și mai periculos om din oraș este aproape sigur convins că noi l-am trădat și l-am avertizat pe Tata să fugă? Pentru Mebbekew, Basilica era un oraș al plăcerilor și aventurilor. Ei, bine, dincolo de ziduri s-ar putea să existe aventură, dar nici un strop de plăcere.

Dar Elemak nu îl lovi pe Meb, pentru că asta ar fi însemnat un exces și ar fi generat resentimente în loc de respect în ochii celorlalți. Elemak știa cum să conducă oamenii și știa cum să-și controleze propriile sentimente ca să nu le lase să se amestece în judecata sa. Slăbi strânsoarea asupra lui Mebbekew și îi întoarse spatele, arătându-și astfel încrederea absolută în poziția lui de conducător și disprețul pentru Mebbekew. Meb nu va îndrăzni să-l atace, nici chiar de la spate.

— La căderea nopții ceea ce se va întâmpla va fi destul de simplu. Eu voi intra în oraș, voi discuta cu Gaballufix și voi aduce Catalogul.

— Ba nu, zise Issib. Tata a spus că trebuie să mergem toți.

O altă insubordonare - dar nu una serioasă și era vorba de Issib, infirmul, așa că nici nu se punea problema unei demonstrații de forță.

— Am venit toți. Dar eu *îl cunosc* pe Gaballufix. E fratele meu vitreg - la fel de frate ca oricare dintre voi. Am cele mai mari șanse să-l conving să ne dea Catalogul.

— Vrei să spui că am făcut atâta drum ca să mă lași să stau aici, în sicriul ăsta al meu de metal și să nu mă apropii mai mult de oraș?

— Mai bine scaunul decât un sicriu adevărat, zise Elemak. Dacă tu crezi că va fi distractiv să intri în oraș, eu îți spun că ești un prost. Gaballufix e periculos.

— Chiar este, aprobă Nafai. Elya are dreptate. Dacă intrăm toți, un eșec ar putea să însemne să fim uciși cu toții sau luați prizonieri. Dacă se duce numai unul, dacă el dă greș, noi, ceilalți, tot am fi în stare să realizăm ceva.

— Dacă eu nu reușesc, întoarceți-vă la Tata, spuse Elemak.

— Sigur, replică Meb. Sunt convins că am memorat cu toții drumul.

— Nu poți pleca tu, zise Issib. Dintre toți, tu ești singurul care ne poate conduce acasă.

— Mă duc eu, spuse Nafai.

— Corect, râse Elemak. *Tu*, cel care semeni cel mai mult cu Doamna Rasa. Nu cred că ai înțeles ideea, Nyef. Dacă se uită o singură dată la tine Gaballufix își va aminti de singura umilință pe care nu a reușit niciodată s-o răzbune: Doamna Rasa refuzându-i contractul după ce i-a născut două fiice și în mai puțin de o săptămână încheind un nou contract cu Tata - contract pe care până azi nu l-a întrerupt. Intră singur în casa lui Gaballufix, fără să știe nimeni din oraș că ești acolo și viața ta s-a terminat, Nyef.

— Atunci eu, propuse Mebbekew.

— Tu doar te-ai îmbăta sau ți-ai găsi vreo femeie și apoi te-ai întoarce și ai minți că ai vorbit cu Gaballufix și el a refuzat.

Mebbekew păru să cocheteze cu ideea de a se supăra, apoi se gândi mai bine.

— Posibil. Dar e un plan mai bun decât ce am auzit până acum.

— Ce spui de al meu? întrebă Issib. Mă duc eu să întreb. Ce-o să-i facă Gaballufix unui infirm?

Elemak scutură din cap.

— Să te rupă în două cu mâinile goale, dacă așa are chef.

— Și tu *ești prieten* cu el? se miră Mebbekew.

— Frate. Suntem frați. Nu ne alegem frații, să știi. Ne descurcăm doar cu ceea ce primim.

— Nu i-ar face rău unui infirm, insistă Issib. S-ar face de rușine în fața propriilor oameni.

Elemak știa că Issib avea dreptate. Infirmul ar fi putut fi singurul care să intre să discute cu Gaballufix și să iasă de acolo în viață. Problema era că Elemak *nu putea* să-l lase pe Issib sau pe Nafai să vorbească cu acel om. Gaballufix ar putea spune ceva care să-l compromită. Nu, trebuia să se ducă el însuși, să poată sta de vorbă cu Gabya între patru ochi, poate să mai calmeze lucrurile, să-l convingă pe fratele său că nu el îl avertizase pe Tata despre planul de a-l asasina pe Roptat în circumstanțe care l-ar fi implicat și l-ar fi discreditat pe Wetchik. Dacă ar afla, Meb, Issya și Nyef nu ar înțelege că în perspectivă era cel mai bun plan pentru Tata. Dacă nu îl neutralizau astfel pe Tata, în cele din urmă Tata ar fi murit în circumstanțe misterioase.

— Uite cum facem, zise Elemak. Dacă nu cădem de acord, să decidă Sufletul Suprem cine să meargă. O tradiție veche și onorabilă - să tragem la sorți. Se aplecă și culese un pumn de pietre de pe jos: trei deschise la culoare, una închisă.

Dar în timp ce vorbea se asigură că o a patra piatră de culoare deschisă era ascunsă între două degete.

— Cel cu piatra închisă la culoare se duce în oraș.

— Bine, aprobă Meb și ceilalți dădură din cap.

— Țin eu pietrele, zise Nafai.

— Nu ține nimeni pietrele, băiete, replică Elemak. Sunt prea multe șanse să fim trași pe sfoară, nu-i așa?

Elemak se întinse spre o nișă în piatră, invizibilă din locul în care stăteau. Amestecă ostentativ cele patru pietre.

— După ce le amestec eu, le poți amesteca și tu, Nafai, zise. Așa o să ne asigurăm că nimeni nu știe unde se află fiecare piatră.

Nafai păși imediat înainte, se întinse spre nișă și amestecă pietrele. Patru, desigur - Elemak știa că el va pipăi patru pietre și va fi satisfăcut. Ceea ce nu știa era că piatră întunecată se găsea acum între degetele lui Elemak, iar cele patru pietre din nișă erau toate deschise la culoare.

— Dacă tot ești cu mâna acolo, Nyef, dă-i drumul și alege o piatră.

Nafai, fraierul, scoase o piatră deschisă și se încruntă la ea. La ce se așteptase? Juca un joc de bărbați. Nici unul dintre acești băieți nu părea să-și dea seama că un om cu responsabilitățile lui Elemak nu ar fi rezistat niciodată pe drumuri dacă nu ar fi știut cum să se asigure că sorții ieșeau întotdeauna așa cum voia el.

— Acum eu, zise Issib.

— Nu, îl opri Elemak. E rândul meu.

O altă regulă a jocului - Elemak trebuia să tragă printre primii, altfel cineva ar putea deveni suspicios, ar verifica pietrele și ar vedea că acolo nu era nici una închisă la culoare. Se întinse, se prefăcu că răcolește pietrele, apoi o scoase bineînțeles pe cea întunecată - dar și cu cea deschisă suplimentară ascunsă între degete. Când verificară găsiră doar două pietre rămase în nișă.

— Ai recunoscut-o după pipăit, zise Mebbekew.

— Nu fi cârcotaș. Dacă totul merge bine, poate vom intra cu toții în oraș. Totul depinde de reacția lui Gaballufix, nu? Iar el e fratele meu - dacă îl poate convinge cineva, eu sunt acela.

— Eu intru în oraș indiferent ce s-ar întâmpla, zise Issib. O să aștept până te întorci, dar nu plec de aici fără să intru.

— Issya, nu pot să-ți promit că o să te las dincolo de zidurile orașului. Dar asta pot să-ți promit înainte de a pleca: o să te apropii suficient cât să-ți poți utiliza flotoarele. Bine?

Issib aprobă acru.

— Însă vreau cuvântul vostru că nimeni nu părăsește locul ăsta până nu mă întorc.

— Ce facem dacă Gaballufix te omoară? întrebă Meb.

— N-o să mă omoare.

— Ce facem, insistă Meb, dacă nu te întorci?

— Dacă nu mă întorc până în zori, spuse Elemak, înseamnă că sunt fie mort, fie prizonier. Atunci, dragii mei frățiori, n-o să mai fiu eu șeful și deci nu prea o să-mi mai pese ce faceți. Duceți-vă acasă, întoarceți-vă la Tata, intrați în oraș și trageți-v-o, lăsați-vă uciși sau ascundeți-vă, pentru mine n-o să mai aibă nici o importanță. Dar nu vă faceți griji - o să mă întorc.

Asta le dădu mult de gândit în timp ce el îi conducea prin defileu într-o zonă ferită unde era puțin probabil să-i găsească cineva.

— Uite, zise Elemak. De aici puteți privi zidurile orașului. Se vede Poarta de Sus.

— Poartă asta o s-o folosești? întrebă Nafai.

— La intrare, da. La ieșire, o să folosesc poarta la care reușesc să ajung.

Spunând asta îi părăsi, pășind brav, dorindu-și să simtă măcar jumătate din curajul pe care îl etalase în fața lor.

Să intre în oraș prin Poarta de Sus nu era atât de dificil cum ar fi fost pe la Poarta Pieței - la urma urmelor aici nu exista o Piață a Aurului de protejat. Totuși Elemak trebui să permită să i se scaneze degetul mare pentru a-și dovedi cetățenia și astfel computerul orașului află de intrarea lui. Elemak nu se îndoia că, deși casa lui Gabya nu era conectată direct la computer - ceea ce ar fi fost, desigur, ilegal - cu siguranță avea informatori în guvern, iar dacă pe Gabya îl interesa intrarea lui Elemak în Basilica ar fi obținut informația în câteva secunde.

De fapt Elemak era oarecum ușurat că nu fusese reținut de paznicul porții; însemna că Gaballufix nu pusese numele lui pe lista celor care trebuiau arestați imediat. Sau că Gabya nu avea încă atâta putere în oraș cum se lăudase în fața prietenilor și sprijinatorilor. Poate că încă nu putea să dea ordine paznicilor de la porți să-i aresteze dușmanii personali.

Oare sunt eu dușmanul lui? se gândi Elemak. Fratele, da. Prietenul, nu. Un aliat convenabil pentru un timp, da. Amândoi am văzut oportunitatea de a obține beneficii de pe urma unei relații strânse. Dar acum el mă privește

ca pe o veche afacere care a mers prost, ca pe un prieten posibil util, sau ca pe un trădător care trebuie pedepsit?

Elemak intenționa să se ducă direct la Gaballufix acasă, dar odată intrat în oraș nu se putu hotărî s-o facă. Merse de la Coșul de Sus pe Strada Bibliotecii, apoi o luă pe Templului și Aripiei. Fie Strada Templului, fie a Aripiei l-ar fi condus aproape de casa lui Gabya, dar deja Elemak era din ce în ce mai alarmat din cauza soldaților pe lângă care trecea sau care treceau pe lângă el. În primul rând, erau mai mulți decât înainte ca Tata să-i ducă în deșert și cu toate că evită cu grijă să se uite direct la ei, începu să se simtă din ce în ce mai inconfortabil. În final, când zări un grup de vreo zece dând colțul pe Strada Aripiei, se adăposti într-o ușă și își permise să se uite atent la ei.

Imediat își dădu seama ce nu era în regulă. Erau toți identici - fețele, hainele, armamentul, totul. „Imposibil”, șopti. Nu puteau exista atâția oameni identici pe lume în același timp. Vechile basme despre clonare îi trecură rapid prin minte - vrăjitoare și vraci ce încercau să conducă lumea creând copii genetic identice ale lor, care inevitabil (cel puțin în povești) se întorceau împotriva creatorilor lor și îi ucideau. Dar aici era lumea reală și aceștia erau soldații lui Gabya; el nu știa mai multe despre clonare decât știa despre zbor, iar dacă el *ar fi putut* face clone, cu siguranță ar fi ales un model mai bun decât acești huligani banali și cu expresii stupide care patrulau cu zecile pe străzi.

— Nu-i decât un fals, spuse o femeie.

Nimeni nu stătea alături de Elemak în cadrul ușii. Abia când pași în stradă văzu cine vorbise, o sălbatică murdară, fără vârstă, acoperită doar de funingine și praf. Elemak nu era dintre aceia care vedeau în sălbatică un obiect al dorinței, deși unii dintre prietenii lui se foloseau ocazional de ele ca de niște recipiente pentru a-și satisface poftele animalice. El ar fi ignorat-o, numai că ea părea să fi răspuns comentariului său șoptit și în plus cu cine putea să stea de vorbă mai în siguranță decât cu o anonimă femeie sfântă din deșert?

— Cum fac? întrebă. Adică, să arate toți la fel.

— Se spune că e o veche tehnică pentru costumele de teatru, la modă acum o mie de ani.

Nu vorbea ca o femeie din deșert.

— Cum funcționează?

— E o plasă fină, purtată ca o pelerină. În talie au un buton de comandă care o pornește și o oprește. Se ajustează automat la lumina mediului înconjurător - devine strălucitoare sub razele soarelui, mai ștersă la umbră sau la lumina lunii. Un dispozitiv foarte inteligent.

Vocea ei suna din ce în ce mai rafinat pe măsură ce vorbea.

— Cine ești? Întrebă el.

Ea îl privi drept în față.

— Sunt Sufletul Suprem, zise. Tu cine ești, Elemak? Ești prietenul său dușmanul meu?

Pentru o clipă, Elemak înlemni de spaimă. Își făcuse atâtea probleme din cauza lui Gaballufix, se temuse că un soldat ar putea să-l recunoască și să-l strige pe nume, să-l răpească sau chiar să-l ucidă pe loc, încât faptul că acum fusese recunoscut de o femeie nebună pe stradă îl năucise complet. Cum să te ascunzi când chiar și cerșetorii de pe străzi îți știu numele? Abia când ea se mișcă, introducându-și un deget în ombilic și răsucindu-l ca și cum ar fi amestecat acolo o fiertură scârboasă, dezgustul lui depăși frica și îl împinse în stradă, fugind orbește cât mai departe de ea.

Cu asta planul său de a se deplasa pe străzi firesc, neobservat, se năruí. Avu totuși destulă prezență de spirit să nu meargă direct la casa lui Gabya, nu în starea în care se afla. Unde s-ar fi putut duce? Obișnuința l-ar fi condus la casa mamei lui - bătrâna Hosni deținea o casă frumoasă și veche în Izvoare, lângă Poarta din Spate, de unde ea se amestecă în politică, ridica și distrugea reputațiile tinerilor și tinerelor din guvern. Dar dorința triumfă asupra obișnuinței și în loc să se refugieze lângă mama lui se pomeni la poarta casei Rasei.

Bineînțeles, învățase aici când era mic, chiar înainte ca Tata să se căsătorească prima dată cu ea; de fapt pentru că mama lui îl dusesese la Rasa, tatăl lui și învățătoarea lui se întâlniseră pentru prima dată. Fusese oarecum jenant ca elevii ceilalți să bârfească despre relația dintre profesoara lor și tatăl lui Elya și din acel moment nu se mai simțise pe deplin confortabil acolo până când la treisprezece ani părăsise mulțumit școala. Însă acum venea la Rasa nu ca elev, ci ca pretendent - unul foarte bine primit.

O clipă, ezitând în ușa, Elemak își dădu seama că făcea exact ceea ce le interzisese fraților săi mai mici - se ocupa de treburi personale când ar fi trebuit să facă ceea ce îi ceruse Tata. Dar orice remușcări ar fi simțit, le înlătură imediat. Curtea pe care i-o făcea lui Eiadh însemna mai mult decât încheierea unei căsătorii avantajoase. Undeva în cursul ultimelor luni se îndrăgostise de ea; o dorea mai mult decât crezuse vreodată că va putea dori o femeie. Glasul ei era ca o muzică, trupul o sculptură infinit variabilă care îl uluia la fiecare mișcare. Dar pe măsură ce dragostea lui pentru ea creștea, se temea tot mai mult că iubirea lui Eiadh pentru el nu sporea în aceeași măsură. Din câte știa, ea îl dorea numai pentru că era moștenitorul marelui Wetchik, care i-ar putea oferi o avere și un prestigiu uriaș. Iar dacă asta era tot ce vedea ea în el, tot ce simțea pentru el, atunci evenimentele recente ar face-o să se întoarcă împotriva lui. Ea ar putea să nu mai aibă nici un avantaj dacă s-ar căsători acum cu moștenitorul lui Wetchik, toate afacerile lui fiind închise și lichidate. Oare cum îi va răspunde acum?

Trase de șnur; clopoțelul sună. Era o sonerie de modă veche, mai mult ca un gong profund decât clinchetul muzical care era acum la modă. Spre surprinderea lui, ușa o deschise însăși Rasa.

— Vine un bărbat la ușa mea, zise ea. Un tânăr puternic, cu praful și sudoarea deșertului pe față. Ce să înțeleg de la tine? Îmi aduci vești de la soțul meu? Îmi aduci alte amenințări din partea lui Gaballufix? Ai venit să o răpești pe nepoata mea Eiadh? Sau ai venit cu teamă în inimă, înapoi la școala copilăriei tale, sperând să primești o baie și o masă și niște ziduri solide în spatele cărora să fii în siguranță?

Spuse toate astea cu asemenea umor că teama lui Elemak se risipi. Se simțea bine când Rasa i se adresa aproape ca unui egal și cu afecțiune sinceră.

— Tata e bine, răspunse el. Nu l-am întâlnit pe Gabya de când m-am întors în oraș. Sper să o văd pe Eiadh, dar nu am planuri de răpire deocamdată; cât despre baie și masă, aș accepta recunoscător ospitalitatea ta, dar niciodată nu aș cere-o.

— Sunt convinsă. Ai da năvală și te-ai aștepta ca Eiadh să se bucure de îmbrățișarea ta când miroși ca o cămilă și împrăștii nisip la fiecare pas. Intră, Elemak.

Pe când se desfăta în baie simți iarăși o urmă de vinovăție, gândindu-se că frații lui îl așteptau printre pietre în arșița zilei - însă să facă baie și să fie curat când se va întâlni cu Gaballufix era planul cel mai rațional. Ar arăta mult mai puțin disperat și ar transmite un mesaj clar că are prieteni în oraș - o poziție mult mai bună pentru negociere. Doar dacă Gaballufix nu ar vedea în asta încă o dovadă că Elemak jucase la două capete. Nu contează, nu contează. Hainele lui, proaspăt spălate și aerisite, îl așteptau întinse pe uscător, iar el le luă recunoscător după ce ieși din baie, lăsând uscătorul să-l usuce și pe el în timp ce se îmbrăca. Ignoră uleiurile de păr - păstrarea părului curat era una din căile prin care adepții partidului pro-Potok- găvan se identificau între ei, refuzând să semene în vreun fel cu Capetele Ude.

Eiadh îl întâlni chiar în salonul Rasei. Părea timidă, dar el consideră asta un semn bun - cel puțin nu se arăta arogantă sau supărată. Însă putea să îndrăznească să-și asume libertățile pe care și le permisesese la ultima întâlnire? Sau acum ar fi fost o dovadă de îngâmfare, având în vedere schimbarea circumstanțelor? Păși spre ea, dar în loc să se așeze alături se lăsă într-un genunchi în fața ei și îi luă mâna. Ea îi dădu voie, apoi întinse cealaltă mână și îi atinse obrazul.

— Acum suntem doi străini? întrebă ea. Nu vrei să stai lângă mine?

Îi înțelesese ezitarea, iar aceasta era reasigurarea de care avea nevoie. Se așază imediat lângă ea, o sărută, îi cuprinse talia și o simți respirând pasional, dornică să i se ofere. La început își vorbiră puțin, cel puțin în cuvinte; prin mișcări ea îi spuse că sentimentele ei pentru el nu slăbiseră.

— Credeam că ai plecat pentru totdeauna, șopti ea după o tăcere lungă.

— Nu de lângă tine. Dar nu știu ce îmi rezervă viitorul. Agitația din oraș, exilul Tatei...

— Se spune că fratele tău complota să-l asasineze pe tatăl tău...

— Niciodată.

— Și alții spun că tatăl tău complota să-ți ucidă fratele...

— Ce nonsens. E comic. Amândoi sunt oameni încăpățânați, atâta tot.

— Nu *tot*, zise Eiadh. Tatăl tău nu a venit niciodată aici însoțit de soldați, amenințând că poate intra oricând vrea, așa cum a făcut Gaballufix.

— A venit *aici*! rosti Elemak furios. Pentru ce?

— A fost cândva soțul mătușii Rasa, amintește-ți, au două fiice...

— Da, cred că le-am cunoscut.

— Bineînțeles, zise ea râzând. Sunt nepoatele tale, știu. Și surorile lui Nyef și Issya - nu-i așa că legăturile de familie sunt complicate? Dar ce am vrut să spun a fost că vizita lui Gaballufix nu a fost chiar atât de ciudată, cât *modul* în care a venit, cu soldații ăia în costumele lor oribile în care arată toți atât de inuman.

— Am auzit că e holografie.

— Un dispozitiv foarte vechi pentru teatru. Acum că l-am văzut, mă bucur că actorii noștri folosesc machiaj sau cel mult măști. Holografia e tulburătoare. Nefirească.

Își strecură mâinile pe sub cămașa lui, mângâindu-i pielea. Îl gâdila. Se înfioră.

— Vezi? zise ea. Cum poate o hologramă să te facă să simți asta? Cum poate cineva suporta să fie atât de *nenatural*?

— Îmi imaginez că sunt încă destul de reali pe sub hologramă. Și se pot strâmba la tine fără ca tu să știi.

Ea râse.

— Totuși, imaginează-ți cum ar fi să fii actor și să ai așa ceva. Cum ți-ar putea recunoaște cineva expresiile feței?

— Poate că le foloseau numai pentru rolurile fără cuvinte - așa același actor putea juca zeci de roluri schimbând instantaneu costumele.

Ochii lui Eiadh se măriră.

— Nu știam că te pricepi așa de bine la teatru.

— Am făcut cândva curte unei actrițe, spuse Elemak. O spusese intenționat, știind că pe majoritatea femeilor le irită să audă despre vechile iubiri. Pe atunci o consideram frumoasă. Înțelegi, nu te văzusem niciodată *pe tine*. Acum mă întreb dacă nu era cumva o hologramă.

Ea îl sărută drept mulțumire pentru compliment.

Apoi ușa se deschise și intra Rasa. Le acordase cele cincisprezece minute corecte din punct de vedere social - poate ceva mai mult.

— Ce drăguț din partea ta să ne vizitezi, Elemak. Mulțumesc, Eiadh, că ai stat de vorbă cu oaspetele nostru cât timp am fost eu reținută.

Acest obicei al curtezanilor de a se preface că ar fi venit să discute cu stăpâna casei, în timp ce tânăra vizată o ajuta doar pe gazdă să îl întrețină pe musafir era un pretext delicat pentru a face curte cuiva.

— Sunt extrem de recunoscător pentru ospitalitatea voastră, zise Elemak. Ai salvat un călător obosit, doamnă Rasa; nu știam cât de aproape de moarte am fost până când bunătatea ta m-a adus la viață.

Rasa se întoarse către Eiadh.

— E într-adevăr priceput la asta, nu-i așa?

Eiadh surâse dulce.

— Doamnă Rasa, spuse Elemak, nu știu ce îmi rezervă viitorul. Trebuie să mă întâlnesc astăzi cu Gaballufix și nu știu ce se va întâmpla.

— Atunci nu te întâlnești cu el, zise Rasa, chipul ei devenind serios. Mi se pare că acum este foarte periculos. Roptat e convins că a existat un complot pentru a-l ucide la întâlnirea aceea din seară, în ziua în care a plecat Wetchik. Dacă Wetchik ar fi fost acolo, așa cum fusese înțelegerea, Roptat ar fi căzut în capcană. Eu îl cred - sunt convinsă că Gaballufix are crima în sânge.

Elemak știa că așa era, dar nu știa ce ar fi ieșit dacă i-ar fi confirmat suspiciunile Rasei. În primul rând, Rasa și Eiadh s-ar fi întrebat cum de știa Elemak despre un asemenea complot, iar dacă știa de ce nu îl avertizase el însuși pe Roptat. Femeile nu înțeleg că uneori pentru a evita miile de victime ale unui război sângeros e mai bine și mai pașnic să previi conflictul prin moartea unui singur om la momentul potrivit. O strategie bună poate fi atât de ușor considerată în mod greșit drept crimă de oamenii simpli.

— Poate, replică Elemak. Oare chiar știe cineva ce este în inima altcuiva?

— Eu cunosc inima cuiva, spuse Eiadh. Și a mea nu are secrete față de el.

— Dacă nu te referi la Elemak, atunci bietul de el ar putea începe să se gândească la o crimă pasională.

— Bineînțeles că vorbesc despre Elya, zise Eiadh luându-i mâna și ținându-i-o în poală.

— Doamnă Rasa, nu mă duc fără rost la Gaballufix. Tata m-a trimis. Are nevoie de ceva ce numai Gaballufix poate să-i dea.

— Există ceva ce ne trebuie tuturor și numai Gaballufix ne poate da, zise Rasa și anume pacea. I-ai putea pomeni despre asta când îl vezi.

— O să încerc, spuse Elemak, deși amândoi știau că nu o va face.

— Ce vrea Wetchik? Mi-a trimis vreun mesaj?

— Nu cred că se aștepta să te întâlnesc. O viziune din partea Sufletului Suprem m-a adus aici. De fapt, am venit toți patru.

— Chiar și Issib! Aici!

— Nu. I-am lăsat în afara orașului, într-un loc sigur. Nimeni în afară de voi două nu știe că sunt aici, dacă mă descurs. Cu puțin noroc, voi lua Catalogul și voi părăsi orașul înainte de căderea nopții și după aceea habar n-am când ne vom mai întoarce.

— Catalogul, șopti Rasa. Atunci nu se va mai întoarce niciodată.

Elemak fu tulburat auzind-o spunând așa ceva.

— De ce? Ce este *Catalogul*?

— Nimic, răspunse ea. Adică, nu știu. Numai că... hai să spunem că dacă Palwashantu își dau seama că a dispărut...

— Cum poate fi atât de important? Eu n-am auzit niciodată de el înainte ca Tata să mă trimită să-l iau.

— Nu, nu se prea vorbește despre Catalog. Presupun că nu a mai fost nevoie de el. Sau poate că Sufletul Suprem nu vrea să fie cunoscut.

— De ce? Există o mulțime de cataloage - cu zecile în fiecare bibliotecă din lume, câteva sute numai în Basilica. De ce acesta este *Catalogul*?

— Nu sunt sigură, recunoscui Rasa. Chiar nu sunt. Știu doar că e singurul artefact păstrat din ritualurile bărbaților care este menționat și în tradițiile femeilor.

— Ritualuri? Cum e folosit?

— Nu știu. *Nu a fost* niciodată folosit, din câte știu eu. Nu l-am văzut niciodată, nici măcar nu știu cum arată.

— O, *asta* chiar e o veste bună, făcu Elemak. Am presupus că arată ca toate celelalte cataloage, iar acum tu îmi spui că Gaballufix ar putea să-mi dea orice și să numească acel obiect Catalogul, iar eu n-o să știu niciodată dacă m-a înșelat.

Rasa zâmbi.

— Elemak, trebuie să înțelegi. Dacă nu vrea să piardă conducerea clanului Palwashantu, n-o să-ți dea *niciodată* Catalogul.

Elemak era îngrijorat, dar nu demoralizat. Ea credea sincer în ceea ce spunea, însă asta nu însemna și că avea dreptate. Nimeni nu știa cu adevărat ce va face Gaballufix, iar dacă el ar crede că poate obține vreun avantaj, ar vinde orice. Chiar și pe mama lor, dacă Gabya s-ar gândi vreodată că bătrâna Hosni ar putea avea o oarecare valoare. Nu, Catalogul putea fi obținut dacă prețul oferit era cel corect. Și cu cât își dădea mai mult seama cât de important era acest misterios artefact, cu atât îl voia mai mult, nu numai pentru a-i face plăcere Tatei, nu numai ca parte a jocului pe care îl juca pentru a poseda viitorul, ci din dorința de a avea Catalogul în sine. Dacă cel care îl avea primea o asemenea putere, de ce să nu fie al lui?

— Elemak, zise Rasa, dacă obții totuși Catalogul, trebuie să înțelegi că Gaballufix nu te va lăsa să-l păstrezi. Va face cumva să-l recapete. Atunci o să fii în mare pericol. Ceea ce vreau să-ți spun este că dacă tu sau vreunul dintre frații tăi va fi nevoit să se refugieze din fața lui Gabya, atunci să nu aibă încredere în nici un bărbat. Mă înțelegi? În nici un bărbat.

Elemak nu știa ce să-i răspundă. El era bărbat; cum se aștepta ea să reacționeze la un asemenea sfat?

— Sunt puține femei în orașul ăsta, continuă Rasa, care nu s-ar bucura să-l vadă pe Gabya lipsit de puterea și prestigiul lui. Bucuroase l-ar ajuta pe cel care a luat Catalogul să scape din mâna lui Gaballufix - chiar dacă a obținut Catalogul prin mijloace care în mod obișnuit ar fi considerate...

— Crime, zise Elemak.

— Urăsc gândul ăsta. Dar Tatăl tău are cu siguranță dreptate că ar fi o lovitură puternică pentru Gaballufix dacă ar pierde Catalogul.

— De fapt nu a fost chiar ideea Tatei. Spune că i-a venit într-un vis. De la Sufletul Suprem.

— Atunci s-ar putea să se întâmple așa, zise ea. S-ar putea. Posibil... cine știe dacă Sufletul Suprem mai are încă suficientă influență asupra lui Gaballufix încât să-l... prostească temporar?

— Destul de prost încât să mi-l dea mie?

— Și destul de prost ca să nu te găsească și să te doboare după ce l-ai luat.

Elemak simți mâna lui Eiadh într-a lui, trupul ei tremurând lângă el. Am venit aici pentru adăpost și din dorință pentru tine, Eiadh, dar în realitate aveam nevoie de ajutorul Rasei. Imaginează-ți să fi intrat în casa lui Gabya fără să-mi dau seama cât de important este de fapt Catalogul!

— Doamnă Rasa, cum aș putea să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine?

— Mă tem că te-am încurajat să-ți riști viața într-o misiune imposibilă. Detest să mă gândesc că Gaballufix chiar ți-ar face vreun rău, dar miza jocului este foarte mare. Premiul este viitorul Basilicăi, dar mi-e teamă că acest premiu ar putea face atât de mult rău orașului încât jocul să nu merite.

— Orice s-ar întâmpla, zise Elemak, poți fi sigură că mă voi întoarce după Eiadh, dacă voi putea și dacă ea mă va vrea.

— Chiar dacă vei fi un paria și un criminal? Te-ai aștepta ca ea să te urmeze chiar și atunci?

— Mai ales atunci! strigă Eiadh. Nu-l iubesc pe Elya pentru banii lui sau pentru statutul lui în oraș, îl iubesc pentru el însuși.

— Draga mea, zise Rasa, nu l-ai *cunoscut* niciodată fără bani și statut. De unde știi cum ar fi dacă nu le-ar mai avea?

Era crud din partea ei să spună așa ceva; lui Elemak nu-i venea să creadă nici măcar că ea avusese un astfel de gând, dar să-l mai și rostească.

— Dacă Eiadh ar fi genul de femeie a cărei inimă și-ar urma lăcomia, doamnă Rasa, atunci nu ar fi una pe care s-o pot eu iubi, sau măcar în care să pot avea încredere. Dar eu o iubesc și nici o altă femeie nu merită mai mult încrederea mea.

Rasa îi zâmbi.

— O, Eiadh, pretendentul tău are o imagine atât de frumoasă despre tine. Încearcă să fii vrednică de ea.

— După cum vorbește mătușa Rasa, ai crede că încearcă să te convingă să *nu* mă mai iubești, zise Eiadh. Poate că e puțin geloasă că un bărbat atât de bun mă curtează.

— Uiți că deja l-am avut pe tată. Ce să-mi mai doresc de la fiu?

Fu un moment tensionat; se spusese lucruri care nu trebuiau - nu *puteau fi* - rostite într-o conversație politicoasă. Decât sub formă de glumă.

În cele din urmă, Rasa izbucni în râs. În cele din urmă i se alătură cu bucurie, ușurați.

— Sufletul Suprem fie cu tine, spuse Rasa.

— Să te întorci repede după mine, zise Eiadh.

Se lipi de el atât de strâns, încât putea simți fiecare părticică a trupului ei atingându-l, ca și cum s-ar fi imprimat în carnea lui. Sau poate luând amprenta corpului lui pe sine. El o îmbrățișă la rândul lui; ea nu trebuia să aibă vreo îndoială asupra dorinței sau a iubirii lui.

Era după-amiază când Elemak ajunse acasă la Gaballufix. Din obișnuință, fu pe punctul să se strecoare pe aleea către intrarea laterală privată. Apoi își dădu seama că relația lui cu Gaballufix se schimbase într-un mod imprevizibil. Dacă Gaballufix îl considera pe el un trădător, o sosire în secret, complet neobservată, i-ar oferi lui Gabya oportunitatea perfectă de a se descotorosi de el fără să știe nimeni. În plus, să intre pe ușa din spate ar fi însemnat că Elemak avea o poziție inferioară celei a lui Gaballufix. Se săturase de asta. Va veni prin față, vizibil, pe intrarea principală, ca un bărbat important al orașului, un oaspete onorat - și cu mulți martori.

Spre mulțumirea lui, servitorii lui Gaballufix fură politicoși, invitându-l aproape imediat înăuntru și așteptă doar foarte puțin înainte de a fi poftit în biblioteca unde se întâlnea aproape întotdeauna cu Gaballufix. Nimic nu părea schimbat - Gabya se ridică de pe scaunul său și-l întâmpină pe Elemak cu o îmbrățișare. Vorbiră ca niște frați, povestind timp de câteva minute despre oameni pe care îi cunoșteau amândoi din cercul de prieteni și adepți ai lui Gaballufix. Singura urmă de tensiune dintre ei era modul în care Gabya se referea la „plecarea grăbită în miez de noapte” a lui Elemak.

— Nu a fost ideea mea, spuse Elemak. Nu știu care dintre oamenii tăi a vorbit, dar Tata ne-a trezit cu câteva ore înainte de ivirea zorilor și am fost în deșert înainte ca întâlnirea să fi avut loc.

— Nu-mi place să fiu luat prin surprindere. Dar știu că uneori unele lucruri ne scapă de sub control.

Gabya se dovedea înțeleghător. Cuprins de ușurare, Elemak se instalează mai comod în fotoliu.

— Îți dai seama cât de îngrijorat am fost. Nu puteam pur și simplu să mă furiez și să te avertizez despre ce se întâmplă - Tata a fost mereu cu ochii pe noi, ca să nu mai pomenesc de frații mei mai mici.

— Mebbekew?

— Am făcut tot posibilul ca să nu se dea în vileag. N-ar fi trebuit să-l incluzi și pe el în plan.

— Nu?

— De unde știi că nu a fost el cel care l-a anunțat pe Tata?

— Nu știu asta, zise Gaballufix. Știu doar că drăguțul meu verișor Wetchik a fugit și fratele meu Elemak odată cu el.

— Cel puțin a părăsit orașul. N-o să-ți mai stea în cale.

— Nu?

— Bineînțeles că nu. Ce poate să facă dintr-o vale izolată din deșert?

— Te-a trimis *pe tine* înapoi, observă Gaballufix.

— Cu un obiectiv limitat care nu are nimic de-a face cu problema căruțelor de război, Potokgavan și Capetele Ude.

— Oricum discuțiile au ajuns dincolo de aceste probleme, spuse Gaballufix. Sau poate ar trebui să spun că au ajuns mult mai *aproape* decât aceste probleme.

Ia zi - care este obiectivul limitat al tatălui tău și cum îl pot eu contracara?

Elemak râse, sperând că Gabya glumea.

— Cel mai bun mod de a i te împotrivi, cred eu, ar fi să-i dai ceea ce vrea - un lucru simplu, de fapt un *nimic* - și apoi noi o să plecăm, iar lupta va rămâne între tine și Roptat, așa cum ți-ai dorit.

— Nu am vrut niciodată să fie între mine și cineva. Sunt un om pașnic. Nu vreau conflicte. Credeam că am conceput un plan prin care conflictele

să poată fi evitate, dar în ultimul moment oamenii pe care contam au dat greș.

Încă mai zâmbea, dar Elemak înțelese că lucrurile nu stăteau chiar așa de bine între ei doi cum sperase.

— Spune-mi acum, Elya, ce este acel lucru pe care crezi că l-aș putea face pentru tatăl tău, numai pentru că o cere el?

— Există un Catalog, zise Elemak. Un obiect străvechi care a aparținut familiei de generații.

— Un catalog? De ce aș avea eu un catalog al familiei Wetchik?

— Nu știu. Am presupus că știi la ce se referă. L-a numit pur și simplu „Catalogul”, așa că am crezut că știi.

— Am zeci de cataloage. Zeci.

Apoi, brusc, Gaballufix înălță o sprânceană, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama de ceva. Însă Elemak îl mai văzuse dând același spectacol și deci știa că se juca cu el.

— Doar dacă... nu, e absurd, niciodată nu a aparținut casei Wetchik.

Elemak își jucă îndatoritor rolul.

— Despre ce vorbești?

— Catalogul *Palwashantu*, desigur, zise Gaballufix. Motivul pentru care s-a format clanul, la începutul începuturilor. Cel mai prețios artefact din toată Basilica.

Desigur, îi putea majora valoarea. Ca orice comerciant dornic să vândă. Să pretindă că ceea ce are de vânzare este cel mai valoros lucru care a existat vreodată pe planetă, ca să poată stabili un preț absurd de ridicat, din care putea apoi să lase.

— Atunci nu poate fi asta, zise Elemak, categoric Tata nu s-a gândit că ar fi atât de prețios. E mai mult ceva sentimental. A fost al bunicului lui și l-a împrumutat consiliului clanului ca să-l păstreze în siguranță cât timp el călătorea. Acum Tata vrea să-l ia cu el în călătorie.

— O, atunci acela este. Bunicul lui l-a avut, dar numai în calitate de păstrător temporar. I-a fost încredințat lui Wetchik de către clanul *Palwashantu*; el a obosit să poarte povara și a înapoiat-o. Acum a fost numit

un alt păstrător - eu. Iar eu nu sunt obosit. Așa că spune-i tatălui tău că îi sunt recunoscător că a vrut să mă ajute în îndatoririle mele, dar mă voi strădui să continui și fără ajutorul său încă vreo câțiva ani, cred.

Era momentul să fie pomenit un preț. Elemak așteptă, dar Gaballufix nu spuse nimic.

Apoi, când liniștea se prelungise timp de câteva minute, Gaballufix se ridică din spatele mesei.

— Oricum, dragul meu frate, mă bucur că te-ai întors în oraș. Sper că vei rămâne timp îndelungat, mi-ar fi de folos sprijinul tău. De fapt, acum că tatăl tău pare să se fi exilat, cu siguranță îmi voi utiliza influența ca să încerc să fac să fii numit Wetchik în locul lui.

Nu era deloc ceea ce așteptase Elemak. Asta implica o relație între Elemak și propria moștenire care era complet intolerabilă.

— Wetchik este Tata, zise el. Nu a murit, iar când o să moară, eu voi fi Wetchik fără ajutorul nimănui.

— Nu a murit? întrebă Gaballufix. Atunci unde e? Nu-l văd pe vechiul meu prieten Wetchik, dar îl văd pe fiul său care va profita cel mai mult de pe urma morții lui.

— Frații mei sunt toți martori că Tata trăiește.

— Și ei unde sunt?

Lui Elemak aproape că-i scăpă că se ascundeau nu departe de zidurile orașului. Apoi își dădu seama că aproape sigur asta era ceea ce Gaballufix își dorea cel mai mult să afle - cine erau aliații lui Elemak și unde se aflau.

— Doar nu crezi că aș intra singur în oraș, nu-i așa, când frații mei sunt la fel de nerăbdători ca mine să se întoarcă în Basilica!

Bineînțeles Gaballufix știa că Elemak mințea - sau, cel puțin, știa că amprenta lui Elemak era singura care apăruse la vreuna dintre porțile orașului. Dar Gabya nu avea cum să știe dacă Elemak doar blufa și frații lui erau departe în deșert, sau dacă ei îi păcăliseră pe paznicii de la porți și se aflau chiar acum în oraș, complotând să-l înșele pe Gaballufix. Însă Gaballufix nu putea recunoaște că știa că Elemak era singurul intrat legal în oraș - ar fi însemnat să accepte faptul că avea acces neîngrădit la computerele din Basilica.

— Mă bucur că au reușit să se întoarcă la plăcerile orașului, zise Gabya. Sper totuși să fie atenți. S-a instituit o regulă severă - în cea mai mare parte din cauza lui Roptat și a clicii lui. Mă tem: cu toate că ajut orașul punând câțiva dintre angajații mei să facă ore suplimentare patrulând pe străzi, tot este posibil ca tinerii care hoinăresc singuri prin oraș să fie implicați în incidente nefericite. Uneori chiar periculoase.

— O să-i atenționez să se ferească.

— Și tu să faci la fel, Elemak. Îmi fac griji pentru tine, frate. Există persoane care cred că tatăl tău a fost implicat într-un complot împotriva lui Roptat. Dacă își revarsă resentimentele asupra *ta*?

În acel moment Elemak își dădu seama că misiunea lui eșuase. Evident Gabya credea că Elemak îl trădase sau ajunsese la concluzia că nu îi mai era de folos și ar fi putut fi destul de periculos încât să merite să fie ucis. Acum nu mai exista nici o speranță să obțină ceva mimând o amabilitate ca între frați. Dar poate merită să încerce o altă abordare.

— Haide, Gabya, făcu Elemak, doar știi că tu ai răspândit povestea aia cum că Tata ar complota împotriva lui Roptat. Așa a fost planul, îți amintești? Ca Tata să fie găsit în sera rece alături de cadavrul lui Roptat. Nu ar fi fost condamnat, dar ar fi fost implicat într-o crimă, discreditat. Numai că Tata nu a venit și în consecință Roptat nu s-a apropiat destul pentru ca bătașii tăi să-l asasineze, iar acum tu încerci să salvezi cât poți de mult din plan. Am stat aici și am discutat - de ce să ne prefacem amândoi că nu știm exact ce se petrece?

— Dar *nu* știm amândoi ce se petrece, replică Gaballufix. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Elemak îl privi cu dispreț.

— Și când te gândești că odată te-am crezut capabil să conduci Basilica spre măreție. Nu ai fost în stare nici măcar să-ți neutralizezi opoziția atunci când ai avut ocazia.

— Am fost trădat de proști și lași, zise Gaballufix.

— Asta e scuză la care apelează întotdeauna proștii și lașii pentru eșecurile lor și este întotdeauna adevărat, atât timp cât îți dai seama că vorbesc despre o autotrădare.

— Mă faci *pe mine* prost și laș?

Gaballufix era furios acum, pierzându-și controlul. Elemak nu-l văzuse niciodată astfel, cu excepția unor izbucniri temperamentale ocazionale. Nu era convins că putea face față situației, dar cel puțin nu mai era suavă indiferență pe care i-o arătase Gabya până acum.

— Măcar eu nu m-am furișat în puterea nopții, zise Gaballufix. Măcar eu nu am crezut orice poveste care mi s-a spus, indiferent cât era de idioată.

— Și eu am făcut asta? întrebă Elemak. Uiți, Gabya, că tu ești cel care mi-a spus povești. Acum aș vrea să știu pe care dintre ele am fost eu idiot s-o cred. Că tu acționei numai în interesul Basilicăi? Pe asta n-am crezut-o niciodată - am știut că lucrai numai pentru propriul profit și putere. Sau poate crezi că am crezut povestea despre cum tu îl iubeai sincer pe tata și încercai să-l împiedici să se implice în politică împotriva voinței lui. Chiar ți se pare că am crezut-o *pe asta*? L-ai urât încă de când doamna Rasa te-a refuzat și s-a recăsătorit cu el și ura ta a crescut cu fiecare an în care au rămas împreună.

— Nu mi-a păsat! zise Gaballufix. Ea nu înseamnă nimic pentru mine!

— Chiar și acum ea este singura persoană căreia încerci să-i faci pe plac - imaginează-ți, să te duci la ea acasă și să te umfli în pene ca un cocoș, lăudându-te în fața ei. Ar trebui să auzi cum râde de tine.

Desigur Elemak știa că spunând asemenea lucru o pune pe Rasa în mare pericol, dar jocul implica mari primejdii, iar el nu putea spera să-l câștige dacă nu risca puțin. În plus, doamna Rasa se putea descurca cu Gaballufix.

— Râde? Ea nu râde. Nici măcar nu ai vorbit cu ea.

— Uită-te la mine - vezi vreo urmă din murdăria drumului pe hainele mele? Am făcut baie la ea acasă. O să mă căsătoresc cu nepoata ei favorită. Mi-a spus că mai degrabă s-ar căsători cu un iepure decât să mai petreacă o noapte cu tine.

O clipă se gândi că Gaballufix va scoate o armă și îl va ucide pe loc. Apoi fața lui Gabya se relaxă puțin, într-un fel de zâmbet.

— Acum *știu* că minți, zise el. Rasa n-ar spune niciodată ceva atât de nepoliticos.

— Bineînțeles că am inventat-o, replică Elemak. Voiam doar să vezi cine e prostul care crede orice poveste aude.

— E un lucru să crezi pe moment. Altceva e să continui să crezi în niște idei stupide.

În clipa aceea Elemak își dădu seama pentru prima dată că minciună spusă de Gaballufix era chiar faptul în care el încă mai credea. Gabya avea dreptate: Elemak fusese un prost să creadă și chiar mai prost să continue să creadă și acum.

— N-ai vrut niciodată să-l acuzi pe Tata de uciderea lui Roptat, nu-i așa?

— Ba sigur că am vrut.

— Dar nu să-l aduci în fața tribunalului.

— O, nu, asta ar fi fost o prostie, o pierdere de timp. Ți-am mai spus asta.

— Ai spus că ar fi o pierdere de timp pentru că prestigiul Tatei în oraș îl asigură că nu va fi niciodată condamnat. Dar adevărul este că el nu ar fi ajuns niciodată la proces pentru că tu voiai ca oamenii să descopere ambele trupuri, al lui Roptat și al Tatei, în sera rece.

— Ce acuzație groaznică. Neg totul. Ai o imaginație atât de urâtă, *băiete*?

— Te-ai folosit de mine ca să-mi trădez propriul tată pentru ca tu să-l poți ucide.

— Mult timp, rosti Gaballufix, am presupus că tu știai asta. Am presupus că tu înțelegi că nu vorbim pe față despre acest lucru pur și simplu pentru că subiectul este extrem de neplăcut. Am considerat că îți dai seama că singura modalitate prin care aș putea să obțin pentru tine moștenirea ta mai devreme este să aranjez moartea tatălui tău.

Furia provocată de faptul că fusese aproape un conspirator la asasinarea tatălui său învinse tot autocontrolul lui Elemak. Se repezi la Gaballufix și se pomeni uitându-se la pulsul din mâna acestuia.

— Da, da, văd că ai oarecare idei despre ce poate face unui om un puls de la distanță mică. Ai ucis un om cu o armă ca asta, nu-i așa? De fapt, ar putea să fi fost chiar arma asta, nu?

Elemak se uită și recunoscuse urmele de uzură de pe puls, acolo unde fusese așezat pe piatră, unde fusese zgâriat și însemnat, unde culoarea fusese ștersă de lumina soarelui când stătuse lângă coapsa lui în decursul nenumăratelor ore de drumuri prin deșert.

— I-am împrumutat pulsul ăsta lui Mebbekew în ziua în care m-am întors acasă cu ultima caravană, zise el stupid.

— Iar Mebbekew mi l-a împrumutat mie. I-am spus - apropo de proști - că voiam să-ți fac o surpriză mai târziu, la o petrecere, ca să te onorez pentru vărsarea de sânge. I-am spus că voi folosi povestea ta ca inspirație pentru soldații mei.

Gaballufix râse. Râse mult.

— De asta l-ai atras pe Mebbekew. Ca să facă rost de pulsul meu.

Dar de ce? Elemak și-l imaginează pe tatăl lui zăcând acolo, mort, apoi cineva descoperind pulsul lui nu foarte departe, posibil abandonat în graba de a părăsi locul. Și-l imaginează pe Gaballufix explicând consiliului orașului, cu lacrimi în ochi: „Aici îi aduce lăcomia pe cei din generația tânără - propriul meu frate vitreg gata să-și ucidă tatăl ca să obțină moștenirea.”

— Ai dreptate, zise Elemak încet. *Am fost* un prost.

— Ai fost și ești. Ai fost văzut astăzi în oraș - în tot orașul. Oamenii mei ți-au luat urma în câteva cartiere. Există mulți martori - și va fi încântător s-o vedem pe Rasa silită să depună mărturie împotriva băiatului cel mare al iubitelor ei Volemak. Pentru că cineva va muri în noaptea asta ucis cu acest puls, care va fi găsit lângă cadavru, apoi toată lumea va ști că asasinul a fost fiul lui Wetchik, probabil la ordinele tatălui său. Și partea cea mai frumoasă este că pot să-ți spun asta și apoi să te anunț că pot să te scot din oraș viu, iar tu nu poți face nimic în sensul ăsta. Dacă începi să vorbești oamenilor despre complotul *meu* de a omorî pe cineva - pe oricine hotărâsc eu o să presupună cu toții că nu faci decât să încerci să-ți acoperi cu anticipație propria crimă. Ești un prost, Elemak, la fel ca tatăl tău. Chiar când știai că nu mă tem să ucid pentru a-mi atinge scopurile, te-ai gândit că tu și familia ta sunteți imuni, că voi fi blând cu tine pentru că același pântec bătrân și obosit ne-a purtat și pe tine și pe mine timp de nouă luni în care am extras viața din placenta.

Elemak nu văzuse niciodată pe chipul unui om atâta furie, atâta ură, atâta *răutate*, nu-și imaginase niciodată că era posibil. Și totuși stătea acolo, uitându-se cum Gabbya descria cu veselie o crimă pe care intenționa s-o comită. Îl îngrozea, dar în același timp îl făcea să simtă un fel nebunesc de încredere. Ca și cum faptul că Gaballufix își dezvăluia propria micime interioară îl determină pe Elemak să înțeleagă cât de mareț era el.

— Oare cine-i prostul, Gabya? Cine-i prostul?

— Cred că acum nu mai există nici un dubiu.

— Destul de adevărat, acceptă Elemak. O să faci în așa fel încât să ne fie imposibil mie și Tatei să ne întoarcem în oraș, cel puțin un timp, dar moartea lui Roptat n-o să-ți netezească drumul. Chiar ești atât de prost? Nimeni nu va crede nici o clipă că Tata l-a ucis pe Roptat sau că am făcut-o eu.

— Am armă!

— Arma, dar nici un martor la crimă, doar povestea ta răspândită de oamenii *tăi*. Nu sunt chiar tâmpiți încât să nu adune unu cu unu. Cine câștigă din moartea lui Roptat și exilul Tatei? Numai tu, Gabya. Orașul o să pornească o revoltă sângeroasă împotriva ta. Soldații tăi vor muri pe străzi.

— Supraestimezi voința lașilor mei dușmani, zise Gaballufix. Dar glasul lui nu mai suna atât de sigur, iar veselia îi dispăruse.

— Dușmanii tăi nu sunt lași pentru că nu sunt dispuși să ucidă ca să-și atingă scopurile. Sunt dispuși să ucidă ca să oprească un om *ca tine*. Un gândac parazit fără creier, gelos, invidios, răutăcios ca tine.

— Vrei atât de mult să mori?

— Da, omoară-mă acum, Gabya. Sute de oameni știu că mă aflu aici. Sute care așteaptă să le spun ce am auzit. Întregul tău plan a fost dezvăluit și nici o parte a lui nu a funcționat. Pentru că ai fost atât de prost încât a trebuit să te lauzi.

Cuvintele lui Elemak erau un bluf, desigur, dar Gaballufix îl crezu. Cel puțin suficient cât să facă o pauză. Să-și pună întrebări. Apoi Gabya zâmbi.

— Elya, fratele meu, sunt mândru de tine.

Elemak știa când cineva ceda. Nu spuse nimic.

— La urma urmelor *ești* fratele meu - sângele lui Volemak nu te-a slăbit deloc. Poate te-a făcut chiar mai puternic.

— Chiar crezi că o să-ți înghit lingușelile?

— Bineînțeles că nu, spuse Gaballufix. Bineînțeles că o să le disprețuiești, dar asta nu mă împiedică să te admir, nu-i așa? Dar te oprește pe tine să accepți admirația mea! Pierderea e a ta, dragă Elya.

— Am venit după Catalog, Gaballufix, rosti Elemak. Un lucru simplu. Dă-mi-l și am plecat. Wetchik și familia lui n-o să te mai deranjeze niciodată, iar tu o să-ți joci micile tale jocuri până când cineva o să-ți înfigă un cuțit în spate numai ca să nu mai audă sunetele stridente pe care le scoți atunci când te crezi extrem de deștept.

Gaballufix își plecă capul pe o parte.

O să mi-l dea, gândi Elemak triumfător.

— Nu, zise Gaballufix. Mi-ar plăcea, dar nu pot. Ar fi greu de explicat în fața consiliului clanului dispariția Catalogului. S-ar crea multe necazuri și de ce mi-aș face atâtea probleme doar ca să scap de Wetchik? La urma urmelor, am scăpat deja de el.

În sfârșit, acum Elemak ajunsese acolo unde voia: târguiala ca între negustori.

— Ce altceva ar fi necesar ca să merite osteneala? întrebă Elemak.

— Fă-mi o ofertă. Destui bani ca să mă recompenseze pentru eforturile suplimentare pe care ar trebui să le fac.

— Dă-mi Catalogul și Tata o să-ți vireze fondurile. Oricât vrei.

— Adică să *aștept* banii? Să aștept ca *Wetchik* să mă plătească mai târziu pentru un Catalog pe care ți-l dau acum? O, am înțeles, văd ce se întâmplă! Gaballufix râse disprețuitor: Nu-mi poți da bani *acum* pentru că nu ai. Wetchik tot nu ți-a dat nimic! Te-a trimis să-i faci comisioane și nu ți-a dat nici măcar acces la banii lui!

Era umilitor. Tata ar fi trebuit să-și fi dat seama că în negocierea cu Gaballufix se va ajunge în cele din urmă la bani; ar fi trebuit să-i dea parola care să-i asigure accesul la fondurile familiei Wetchik. Rashgallivak, administratorul, avea mai mult control asupra averii lui Wetchik decât Elemak. Simțea furie și resentimente față de tatăl său care îl pusese într-o asemenea situație de inferioritate. Bătrân stupid și miop, întotdeauna se împiedica atunci când venea vorba de afaceri!

— Spune-mi, Elya, zise Gaballufix, încetând să mai râdă. Dacă propriul tată nu a avut încredere să-ți dea pe mână banii, de ce aș avea eu încredere să-ți dau Catalogul?

Spunând asta, Gaballufix întinse mâna sub masă părând că declanșează un fel de comutator, căci trei uși se deschiseră imediat și trei soldați cu aspect identic năvăliră în încăpere. Îl apucară pe Elemak și îl împinseră brutal în hol, apoi afară pe ușa principală.

Nu era destul. Îl însoțiră în marș forțat până la cea mai apropiată poartă, care se întâmplă să fie Poarta din Spate - chiar lângă casa mamei lui - și îl aruncară la pământ în fața paznicilor.

— Țsta părăsește orașul! strigă unul dintre soldați.

— Și nu se mai întoarce niciodată! răcnii altul.

Paznicii nu păreau foarte impresionați.

— Ești cetățean? întrebă unul dintre ei.

— Da, răspunse Elemak scuturându-se de praf.

— Degetul, te rog.

Îi întinseră ecranul, iar Elemak își apăsă degetul mare pe el.

— Cetățene Elemak, fiu al lui Hosni și al lui Wetchik. Este o onoare să vă servim.

Apoi paznicii se ridicară toți în picioare în poziție de drepti și îl salutară.

El fu complet uluit. Niciodată la toate intrările și ieșirile lui din Basilica nimeni nu ridicase măcar o sprânceană când computerul îi citise prestigioasa identitate. Iar acum era salutat!

Apoi soldații lui Gaballufix îl tratară din nou cu grosolănie, lăudându-se cu ce o să-i facă dacă se va mai întoarce vreodată și Elemak înțelese. Paznicii oficiali ai orașului îi arătau lui și tuturor celorlalți aflați în apropierea porții că ei nu făceau parte din mică armată a lui Gaballufix. Mai mult, însuși faptul că fiul lui Wetchik era evident dușmanul lui Gaballufix îi făcea pe paznici să vrea să-l salute. Dacă Elemak ar găsi o cale să se folosească de această situație, ar putea s-o întoarcă foarte bine în avantajul lui. Dacă aș reveni în oraș ca eliberator, conducând gărzile și miliția pentru a-l zdrobi pe Gabya și detestata lui armată de costume clonate. Atunci orașul mi-ar da cu bucurie tot ceea ce Gabya încearcă să obțină prin înșelăciune, intimidare și crimă. Aș avea toată puterea pe care Gaballufix și-a imaginat-o vreodată, iar orașul m-ar iubi pentru asta.

12. AVEREA

În deșert era o zi mizerabilă, chiar acceptând faptul că în afară de o oră și jumătate la amiază canionul era cufundat într-o umbră adâncă, cu o briză constantă răcorindu-l. Nici un loc nu este comod, cugetă Nafai, când aștepti ca *altcineva* să facă o treabă pe care o consideri a ta. Mai rea decât căldura, decât transpirația care i se scurgea în ochi și decât nisipul care îi intră în haine și printre dinți era teama bolnăvicioasă pe care o simțea Nafai ori de câte ori se gândea că *Elemak* era cel căruia i se încredințase misiunea Sufletului Suprem.

Nafai știa, desigur, că *Elemak* măsluise tragerea la sorți. Nu era atât de naiv încât să creadă că fratele lui ar lăsa un astfel de lucru la voia întâmplării. Chiar dacă admira îndemânarea lui *Elya*, Nafai era supărat pe el. Măcar încerca să obțină Catalogul? Sau se dusese în oraș și se întâlnise cu *Gaballufix* pentru a plănuși în continuare trădarea Tatei, a orașului și în final a misiunii Sufletului Suprem de salvare a umanității?

Se va mai întoarce vreodată?

Apoi în sfârșit la mijlocul după-amiezii se auziră hurea și pocnetul pietrelor rostogolindu-se și *Elemak* coborî zgomotos în ascunzișul lor. Avea mâinile goale, dar ochii strălucitori. Am fost trădați, gândi Nafai.

— A refuzat, bineînțeles, zise *Elemak*. Catalogul este mai important decât ne-a spus Tata. *Gaballufix* nu vrea să renunțe la el - cel puțin nu pe degeaba.

— Atunci pentru ce? întrebă *Issib*.

— N-a spus. Dar are un preț. Mi-a dat de înțeles că va asculta o ofertă. Problema e că trebuie să ne întoarcem la Tata și să obținem accesul la banii lui.

Lui Nafai nu-i plăcea asta deloc. De unde să știe ce își promisese unul altuia *Gaballufix* și *Elemak*?

— Tot drumul înapoi și cu mâinile goale, protestă *Mebbekew*. Uite cum facem, *Elya*. Tu te întorci, iar noi ceilalți așteptăm aici până te întorci cu parola conturilor Tatei.

— Sigur că da, zise *Issib*. N-o să-mi petrec noaptea aici în deșert când măș putea duce în oraș unde flotoarele mele funcționează.

— Chiar atât de prost ești? Nu-ți dai seama că lucrurile stau altfel acum? Nu mai poți hoinări neobservat prin oraș. Trupele lui Gabya sunt peste tot. Iar Gaballufix nu e prietenul Tatei. Și în consecință nici al *nostru*.

— E fratele tău, zise Mebbekeu.

— Nu e fratele nimănui. Are atât morală, cât și proprietățile de suprafață ale noroiului. Îl cunosc mai bine decât oricare dintre voi și pot să vă jur că v-ar ucide imediat ce v-ar vedea.

Nafai fu mirat să-l audă pe Elemak vorbind astfel.

— Credeam că vrei ca el să conducă Basilica.

— Credeam că planul lui este cel mai bun pentru oraș în războaiele care vor veni, spuse Elemak. Dar nu m-am gândit niciodată că Gaballufix ar face ceva din alt motiv în afară de propriul avantaj. Soldații lui împânzesc Basilica - poartă un fel de costume holografice care le acoperă tot corpul, așa că toți arată absolut la fel.

— Măști pentru tot corpul! strigă Mebbekeu. Ce idee grozavă!

— Asta înseamnă, continuă Elemak, că dacă unul dintre soldații lui Gaballufix ar fi văzut comițând o crimă - cum ar fi răpirea sau uciderea unui fiu hoinar al bătrânului Wetchik, nimeni nu ar putea identifica individul care a comis-o.

— Oh, făcu Mebbekeu.

— Așadar, chiar dacă Tata ne-ar da acces la banii lui, ce te face să crezi că Gaballufix îl va vinde?

— Gândește-te, Nafai. Chiar și un băiat de paisprezece ani ar trebui să priceapă *câte ceva* din afacerile bărbaților. Gaballufix plătește sute de soldați. Averea lui e mare, dar nu suficient de mare ca s-o țină așa la infinit, nu fără a obține controlul asupra banilor din impozite cu care să-i întrețină. Banii Tatei l-ar ajuta foarte mult. În momentul de față, Gaballufix probabil are nevoie de bani mai mult decât de prestigiul dat de posesia Catalogului, despre care puțin probabil să mai fi auzit cineva.

Trecând peste condescendența lui Elemak, Nafai își dădu seama că analiza era corectă.

— Catalogul *este* de vânzare, atunci.

— *Ar putea* să fie, spuse Elemak. Așadar noi ne întoarcem la Tata și vedem dacă merită să dăm bani pentru Catalog și *cât de mulți*. Apoi el ne dă acces la finanțele lui, iar noi ne întoarcem și ne târguim...

— Iar eu zic să te întorci tu și să mă lași pe mine să-mi încerc șansele în oraș, insistă Mebbekeu.

— Vreau să scap în noaptea asta de scaun, zise și Issib.

— Când o să ne întoarcem, spuse Elemak, *atunci* veți putea intra în oraș.

— Ca și acum? O să ne pui iar să așteptăm și n-o să mai intrăm niciodată.

— Bine, rosti Elemak. Mă duc singur și îi spun Tatei că voi l-ați abandonat, pe el și cauza lui, doar ca să puteți intra în oraș ca să plutiți pe acolo și să vă regulați.

— Eu nu mă duc să mă regulez! protestă Issib.

— Iar eu nu mă duc să plutesc, rânji Mebbekeu.

— Stați o clipă, zise Nafai. Dacă ne întoarcem la Tata și obținem permisiunea, ce facem după aceea? Ar dura aproape o săptămână. Cine știe cum se vor schimba lucrurile între timp? Ar putea să fie deja război civil în Basilica. Sau Gaballufix și-ar putea găsi alte surse de finanțare, așa că banii noștri nu ar mai avea nici o importanță pentru el. *Acum* e momentul să-i facem o ofertă.

Elemak îl privi surprins.

— Da, așa este. Dar nu avem acces la banii Tatei.

Drept răspuns, Nafai se uită la Issib.

Issib își dădu ochii peste cap.

— I-am promis Tatei, zise.

— Vrei să spui că *tu* cunoști parola Tatei? se miră Mebbekeu.

— A spus că ar trebui s-o mai știe cineva, în caz de urgență, explică Issib. Dar *tu* de unde știi, Nafai?

— Ei, haide, nu sunt idiot. În timpul cercetărilor tale ai avut acces la fișiere din biblioteca orașului pe care un puști ca tine nu le-ar primi fără aprobarea expresă a unui adult. Totuși n-am știut că Tata ți-a *dat-o* ție.

— Mă rog, mi-a dat doar codul de acces. Restul am descoperit eu însumi.

Mebbekew era livid.

— Tot timpul cât eu am trăit ca un cerșetor în oraș, *tu* ai avut acces la întreaga avere a Tatei?

— Gândește-te, Meb, zise Elemak. În cine altcineva ar fi avut Tata *încredere* să-i spună parola? Nafai e un copil, tu ești un risipitor, iar eu aveam mereu neînțelegeri cu el în privința modului în care să investească banii. Issib însă - ce să facă *el* cu banii?

— Deci pentru că el nu are nevoie de bani, primește tot ce vrea?

— Dacă aș fi utilizat vreodată parola ca să obțin bani, el ar fi schimbat-o, așadar nu am folosit-o niciodată, spuse Issib. Poate că mai are o parolă pentru accesul la bani - n-am încercat niciodată. Și nici acum nu voi încerca, așa că lăsați-o baltă. Tata nu ne-a autorizat să scotocim în averea familiei.

— Ne-a spus că Sufletul Suprem vrea ca noi să-i aducem Catalogul, zise Nafai. Nu înțelegi? Catalogul este atât de important, încât Tata a fost nevoit să ne trimită să înfruntăm dușmanul, omul care a plănuit să-l ucidă...

— Of, haide, Nyef, asta a fost *un vis* al Tatei, nu ceva real, zise Mebbekew. Gaballufix nu plănuia să-l ucidă.

— Ba da, replică Elemak. Plănuia să-i ucidă pe Roptat și pe Tata și apoi să dea vina pe mine.

Mebbekew rămase cu gura căscată.

— Avea de gând să aranjeze să fie găsit pulsul meu - cel pe care ți l-am împrumutat *ție*, Mebbekew - lângă trupul Tatei. Ai fost foarte neîndemânatic să-mi pierzi pulsul, Meb.

— De unde știi toate astea? întrebă Issib.

— Mi-a spus Gaballufix. Încercând să mă impresioneze arătându-mi cât sunt de neajutorat.

— Să mergem la consiliu, propuse Issib. Dacă Gaballufix a mărturisit...

— A mărturisit - sau mai degrabă s-a fălit - în fața mea, singuri în cameră. Cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Nu are rost să spunem cuiva. N-ar fi de nici un folos.

— Asta este ocazia, zise Nafai. Astăzi, chiar acum. Ne ducem acasă, accesăm fișierele Tatei din propria lui bibliotecă, convertim toate fondurile în lichidități. Mergem la piața aurului și le transformăm în lingouri, acțiuni, bijuterii și ce-o mai fi, apoi ne ducem la Gaballufix și...

— Și el ni le fură, ne omoară și ne ciopârțește cadavrele în bucăți ca să le găsească șacalii prin vreun șanț în afara orașului, zise Elemak.

— Nu așa. Luăm un martor cu noi - cineva de care n-ar avea curajul să se atingă.

— Pe cine? întrebă Issib.

— Rashgallivak, zise Nafai. Nu e doar administratorul casei Wetchik, știi asta. E un Palwashantu, un om de încredere care se bucură de mult prestigiu. Îl luăm cu noi, vede tot, asistă la schimb, banii Tatei pentru Catalog și ieșim cu toții în viață. Gaballufix poate să ne ucidă pe noi, pentru că ne ascundem și Tata e în exil, dar nu se poate atinge de Rash.

— Vrei să mergem cu toții la Gaballufix? întrebă Issib.

— În oraș? adăugă Mebbekew.

— Nu e un plan rău, admise Elemak. Riscant, dar e adevărat că acum e momentul să acționăm.

— Atunci hai să mergem acasă. Putem lăsa animalele aici peste noapte, nu-i așa? Issib și cu mine ne-am putea duce la bibliotecă să transferăm fondurile, în timp ce tu și Meb îl găsiți pe Rash și-l aduceți acolo ca să putem merge cu toții la Gaballufix.

— Rash o să fie de acord? întrebă Issib. Adică, dacă Gaballufix se hotărăște totuși să ne ucidă pe toți?

— Da, zise Elemak. Loialitatea lui este absolută. Niciodată nu s-ar abate de la datoria lui față de casa Wetchik.

Le luă aproximativ o oră. Era după-amiaza târziu când intrară în Piața Aurului și începură tranzacțiile finale. Toate fondurile care nu erau legate de proprietăți imobiliare se găseau în formă lichidă în contul bancar al lui Issib - de fapt, ca toate conturile bancare ale fraților, doar un subcont al contului principal al Tatei. Dacă cineva se îndoia că Issib avea autorizarea să cheltuie

atât de mult, Rashgallivak era de față supraveghind în tăcere. Toată lumea știa că dacă Rash era acolo afacerea era legală.

Suma implicată reprezenta cea mai mare tranzacție unică de active mobile din istoria recentă a Pieței Aurului. Nici un broker nu deținea suficiente lingouri, bijuterii sau acțiuni ca să acopere măcar parțial afacerea. Timp de peste o oră, înainte ca soarele să coboare dincolo de zidul roșu și Piața Aurului să se cufunde în umbră, brokerii se luptară între ei până când în cele din urmă întreaga sumă fu depusă pe o singură masă. Fondurile fuseseră transferate; o sumă incredibilă se mutase de pe o coloană pe alta pe toate display-urile computerelor, iar toți brokerii priveau acum cu uimire și respect. Lingourile fuseseră strânse în trei pachete învelite în pânză și legate, bijuteriile împachetate în săculeți de pânză, acțiunile puse în mape de piele. Apoi pachetele fură împărțite între cei patru fii ai lui Wetchik.

Unul dintre brokeri aranjase deja ca șase gărzi să-i însoțească oriunde ar merge, dar Elemak îi refuză.

— Dacă mergem cu pază, fiecare hoț din Basilica va vedea și va observa unde ne ducem. Atunci viețile noastre și-ar pierde valoarea. O să ne mișcăm repede și fără gărzi, fără să fim remarcați.

Din nou brokerii se uitară spre Rashgallivak, care dădu din cap aprobator.

Parcurseră jumătate de oră străzile orașului, nervoși și conștienți de fiecare privire îndreptată asupra lor, apoi ajunseră la ușa casei lui Gaballufix. Nafai văzu imediat că atât Elemak, cât și Mebbekew erau cunoscuți aici. La fel și Rashgallivak - dar Rash era bine cunoscut în clanul Palwashantu, astfel încât ar fi fost o surpriză să *nu* fie recunoscut. Doar Nafai și Issib trebuiră prezentați în fața lui Gaballufix în salonul mare din casa lui - nu, nu a *lui*, ci a soției sale.

— Deci tu ești cel care zboară, zise Gaballufix uitându-se la Issib.

— Plutesc, răspunse Issib.

— Văd. Voi doi, fiii Rasei. Îl privi în ochi pe Nafai: Ești înalt pentru cineva atât de tânăr.

Nafai nu spuse nimic. Era prea ocupat să studieze fața lui Gaballufix. Cu adevărat banală. Puțin flască, poate. Nu mai era tânăr, dar era mai tânăr decât Tata, care la urma urmelor fusese căsătorit cu mama lui Gaballufix suficient cât să-l conceapă pe Elemak. Exista o ușoară asemănare între Elya

și Gaballufix, dar nu prea multă, doar părul închis la culoare și felul în care ochii erau puțin apropiati sub sprâncenele groase.

Semănau la ochi, dar tot ochii le erau cei mai diferiți, căci privirea lui Gaballufix avea ceva lăcrimos, înroșit, opus durității căutăturii lui Elya. Elemak era un om de acțiune și forță, un bărbat al deșertului, care putea face față străinilor și locurilor necunoscute cu curaj, încredere și vigoare. Prin contrast, Gaballufix era un bărbat care nu se ducea nicăieri și nu făcea nimic: stătea doar în vizuina lui și îi puneă pe alții să-i facă munca. Elemak ieșea și pătrundea în lume, schimbând-o acolo unde dorea; Gaballufix stătea într-un singur loc și sugea lumea, golind-o pentru a se umple pe sine.

— Deci cel tânăr e mut, zise Gaballufix.

— Pentru prima dată în viața lui, comentă Meb. Urmără câteva râsete nervoase.

— De ce fiii și administratorul lui Wetchik mă onorează cu vizita lor?

— Tata vrea să schimbe daruri cu tine, spuse Elemak. Trăim într-un loc în care avem prea puțină nevoie de bani, însă Tata și-a pus în minte - ba nu, Sufletul Suprem i-a poruncit - să ia cu el Catalogul. În timp ce tu, Gaballufix, nu ai nevoie de catalog - te-ai uitat măcar la el în toți anii de când ești conducătorul consiliului clanului? Dar ai putea să folosești o parte a proprietăților Wetchik mai avantajos decât ar fi în stare Tata, aflându-se departe de oraș.

Era un discurs elocvent, plin de adevăr și în același timp complet amăgitor și Nafai îl admiră. Nu exista nici o îndoială pentru nimeni că aici se încerca să se cumpere ceva, însă totul era delicat deghizat într-un schimb de daruri, pentru ca Gaballufix să nu poată fi acuzat pe față că ar fi vândut Catalogul, sau că Tată l-ar fi cumpărat.

— Sunt convins că ruda mea Wetchik este mult prea generoasă față de mine, zise Gaballufix. Nu-mi imaginez că i-aș fi prea mult de ajutor administrând o parte neglijabilă a imensei sale bogății.

Drept răspuns, Elemak păși în față și desfășură un pachet greu de lingouri de platină. Gaballufix culese unul și îl cântări în mâini.

— Asta e ceva frumos, spuse. Totuși eu știu că reprezintă o fracțiune atât de mică din averea lui Wetchik, încât nu m-aș simți bine făcându-i o favoare

la fel de mică rudei mele, când el dorește în schimb povară grea a păstrării Catalogului Palwashantu.

— Este doar un eșantion, zise Elemak.

— Dacă mi se acordă această încredere, nu ar trebui să văd întreaga dimensiune a ceea ce mi se va încredința?

Elemak desfăcu restul comorii pe care o ducea asupra sa și o întinse pe masă.

— Cu siguranță numai cu atât ar îndrăzni Tata să te împovăreze.

— O povară atât de ușoară, replică Gaballufix. Mi-ar fi rușine ca acesta să fie tot ajutorul pe care îl dau unei rude.

Însă Nafai putea vedea că ochii lui Gaballufix sclipesc zărind atâta bogăție adunată într-un singur loc.

— Presupun că este numai un sfert din ceea ce aduceți.

Gaballufix se uită de la Nafai la Issib și la Mebbekew.

— Consider că este suficient, zise Elemak.

— Atunci nu voi accepta să încredințez povara Catalogului rudei mele, rosti Gaballufix.

— Foarte bine, replică Elemak. Se aplecă și începu să înfășoare lingourile.

Asta e tot? se gândi Nafai. Ne dăm bătuți atât de ușor? Oare eu sunt singurul care vede foamea lui Gaballufix pentru bani? Că dacă îi oferim puțin mai mult, va vinde?

— Așteaptă, zise Nafai. Putem adăuga și ceea ce duc eu.

Nafai era conștient că Elemak se uita urât la el, dar era de neconceput să ajungi atât de aproape și să pleci cu mâinile goale. Elemak nu-și dădea seama cât de important era Catalogul? Mai important decât banii, asta era sigur.

— Și dacă nu e destul, mai are și Issib. Arată-i, Issib. Lasă-mă să-i arăt.

În câteva secunde își triplaseră oferta.

— Mă tem, zise Elemak cu vocea de gheață, că fratele meu mai mic s-a oferit fără să se gândească să te împovăreze cu mult mai mult decât am

intenționat eu vreodată să-ți propun.

— Din contră, replică Gaballufix. Fratele tău mai mic a estimat mai corect povara pe care sunt dispus s-o port. Într-adevăr, cred că dacă și ultimul sfert din ceea ce ați adus în casa mea va fi pus pe această masă, aş considera corect să-i transfer dragei mele rude greaua responsabilitate a Catalogului Palwashantu.

— Eu spun că e prea mult.

— Atunci îmi rănești sentimentele, zise Gaballufix și nu văd nici un motiv pentru alte discuții.

— Am venit pentru Catalog, spuse Nafai. Am venit pentru că Sufletul Suprem îl cere.

— Tatăl vostru este faimos pentru sfințenia și viziunile lui.

— Dacă ești de acord să accepți tot ce avem, zise Nafai, îți vom da totul cu bucurie că să îndeplinim dorința Sufletului Suprem.

— O asemenea supunere va fi mult timp pomenită în Templu, rosti Gaballufix. Se uită la Mebbekew: Sau sfințenia lui Nafai nu se potrivește cu cea a fratelui său Mebbekew?

Chinuit de nehotărâre, Mebbekew se uita de la Elemak la Gaballufix.

Dar Elemak fu cel care acționă. Se aplecă și continuă să înfășoare lingourile în pânză.

— Nu! strigă Nafai. N-o să dăm acum înapoi! întinse mâna spre Mebbekew: Știi ce ar vrea Tata să faci.

— Văd că numai cel mai tânăr înțelege cu adevărat, zise Gaballufix.

Mebbekew făcu un pas în față și începu să așeze pachetele pe masă. În acest timp Nafai îl simți pe Elemak apucându-l de umăr, degetele înfigându-i-se în carne și Elemak îi șopti în ureche:

— Ți-am spus să lași asta în seama mea. I-ai dat de patru ori cât era necesar, prostule. Am rămas fără nimic.

Nimic în afară de Catalog, gândi Nafai. Însă își dădu vag seama că ar fi fost posibil ca Elemak să se priceapă mai bine să conducă negocierea și poate ar fi trebuit să-și țină gura și să-l lase pe Elya să se descurce. Dar în

momentul în care acționase Nafai fusese sigur că trebuia să vorbească sau altfel nu ar fi căpătat niciodată Catalogul.

Toată averea lui Wetchik, cu excepția pământului și a construcțiilor, se afla pe masa lui Gaballufix.

— *Asta e* de ajuns? întrebă Elemak sec.

— Exact cât trebuie, zise Gaballufix. Exact cât să-mi dovedească că Volemak Wetchik a trădat cu totul clanul Palwashantu. Marea sa bogăție a fost dată pe mâna fiilor care, în prostia lor copilărească, au hotărât s-o irosească cumpărând ceea ce orice adevărat Palwa-shantu știe că nu poate fi *niciodată* vândut. Catalogul sacru încredințat clanului Palwashantu - oare a crezut Volemak că poate fi cumpărat? Nu, imposibil, nu se poate! Nu pot decât să trag concluzia că fie și-a pierdut mințile, fie voi l-ați ucis și i-ați ascuns pe undeva trupul.

— Nu! strigă Nafai.

— Minciunile tale sunt obscene, zise Elemak și n-o să le mai tolerăm.

Făcu un pas în față și începu pentru a treia oară să adune comoara.

— Hoțul! strigă Gaballufix.

Ușile se deschiseră brusc și o duzină de soldați pătrunseră în cameră.

— Crezi că poți face asta în prezența lui Rash-gallivak? întrebă Elemak.

— *Insist* să o fac în prezența lui. Cine crezi că a venit primul la mine cu vestea că Volemak trădează încrederea familiei Wetchik? Că fiii lui Volemak distrug averea familiei Wetchik pentru un capriciu nebunesc?

— Eu slujesc casa lui Wetchik, spuse Rashgallivak. Se uită la fiecare dintre frați, cu fața ca o mască a tristeții: Este imposibil să fie în interesul măreței case ca averea să-i fie distrusă de un nebun care are impresia că are viziuni. Gaballufix abia a putut crede ce i-am povestit, dar a fost de acord cu mine că averea lui Wetchik trebuie predată în grija altei ramuri a familiei.

— Ca șef al clanului Palwashantu, intonă Gaballufix, declar că Volemak și fiii săi, dovedindu-se nepotriviți și nedemni de încredere ca păstrători ai celei mai mari case a clanului, sunt de acum înlăturați ca moștenitori și posesori ai casei Wetchik pentru totdeauna. Iar în semn de recunoaștere a anilor de serviciu loial, atât al lui, cât și al predecesorilor săi, îi acord

temporar dreptul asupra averii familiei Wetchik și dreptul de a folosi numele de Wetchik lui Rashgallivak, ca să se ocupe de toate problemele casei Wetchik până când consiliul clanului va decide altfel. Cât despre Volemak și fiii săi, dacă vor protesta și se vor opune acestei hotărâri, vor fi considerați dușmani de sânge ai clanului Palwashantu și vor fi judecați după legi mult mai vechi decât cele ale orașului Basilica.

Gaballufix se aplecă peste masă, zâmbind către Elemak:

— Ai înțeles toate astea, Elya?

Elemak privi spre Rashgallivak.

— Înțeleg că cel mai loial bărbat din Basilica este acum cel mai crud trădător.

— *Voi* sunteți trădătorii, zise Rash. Nebunia asta subită a viziunilor, o călătorie absolut neprofitabilă în deșert, vânzarea tuturor animalelor, demiterea tuturor angajaților și acum asta - ca administrator al casei Wetchik, nu am avut altă opțiune decât să implic consiliul clanului.

— Gaballufix nu înseamnă consiliul clanului, spuse Elemak. E un hoț ordinar, iar tu ai pus averea noastră în mâinile lui.

— Voi i-ați pus averea în mâini. Nu înțelegeți ce am făcut pentru voi? Pentru toți patru? Consiliul mă va lăsa pe mine administrator timp de câțiva ani până trec toate astea, iar în această perioadă dacă unul dintre voi se dovedește a fi un bărbat sobru și demn de încredere, vrednic de această responsabilitate, averea și numele de Wetchik vă vor fi redade.

— Nu va mai rămâne nici o avere, zise Elemak. Gabya va cheltui totul pe armata sa înainte de sfârșitul anului.

— Ba deloc, protestă Gaballufix. Îi predau totul lui Rash, să continue el administrarea.

Elemak râse amar.

— Funcția de administrator îi cere să facă ceea ce îi ordonă consiliul. Și ce va ordona consiliul? O să vezi, Rash. Chiar foarte curând - întrucât consiliul a avut niște cheltuieli destul de mari cu toți soldații care trebuie plătiți.

Rashgallivak nu părea în largul lui.

— Gaballufix a menționat că o mică parte din bani ar putea fi dedusă pentru cheltuielile curente, dar tatăl vostru ar fi contribuit oricum la cheltuielile clanului dacă ar fi fost în deplinătatea facultăților mintale.

— Te-a luat de prost, zise Elemak, la fel și pe mine. Pe toți.

Rash se uită la Gaballufix, extrem de îngrijorat.

— Poate ar trebui să convocăm consiliul în problema asta, zise.

— Consiliul s-a întrunit deja.

— Cât de mari sunt cheltuielile clanului? întrebă Rashgallivak.

— O nimica toată. Nu-ți pierde timpul cu astfel de griji. Sau te vei dovedi la fel de nedemn de încredere ca Volemak și fiii săi?

— Vezi? zise Elemak. Deja începe: ori faci ce spune Gabya, ori nu vei mai fi administratorul averii Wetchik.

— Legea e lege, declară Gaballufix. Acum e timpul ca acești tineri risipitori să plece din casa mea înainte de a fi acuzați de asasinarea tatălui lor.

— Adică, înainte să mai spunem ceva care să-l ajute pe Rash să vadă adevărul.

— O să plecăm, zise Mebbekew. Dar toată vorbăria asta despre consiliul clanului Palwashantu și numirea lui Rashgallivak Wetchik e rahat în ploaie. Ești un hoț, Gabya, un hoț mincinos și ucigaș care i-ar fi omorât pe Roptat și pe Tata dacă n-am fi părăsit orașul în noaptea aia și nu lăsăm averea familiei pe mâinile tale murdare de sânge!

Spunând asta Mebbekew se întinse și apucă un săculeț cu bijuterii.

Imediat soldații săriră asupra lor, a tuturor. Bijuteriile dispărură într-o clipă din mâinile lui Meb și fără urmă de delicatețe toți patru fură dați afară din salon și aruncați în stradă pe ușa principală.

— Plecați de aici! strigară soldații. Hoților! Criminalilor!

Nafai abia apucă să gândească ceva înainte ca Mebbekew să sară la gâtul lui.

— *Tu* a trebuit să pui toată averea pe masă!

— Oricum urma s-o obțină pe toată, protestă Nafai.

— Tăceți, proștilor; interveni Elemak. Nu s-a terminat. Viețile noastre nu valorează nici cât un fir de praf - probabil are oameni la fiecare cincizeci de metri, care așteaptă să ne omoare. Singura noastră speranță este să ne despărțim și să fugim. Nu vă opriți sub nici un motiv. Și țineți minte - ceva ce Rasa mi-a spus astăzi - *nu aveți încredere în nici un bărbat*. Repetă, schimbând puțin accentul: Nu aveți încredere în nici un *bărbat*. Ne întâlnim la noapte acolo unde sunt cămilele. Oricine nu e acolo până în zori se va presupune că e mort. Acum fugiți - și nu în vreun loc unde s-ar aștepta ei să vă duceți.

Elemak începu să alerge înspre nord. După numai câțiva pași se întoarse:

— Acum, proștilor! Vedeți, deja dau alarma despre asasini!

Nafai văzu că unul dintre soldații de pe veranda lui Gaballufix ridicase un braț, arătând cu celălalt înspre ei.

— Cât de repede te poți deplasa cu flotoarele alea? îl întreabă Nafai pe Issib.

— Mai repede decât tine. Dar nu mai repede decât un puls.

— Sufletul Suprem să ne apere.

— Corect, zise Issib. Acum șterge-o, prostule.

Nafai lăsă capul în jos și se avântă în zona cea mai aglomerată. Alergase o sută de metri spre sud pe Strada Fântânii când se întoarse și văzu de ce oamenii strigau în urma lui: Issib se înălțase vreo douăzeci de metri în aer și tocmai dispărea peste acoperișul casei aflate peste drum de cea a lui Gaballufix. N-am știut niciodată că poate face asta, gândi Nafai.

Apoi, când o luă din nou la fugă, îi trecu prin minte că probabil nici Issib nu știuse.

— Uite unul, zise o voce aspră.

Un bărbat apăru brusc în fața lui, cu o lamă energetică în mână. O femeie icni; lumea se retrase. Dar aproape fără să-și dea seama că știe, Nafai simți prezența unui bărbat în spatele lui. Dacă se ferea de lama din față, ar fi dat peste adevăratul asasin din spate.

Așa că Nafai se aruncă înainte. Dușmanul său nu se așteptase ca un băiat neînarmat să fie agresiv - lovitura lamei nu întâlni nimic. Nafai înfipse un genunchi între picioarele bărbatului, ridicându-l de la pământ.

Bărbatul urlă. Nafai îl îmbrânci într-o parte și o rupse la fugă fără să se uite înapoi, privind în față numai ca să evite oamenii și să se ferească de sclipirea roșie a unei alte lame sau de raza albă fierbinte a unui puls.

13. ZBORUL

Issya nu încercase niciodată să urce atât de mult cu flotoarele. Știa că reacționau la tensiunile din mușchii lui, că flotorul pe care îl apăsa cel mai tare rămânea fixat pe poziție în aer. Dar întotdeauna presupusese că acea poziție depindea într-o oarecare măsură de terenul aflat imediat sub flotor. Nu greșea foarte mult - cu cât se înălța mai mult, cu atât flotoarele tindeau să „alunece” în jos, dar în mare descoperi că se poate ridica în aer ca pe o scară până când ajunse la nivelul acoperișurilor.

Firește, toată lumea se uita la el - dar asta și voia. *Toată lumea* să se uite la mine și să vorbească despre tânărul infirm care a „zburat” până pe acoperiș. Soldații lui Gaballufix nu ar îndrăzni să-l împuște cu atât de mulți martori, cel puțin nu chiar în fața casei conducătorului lor.

Pe acoperișuri nu era nimeni, observă asta imediat, așa că se folosi de ele ca de un fel de autostradă, alunecând jos printre burlane și coșuri, cupole și lifturi, cornișe și copacii din grădinile de deasupra caselor.

O dată surprinse un bătrân care repara zidăria din jurul aleilor unei văduve; zăngănitul unei țigle sparte îl îngrijoră pe moment; însă când se întoarse văzu că omul nu căzuse, ci stătea cu gura căscată la Issib. Oare în seara asta va apărea o poveste, se întreabă el, despre un tânăr semizeu care fusese văzut plutind prin aer deasupra Basilicăi, poate căutând iubirea unei fete muritoare de o frumusețe uluitoare?

Șirul de case era foarte lung, căci în zonă se construiseră câteva străzi. Reuși să străbată mai mult de jumătate din drumul către Poarta din Spate fără să coboare la nivelul străzii și cu siguranță obținuse un timp mai bun decât orice potențial urmăritor. Desigur, exista întotdeauna posibilitatea ca Gaballufix să aibă asasini postați la porțile orașului; cu siguranță dacă s-ar fi organizat vreo ambuscadă aceasta ar fi avut loc la Poarta din Spate, cea mai apropiată de casa lui. Așadar Issib nu-și permitea să fie neglijent odată ajuns la nivelul străzii.

Dar înainte de a părăsi acoperișurile aruncă o privire plină de dorință spre zidul roșu al orașului. De la înălțimea lui vedea soarele încă sus, împărțit în două de creastă zidului. Dacă ar putea zbura pe deasupra. Dar știa că zidul era încărcat cu dispozitive electronice complicate, inclusiv nodurile care creau câmpul magnetic care îi alimenta flotoarele. Nu exista nici un punct de traversare - micul computer de la centura lui nu ar fi putut echilibra forțele puternic antagonice de deasupra zidului.

Ajunse la capătul unui acoperiș și pluti în jos în mulțime. Era capătul superior al Drumului Sacru, unde băraților li se permitea accesul. Mulți îi observară coborârea, bineînțeles, dar odată ajuns la nivelul străzii se lăsă imediat în jos în poziție șezând și se strecură prin trafic la înălțimea unui copil. Acum să încerce un asasin să mă împuște, se gândi. În câteva minute era la poartă. Paznicii îi recunoscuseră numele în clipa când fu afișat de scanner și îl bătură pe spate urându-i numai bine.

La Poarta din Spate nu era deșert, desigur, ci marginile Pădurii Fără Cărări. La dreapta se găsea pădurea deasă care făcea de netrecut partea de nord a Basilicăi; în stânga, văi întortocheate sufocate de copaci și liane, coborând de pe dealurile mănoase spre piatră seacă a deșertului. Pentru un om normal ar fi fost o călătorie de coșmar dacă nu cunoștea drumul cum era convins că îl cunoștea Elemak. Pentru Issib problema era doar să evite obstacolele mai înalte și să plutească ușor în jos până când orașul dispărea complet din vedere. Se orientă după soare până pe platoul deșertic; apoi o luă spre sud, traversând drumurile numite cel Uscat și al Deșertului, iar la apus ajunse în locul unde își ascunsese scaunul.

Flotoarele lui erau acum la limita câmpului magnetic al orașului și îi fu dificil să se instaleze în scaun. Dar tot ce făcea cu scaunul era dificil și limitat. Avea însă și avantaje. Proiectat să fie un scaun complet pentru un infirm, avea încorporat un computer conectat la bibliotecă publică a orașului când se afla în raza de acțiune, cu câteva interfețe diferite pentru oameni cu diferite handicapuri. Putea chiar să rostească unele cuvinte-cheie și scaunul să le înțeleagă și de asemenea să producă cu o aproximație suficientă cuvintele mai obișnuite din câteva zeci de limbi. Dacă nu ar fi existat flotoarele, scaunul ar fi fost probabil cel mai prețios lucru din viața lui. Dar *existau* flotoarele. Când le avea, era aproape un om normal, plus câteva avantaje. Când nu le putea folosi, era un infirm total lipsit de avantaje.

Însă cămilele așteptau în afara zonei de acțiune a câmpului magnetic al orașului, așa că era nevoit să folosească scaunul. Se urcă în el, opri flotoarele, apoi ghidă scaunul în plutirea lui lentă prin canioanele înguste până când în cele din urmă simți mirosul, apoi auzi cămilele.

Nu era nimeni acolo; era primul. Așeză scaunul pe picioare, îl echilibra și stătu acolo ascultând după oricine s-ar fi apropiat, în timp ce parcurgea știrile din bibliotecă privitoare la orice crime inexplicabile sau incidente violente. Deocamdată nimic. Dar putea să dureze ceva până când vestea să ajungă la reporteri și bârfitori. Frații lui puteau să moară chiar în acel moment, sau să fie morți deja, sau arestați, încarcerați și păstrați pentru vreo răscumpărare. Atunci ce ar trebui să facă el? Cum ar mai putea spera să se întoarcă acasă? Scaunul l-ar putea purta, deși era puțin probabil - nu era conceput pentru deplasări pe distanțe lungi. Știa din experiență că scaunul putea să se miște continuu timp de aproximativ o oră înainte de a necesita câteva ore de reîncărcare la soare.

Mă va ajuta Mama, se gândi Issib. Dacă nu se întorc în noaptea asta, Mama o să mă ajute. Dacă voi putea ajunge la ea.

Mebbekew se ascunse prin mulțime. Văzuse niște bărbați strigând să-și croiască drum înspre el, dar experiența lui de actor - în special unul care se plimbase prin public adunând bani - îi adusese un bun-simț al aglomerației și se descurcă în trafic ca un expert față de cei care îl urmăreau, îndreptându-se mereu spre locurile unde înghesuiala era mai mare, strecurându-se prin spațiile care aveau să fie astupate de grupurile de oameni care se apropiau. În curând asasinii - dacă asta erau - rămaseră cu mult în spatele lui. Atunci Mebbekew începu să se miște, o alergare leneșă, în salturi, care nu dădea impresia de prea mare grabă, dar acoperea terenul foarte rapid. Părea că aleargă doar din plăcere și de fapt așa și era - dar continuă mereu să privească atent. Ori de câte ori vedea soldați se îndrepta direct spre ei, în ideea că Gaballufix nu va îndrăzni să se folosească de oameni clar identificabili ca fiind ai lui pentru comiterea unei crime în public, la lumina după-amiezii.

În jumătate de oră străbătuse tot drumul spre est până în Dolltown, districtul pe care îl cunoștea cel mai bine. Soldații erau mai puțini aici și, cu toate că existau destui asasini de închiriat, erau dintre aceia care nu stăteau

prea mult angajați în același loc. De asemenea Meb cunoștea oameni care știau această parte a orașului mai bine decât însuși computerul orașului.

Să n-ai încredere în nici un *bărbat*, spusese Elemak. Ei, bine, asta era destul de simplu. Meb cunoștea mulți bărbați, dar *prietenii* lui erau toți femei. Fusese o alegere ușoară pentru el încă de când crescuse suficient ca să înțeleagă aplicațiile practice ale diferențelor dintre bărbați și femei. Aproape că răsese când Tata îi adusese o mătușică la vârsta de șaisprezece ani - se distrase prefăcându-se neștiutor în ale amorului când fusese la ea, dar după câteva zile ea îl alungase declarând cu umor că, dacă se va mai întoarce, el o va învăța *pe ea* lucruri pe care nu dorise vreodată să le învețe în mod special. Meb se descurcă bine cu femeile. Ele îl iubeau și continuau să-l iubească nu pentru că se pricepea să ofere plăcere, cu toate că se pricepea, ci mai degrabă pentru că știa cum să le asculte pe femei astfel încât ele să știe că sunt ascultate; știa cum să le vorbească încât ele să se simtă în același timp necesare și protejate. Bineînțeles, nu toate femeile îl plăceau, dar cele care o făceau îl plăceau foarte mult și pentru totdeauna.

În Dolltown lui Mebbekew îi luă doar câteva minute înainte de a ajunge în camera unei cântărețe din citeră de pe Strada Muzicii, câteva minute să ajungă în brațele ei și alte câteva ca s-o pătrundă; apoi stătură de vorbă timp de o oră, ea ieși și se asigură de ajutorul câtorva actrițe pe care le cunoșteau amândoi, ele însele nu mai puțin îndrăgostite de Mebbekew. Puțin după căderea nopții, Mebbekew, cu perucă, rochie și machiat, vorbind și mergând ca o femeie, trecu prin Poarta Muzicii împreună cu un grup de femei care râdeau și cântau. Abia când își puse degetul mare pe scanner identitatea lui fu dezvăluită, iar paznicul, citindu-i numele, abia dacă clipi și îi ură noapte bună.

Mebbekew rămase costumat până ajunse la locul de întâlnire și singurul lui regret fu că cel care se holbă la el și nu-l recunoscuse decât atunci când vorbi era Issib și nu Elemak. Ar fi fost drăguț ca fratele său mai mare să vadă acea glumă. Dar, întrucât întreaga lor avere și titlul tatei tocmai le fuseseră furate, Elemak probabil n-ar fi avut oricum chef de glume.

Plecarea lui Elemak din oraș fu cea mai lipsită de evenimente. Nu văzu nici un asasin și nu întâmpină nici o problemă să ajungă la casa lui Hosni de lângă Poarta din Spate. Temându-se că poate ucigașii îl așteaptă la poartă

intră repede să-i facă o vizită mamei sale. Ea îi oferă o masă minunată - întotdeauna angaja cei mai buni bucătari din Basilica, îi ascultă cu simpatie povestea, fu de acord cu el că dacă ar fi pierdut sarcina atunci când era însărcinată cu Gaballufix lumea ar fi fost un loc mai bun și în final îl trimise la treburile lui la câteva ore după lăsarea întunericului cu ceva aur în buzunar, un cuțit greu cu lamă de metal la brâu și un sărut. El știa că dacă Gaballufix ar fi venit mai târziu în acea seară lăudându-se că obținuse prin înșelătorie o avere de la fiii lui Volemak, inclusiv Wetchik, Mama ar fi râs și l-ar fi felicitat. Iubea tot ceea ce era amuzant și se amuză de aproape orice. O femeie veselă, dar cu sufletul gol. Elemak era sigur că Gaballufix moștenește simțul moral de la ea, dar categoric nu și inteligența ei. Însă, sincer vorbind, învățătoarea sa Rasa îi spusese odată că mama lui era în realitate foarte inteligentă - mult prea inteligentă ca să-i lase pe alții să vadă cât de inteligentă era. „Este ca atunci când te găsești între niște străini periculoși”, zisese Rasa. „Este mult mai bine să-i lași să creadă că nu le înțelegi limba, pentru ca ei să vorbească liber de față cu tine. Așa e și draga de Hosni atunci când se află printre cei care se dau foarte deștepți și educați, își bate joc de ei fără milă după ce pleacă.”

Oare își va bate joc de mine în fața lui Gaballufix, așa cum și-a bătut joc de el față de mine? Sau ne va ridiculiza pe amândoi împreună cu prietenele ei după ce vom pleca?

La poartă paznicii îl recunoscuseră imediat, îl salutară din nou și se oferiră să-l ajute în măsura în care le stătea în putință. Le mulțumi, apoi dispăru în noapte. Chiar și la lumina stelelor cunoștea calea pe potecile întortocheate care duceau din Pădurea Fără Cărări înspre deșert. Pe tot parcursul drumului întunecos nu se putu gândi la nimic altceva decât la furia lui la adresa lui Gaballufix, la felul cum îl manipulasese atrăgându-l pe Rash de partea sa. Putea auzi în minte râsul mamei lor ca și când s-ar fi adresat în întregime lui. Se simțea atât de neajutorat, teribil de umilit.

Apoi își reaminti cel mai groaznic dintre momente, când Nafai intervenise atât de stupid în târguiala lui și cedase întreaga avere a Tatei. Dacă nu ar fi făcut asta, Rashgallivak poate nu ar fi tras însă concluzia că nu sunt demni de bogățiile familiei Wetchik. Atunci nu s-ar fi pus împotriva lor, iar ei ar fi putut pleca cu tezaurul și cu titlul Tatei neatins. Nafai fusese cel care pierduse totul. Dacă ar fi fost doar el implicat, poate că ar fi reușit. Probabil că Gaballufix ar fi scos Catalogul mulțumindu-se cu un sfert din

averea Tatei - chiar și așa erau mai mulți bani decât ar fi putut obține Gaballufix prin orice altă metodă. Nafai, dobitocul ăla prost care niciodată nu-și putea ține gura, cel care pretindea că are viziuni pentru că Tata să-l iubească mai mult, cel care prin simplul fapt că se născuse îl transformase pe Gaballufix în dușmanul permanent al Tatei.

Dacă aș pune acum mâna pe el l-aș omorî, gândi Elemak. M-a făcut să-mi pierd averea, onoarea și în consecință întregul viitor. Pentru el e ușor să renunțe la bogățiile familiei Wetchik - oricum nu ar fi fost niciodată ale lui. Ar fi fost ale mele. Eu am fost născut pentru asta. M-am pregătit. Eu le-aș fi dublat și apoi le-aș fi dublat încă o dată, iar și iar, pentru că sunt un om de afaceri mult mai bun decât a fost sau ar putea vreodată să fie Tată. Dar acum am ajuns un exilat și un proscris, acuzat de furt și lipsit de bani, lipsit chiar și de respectul omului care ar fi trebuit să fie mâna mea dreaptă, Rashgallivak.

Totul din cauza lui Nafai. Totul numai din vina lui.

Nafai alergă orbit de panică, fără să aibă vreo destinație în minte. Abia când scăpă din aglomerație și ajunsese în spațiu deschis începu să se calmeze suficient încât să se gândească la locul unde se afla și la ce ar trebui să facă în continuare. Se găsea în Vechiul Ring de Dans, cândva o piață la fel de largă ca Orchestra din Dolltown care o înlocuise cu secole în urmă. Însă acum clădirile năpădiseră ringul pe toate laturile. Își pierduse forma rotundă și nici chiar forma de bol a amfiteatrului nu se mai observa printre case și magazine. Dar un spațiu deschis tot rămăsese și acolo stătea Nafai privind cerul, rozaliu spre apus, cenușiu spre negru la răsărit. Era o beznă aproape totală, iar el habar n-avea dacă asasinii îl mai urmăreau. Un lucru era sigur - în întuneric, în această parte a orașului, mulțimea se rărea, iar o crimă ar fi putut trece mult mai ușor neobservată. Toată alergătura îl adusesese mai departe ca oricând de siguranță și nu știa ce să facă de acum încolo.

— Nafai, zise o voce de fetiță.

Se întoarse. Era Luet.

— Bună, o salută el. Dar nu avea timp să stea de vorbă. Trebuia să se gândească.

— Repede, zise ea.

— Repede ce?

— Vino cu mine.

— Nu pot. Am ceva de făcut.

— Da, spuse ea. Trebuie să vii cu mine.

— Trebuie să ies din oraș.

Ea îl apucă de pieptul cămășii și se ridică pe vârfuri, intenționând fără îndoială să ajungă să-l privească în ochi, dar nu reuși decât să atârne de cămașa lui ca o păpușă. El râse, dar ea nu i se alătură.

— Ascultă, o tu cel mai ocupat dintre bărbați, rosti ea, ai uitat că eu sunt vizionară a Sufletului Suprem?

Uitase. Uitase chiar și că sosirea ei în toiul nopții îl salvase pe Tata de complotul lui Gaballufix. Își dădu seama că existau încă lucruri pe care ea nu le știa. Simți într-o clipă că ar trebui să-i explice.

— Elemak și Mebbekew *au fost* implicați în complot. Dar eu cred că Gaballufix i-a mințit în privința intențiilor lui.

Ea nu avu răbdare să-i asculte balmăjelile confuze.

— Crezi că-mi pasă de asta acum? Te caută, Nafai. Am văzut asta într-un vis - un soldat cu mâinile pline de sânge pândind pe străzi. Am știut că trebuia să te găsesc. Să te salvez.

— Cum poți să mă salvezi *tu*?

— Vino cu mine, zise ea. Eu știu drumul.

Nu avea nici o idee mai bună. De fapt, când încerca să se gândească la o alternativă la a o urma, mintea i se golea. Nu putea reține gândul. În sfârșit se dumiri că era un mesaj de la Sufletul Suprem. Voia ca el să meargă cu ea. O trimisese la el, așa că el trebuia să o urmeze oriunde l-ar fi dus.

Ea îl luă de mână și îl trase de pe Vechiul Ring de Dans pe stradă cu același nume până ajunseră într-un loc unde se îngusta, apoi la o intersecție o luă spre stânga.

— Averea noastră s-a dus, spuse Nafai. A fost și vina mea. Numai că Rashgallivak ne-a trădat.

— Taci. Nu e un cartier potrivit.

Avea dreptate. Era întuneric, iar drumul trecea printre case vechi, părgănite și murdare. Erau puțini oameni în jur și nici unul dintre ei nu

părea dornic să-i privească în ochi.

Ocoliră pe câteva străduțe, apoi se pomeniră dintr-odată pe Strada Primăverii aproape de punctul în care intra în pădurea sfântă. În acel moment Nafai zări în fața lui un grup de soldați stând de pază de parcă ar fi știut că avea să apară acolo. Se întoarse imediat s-o ia la fugă, apoi observă pe drumul pe care tocmai apucaseră câțiva bărbați cu lamele lor sclipind tăcute în noapte.

— Bună treabă, Nyef, zise Luet cu dispreț. Probabil nici nu ne-ar fi remarcat. *Acum* părem suspecti.

— Știu deja cine suntem, spuse el arătând către bărbații care se apropiau pe străduța întunecoasă.

— Of, bine. Sperasem să folosim calea ușoară, dar merge și așa.

Îl apucă de mână și îl târî în direcția greșită pe Strada Primăverii, departe de oraș și spre pădurea sacră. Nafai știa că era cel mai stupid lucru pe care îl putea face ea. La marginea pădurii nu ar mai exista nici un martor. Asasinii puteau face ce voiau. Dacă ea își imagina că Nafai avea vreo îndemânare în luptă și că s-ar putea salva dezarmându-i sau omorându-i pe asasini, avea să descopere rapid tristul adevăr că el nu fusese niciodată interesat de bătaie și nu avea nici un fel de antrenament în acest sens. Nici măcar nu-și putea aminti să fi lovit pe cineva într-o clipă de furie în toată viața lui, nici chiar pe frații lui mai mari, întrucât dacă ar fi ripostat în fața lui Meb sau a lui Elemak nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Poate că Nafai era mare pentru vârsta lui, cel mai înalt dintre fiii lui Wetchik, dar asta nu însemna nimic când venea vorba de bătaie.

Pe măsură ce înaintau în întuneric spre capătul Străzii Primăverii, asasinii deveniră mai îndrăzneți.

— Foarte bine, rosti unul dintre ei, încet, dar suficient cât să audă Nafai și Luet. În umbră. Acolo o să ne purtăm discuția.

— N-aveți ce să ne furați.

Glasul lui Luet tremura, trădând panica, dar Nafai știa după strângerea sigură a mâinii că nu tremura deloc.

Dar el tremura.

— În umbră, repetă bărbatul.

Așa că se supuseră. Pătrunseră în bezna dintre copaci. Dar spre surprinderea lui Nafai, nu se opriră și nici nu se îndreptară spre sud ca să ocolească pădurea și să reintre în oraș pe următorul drum. Ea îl conduse aproape direct spre est. Adânc în inima ținutului interzis.

— Nu pot să merg acolo, zise el.

— Taci. Nici ei nu pot, dacă nu ne aud vorbind ca să urmărească sunetul.

El își ținu gura și o urmă. După un timp terenul începu să coboare, nu mai era o pantă, ci mai degrabă o râpă și deveni foarte dificil să-și găsească drumul.

Cerul era deja complet negru și, deși căzuseră multe frunze, umbra copacilor era încă deasă.

— Nu văd nimic, șopti el.

— Nici eu, răspunse ea.

— Stai. Ascultă. Poate că nu ne mai urmăresc.

— Nu. Dar nu ne putem opri.

— De ce nu?

— Trebuie să te scot din oraș.

— Dacă sunt prins aici, pedeapsa va fi cumplită.

— Știu, zise ea. Cu atât mai rău pentru mine, că te-am adus.

— Atunci du-mă înapoi.

— Ba nu, aici vrea Sufletul Suprem să mergem.

Era totuși prea dificil să se mai țină de mână - aveau nevoie de ambele mâini ca să coboare pe panta accidentată. La lumina zilei nu ar fi fost o treabă prea dificilă, dar pe întuneric exista posibilitatea să nu se vadă vreun obstacol care ar fi putut să-i accidenteze mortal, astfel că fiecare pas trebuia testat. Măcar aici copacii erau mai rari, iar lumina stelelor îi putea ajuta ceva mai bine să vadă. Asta cel puțin până când pătrunseră în ceață.

— Acum *trebuie* să ne oprim, zise el.

— Continuă să mergi.

— Prin ceață? O să ne rătăcim, o să cădem și o să murim.

— E un semn bun, spuse Luet. Înseamnă că am ajuns cam la jumătatea drumului spre lac.

— Doar nu mă duci la lac!

— Sst.

— Mai bine m-aș arunca pur și simplu, ca să-i scutesc de efortul de a mă ucide.

— Taci, prostule. Sufletul Suprem ne va proteja.

— Sufletul Suprem e un computer conectat la sateliții aflați pe orbită în jurul lui Harmony. Nu are nici o mașinărie magică prin care să ajungă aici și să ne prindă când cădem.

— Ne face atenți, zise Luet. Sau măcar mă ajută *pe mine* să găsesc drumul. Numai să taci tu și să mă lași s-o ascult.

Coborâra ore întregi prin ceață, sau așa i se păru lui Nafai, dar în cele din urmă ajunseră la fundul văii. Iarbă pe o câmpie plată, făcând loc noroiului.

Noroi cald. Nu, noroi *fierbinte*.

— Am ajuns, spuse ea. Nu putem intra în apă pe aici - se ridică dintr-o crăpătură adâncă în crusta lumii, de asta e atât de fierbinte încât clocotește și scoate aburi. Apa ne-ar fierbe carnea de pe oase dacă am sta cât de puțin în ea, chiar și în apropierea țărmlui.

— Atunci cum pot femeile...

— Noi ne rugăm în apropiere de capătul opus, unde lacul este alimentat de torentele reci ca gheața din munți. Unele intră în apele cele mai reci. Dar viziunile apar în majoritatea cazurilor când plutim în locurile unde se întâlnesc apele reci cu cele fierbinți. Un loc cu turbulențe, unde valurile ne leagănă și ne răsucesc continuu, înghețându-ne și uscându-ne pe rând. Locul unde inima lumii și suprafața sa rece se întâlnesc. Un loc unde cele două inimi ale fiecărei femei devin una.

— Nu am ce căuta aici, zise Nafai.

— Știu, replică Luet. Dar aici ne-a condus Sufletul Suprem, așa că o să rămânem.

Atunci Nafai se sperie cel mai tare. O femeie, vorbindu-i de aproape. Ți-am spus că am auzit vocea unui bărbat. Venea de *acolo*?

Multe femei cu lanterne se apropiară. Tălpile lor plescăiau la fiecare pas prin noroiul fierbinte, apoi sunete de sucțiune când le ridicau. Cât de mult m-am scufundat eu în nămol? Se întreabă Nafai. Le va fi greu să mă scoată? Sau pur și simplu mă vor îngropa de viu aici, lăsând nămolul să hotărască dacă să mă coacă sau să mă sufoce?

— L-am adus, spuse Luet.

— E Luet, zise o bătrână. Numele fu preluat într-o șoaptă și purtat prin mulțimea care se aduna.

— Sufletul Suprem m-a condus aici. Bărbatul acesta nu este precum ceilalți. Sufletul Suprem l-a ales.

— Legea e lege, spuse bătrâna. Singură ți-ai asumat responsabilitatea, dar asta nu face decât să mute pedeapsa de la el asupra ta.

Nafai văzu cât de încordată era Luet. Își dădu seama: nici ea nu înțelege Sufletul Suprem mai bine decât mine.

Din câte știa ea, Sufletului Suprem nu-i păsa dacă ea trăia sau murea și ar fi fost foarte mulțumit s-o lase să plătească cu viața pentru ca eu să petrec noaptea în siguranță aici.

— Foarte bine, zise Luet. Dar trebuie să-l duceți la Poarta Ascunsă și să-l ajutați să străbată pădurea.

— Să nu ne spui tu ce *trebuie* să facem, nelegiuito! strigă una dintre femei. Dar celelalte îi făcură semn să tacă. Nafai putea vedea că Luet se bucura de mare respect chiar și când făcea ceva scandalos.

Apoi mulțimea se dădu puțin la o parte ca să lase să treacă o femeie, care apăru ca o fantomă din ceață. Era dezbrăcată și pentru că era curată Nafai nu-și dădu seama pe moment că era o sălbatică. Abia când ajunse foarte aproape, trăgând de mâneca lui Luet, Nafai observă cât de tăbăcită și uscată îi era pielea, cât de ridată și scofâlcită îi era fața.

— Tu, șopti Luet.

— Tu, repetă sălbatica.

Apoi femeia sfântă a deșertului se întoarse spre bătrâna care părea să fie conducătoarea cetei de justițiere.

— Am pedepsit-o deja, spuse.

— Ce vrei să spui? întrebă bătrâna.

— Eu sunt Sufletul Suprem și spun că deja a suportat pedeapsa mea.

Bătrâna se uită la fată, plină de incertitudini.

— E adevărat ce spune, Luet?

Nafai era uluit. Încrederea lor în Luet era atât de puternică încât i-ar cere să confirme sau să nege o mărturie care ar putea costa-o viața sau să i-o salveze, în funcție de propriul ei răspuns?

Încrederea lor era justificată, căci răspunsul lui Luet nu conținea nici o pledoarie specială în favoarea ei.

— Această femeie sfântă mi-a dat doar o palmă. Cum poate să fie suficientă pedeapsa asta?

— Eu am adus-o aici, spuse sălbatica. Am făcut-o să-l aducă pe băiat. Lui i-am arătat viziuni mărețe și voi continua să îi arăt. Sămânța lui se va bucura de cinste și se va ridica o națiune semeată. Nimeni să nu-i împiedice drumul prin apă și prin pădure, cât despre ea, ea poartă urma mâinii mele întipărită pe față. Cine o mai poate atinge după ce eu i-am făcut asta?

~ Acesta este cu adevărat glasul Mamei, zise bătrâna.

— Mama, șoptiră câteva.

— Sufletul Suprem, șoptiră altele.

Femeia sfântă se întoarce iar către Luet și ridică un deget atingând buzele fetei. Luet îi sărută degetul, ușor și Nafai simți pentru o clipă durerea acelei dulceți. Apoi expresia sălbaticii se schimbă. Parcă un suflet luminos sălășluise în interiorul chipului ei și acum dispăruse; părea distrasă, oarecum confuză. Privi în jur, nerecunoscând nimic, apoi se îndepărtă topindu-se în ceață.

— Era mama ta? șopti Nafai.

— Nu, răspunse Luet. Mama trupului meu nu mai e sfântă. Dar în inima mea toate aceste femei îmi sunt mame.

— Adevărat ai vorbit, zise bătrâna. Cât adevăr spune copilul ăsta!

Luet plecă capul. Când ridică din nou fața, Nafai văzu lacrimi pe obrazul ei. Nu înțelegea nimic din ceea ce se petrecea acolo, sau ce însemna pentru

Luet; știa doar că pentru un timp viața lui fusese în pericol, apoi a ei, iar acum pericolul trecuse. Pentru el era suficient.

Sălbatica spusese că nimeni nu-i va împiedica drumul prin apă și prin pădure. După o scurtă discuție, femeile hotărâra că asta însemna că el să traverseze lacul din acel punct spre capătul opus, de la fierbinte la rece; el nu știa cum ajunseseră la asta pornind de la cele câteva cuvinte ale sălbaticii, dar se minunase adesea cât de multe sensuri pot să stoarcă preoții și din puținele scrieri sacre ale religiei bărbaților. Așteptară câteva minute până să iasă femeile din apă. Abia atunci Luet îi permise să se apropie ca să vadă lacul. Acum era limpede de unde provenea ceața - se înălța în perdele de aburi din apă, sau cel puțin așa i se părea lui. Două femei într-o barcă lungă și joasă o împingeau spre țărm, una vâslind, cealaltă stând la cârmă. Prora vasului era scundă și pătrată, dar întrucât pe lac nu erau valuri și vâslitul era lin nu părea să existe vreun pericol ca barca să ia apă la bord. Se apropiară din ce în ce mai mult de mal, până ce în cele din urmă fundul bărcii atinse pământul. Mai erau totuși câțiva metri de apă de traversat între barcă și porțiunea noroioasă unde stăteau Nafai și Luet. Nămolul era acum dureros de fierbinte, iar Nafai era nevoit să-și miște destul de des picioarele ca să nu se ardă. Cum ar fi fost să meargă prin apă?

— Mergi încet, șopti Luet. Cu cât stropești mai puțin cu atât mai bine, așa că nu trebuie să alergi. O să vezi că dacă mergi continuu ajungi curând în barcă, iar durerea trece repede.

Deci ea mai făcuse asta. Foarte bine, dacă Luet putea suporta, putea și el. Făcu un pas spre apă. Femeile icniră.

— Nu, zise ea repede. În locul ăsta, unde ești un copil și un străin, trebuie să fii condus.

Eu, copil? În comparație cu *tine*? apoi își dădu seama că ea evident avea dreptate. Indiferent de vârstele lor, aici era locul ei, nu al lui; aici ea era adultul și el copilul.

Ea stabili ritmul, alert, dar nu grăbit. Apa îi ardea picioarele, dar era puțin adâncă și el nu stropea prea mult, cu toate că nu era la fel de grațios și lin în mișcări ca Luet. În câteva clipe ajunseră în barcă, dar păru că durase o veșnicie, o mie de pași agonizanti, în special ezitarea din momentul în care ea urcase în ambarcațiune. În cele din urmă, ea urcă și mâna ei îl trase după ea și el mișcă picioarele care îl usturau atât de adânc sub piele încât îi fu

frică să se uite de teamă să nu vadă carnea fiartă pe ele. Dar când privi pielea arăta normal. Luet se folosi de poalele cămășii ei ca să-i șteargă picioarele. Femeia care vâslea înfipse lama unei vâsle în nămolul de pe fundul apei și împinse înapoi, cu mușchii brațelor sale masive umflați de efort. Nafai se întoarse cu fața spre Luet și se prinse de mâinile ei, în timp ce barca aluneca pe ape.

Fu cea mai stranie călătorie din viața lui Nafai, deși nu una lungă. Ceața făcea ca totul să pară magic și ireal. Stânci uriașe pândeau deasupra apei și ei pluteau în tăcere printre ele, apoi pietrele dispărură ca înghițite. Apa deveni mai fierbinte și erau locuri în care bolborosea; ocoliră acele puncte. Barca în sine nu se încălzea niciodată, dar aerul din jurul lor era atât de fierbinte și de umed, încât curând ajunseră uzi, cu hainele lipindu-li-se de trupuri. Nafai observă pentru prima dată că Luet avea de fapt forme de femeie; nu prea mult, dar suficient cât să nu mai poată să se gândească la ea ca fiind nimic altceva decât un copil. Dintr-odată se intimidă să stea ținând-o de mâini, însă și mai frică îi era să-i dea drumul. Avea nevoie s-o atingă, ca un copil agățat în întuneric de mâna mamei lui.

Continuă să plutească. Aerul se răci. Trecură prin locuri înguste, cu stânci abrupte de ambele părți, care păreau să se apropie din ce în ce mai mult pe măsură ce se înălțau, până ce se pierdeau în cețuri. Nafai se întreabă dacă nu cumva se aflau într-o peșteră, sau dacă nu, dacă soarele pătrundea vreodată până la baza viroagei adânci. Apoi pereții de piatră se retraseră și ceața se mai rări puțin. În același timp apa deveni mai agitată. Acum se formau valuri, iar curenții prindeau barca și încercau s-o rotească, s-o întoarcă dintr-o parte în alta.

Femeia ridică vâslele; cea de la cârmă luă mâna de pe timonă. Luet se aplecă și șopti:

— Acesta e locul în care vin viziunile. Ți-am spus - unde se întâlnesc căldura cu frigul. Aici noi trecem prin apă cu trupurile.

Cu trupurile însemna exact asta. Simțindu-se și mai intimidat să o privească pe Luet dezbrăcându-se decât să se dezbrace el însuși. - Își urmări propriile mâini desfăcându-și hainele și împăturindu-le, în timp ce Luet făcea același lucru lăsându-le grămadă în barcă, încercând cumva s-o privească fără s-o vadă, Nafai nu reuși să-și dea seama cum alunecă în apă atât de tăcut pentru ca apoi să plutească nemișcată pe spate. Văzu că ea nu

facea nici o mișcare de înot, astfel că atunci când el se aruncă zgomotos în lac rămase de asemenea nemișcat. Apa îl susținea însă surprinzător de bine. Nu era în pericol să se scufunde. Liniștea era adâncă și copleșitoare; vorbi doar o dată, când văzu că ea se îndepărtează.

— Nu contează, răspunse ea încet. Taci.

El tăcu. Acum se găsea singur în ceață. Curenții îl răsuciră - sau poate că nu, căci prin aburi nu putea deosebi estul de vest sau orice alt reper care să îl localizeze, decât sus și jos și chiar și acest lucru părea să conteze foarte puțin. Era calm, un loc unde însă ochii lui puteau să vadă și totuși să nu vadă, unde urechile lui puteau să audă și totuși să nu audă nimic. Însă curentul nu-l lăsa să adoarmă. Putea simți sub el undele de cald și rece, uneori foarte fierbinți, alteori înghețate, astfel că din când în când se gândea: n-o să mai pot suporta, trebuie să înot altfel o să mor aici - apoi curentul se schimbă din nou.

Nu avu nici o viziune. Sufletul Suprem nu-i spuse nimic. El ascultă. Chiar îi vorbi Sufletului Suprem, rugându-l să-i arate cum ar putea obține vreodată Catalogul după care îl trimisese Tata. Dacă Sufletul Suprem îl auzi, nu-i dădu nici un semn.

Pluti pe lac o eternitate. Sau poate trecuseră numai câteva minute înainte să audă foșnetul blând al vâslelor în apă. O mână îi atinse părul, fața, umărul, apoi îl apucă de braț. Își aminti cum să întoarcă capul și când o făcu văzu barca și pe Luet, acum complet îmbrăcată, întinzându-se spre el. Nu se gândi să se rușineze și acum; era doar bucuros să o vadă și puțin trist la gândul că va trebui să iasă din apă. Nu era îndemânatic la urcatul în barcă. O făcu să se clatine rău și apă se revărsă înăuntrul ei.

— Rostogolește-te, șopti Luet.

Se întoarce pe o parte în apă, întinse un picior și un braț în barcă și se rostogoli înăuntru. O făcu ușor, aproape în liniște. Luet îi dădu hainele, încă umede, dar acum foarte reci. Le trase pe el și se înfioră în timp ce femeile continuau să împingă barca printr-o ceață care îl îngheța până în măduva oaselor. Luet tremura și ea, dar nu părea s-o deranjeze.

În cele din urmă ajunseră la țărm, unde iarăși aștepta un grup de femei. Poate o altă barcă traversase lacul, fără să aștepte ritualul trecerii trupului prin apă, sau poate că exista un drum pentru cei care aduceau mesaje; indiferent de motiv, femeile care se aflau acolo știau deja cine erau ei. Nu

era nevoie de explicații. Luet deschise din nou drumul, acum printr-o apă înghețată care îi provocă lui Nafai dureri în oase. Ajunseră pe uscat - de data asta un mal acoperit cu iarbă în loc de întinderea nămolosă - și mâinile femeilor înfășurară o pătură uscată în jurul lui. Văzu că și Luet era la fel încălzită.

— Primul bărbat care trece prin apă, rosti o femeie.

— Bărbatul care trece prin apele femeilor, zise o alta.

Luet îi explică părănd puțin jenată:

— Profeții celebre. Sunt atât de multe, încât e greu să nu se împlinescă din când în când câte una.

El zâmbi. Știa că ea lua profețiile mult mai în serios decât lăsa să se vadă. La fel ca el.

Observă că nimeni nu o întrebă ce se întâmplase în apă; nimeni nu o întrebă dacă avusese vreo viziune. Dar trăgeau de timp, așteptând, până când în cele din urmă ea spuse:

— Sufletul Suprem mi-a adus liniștea și asta a fost suficient.

Atunci ele se îndepărtară, majoritatea, deși unele dintre ele se uitară la Nafai până când el clătină din cap.

— Am trecut de partea cea mai ușoară, spuse ea.

Crezu că glumește, dar ea îl conduse prin Poarta Ascunsă, o spărtură legendară în zidul roșu despre care credea doar pe jumătate că există cu adevărat. Era o trecere boltită printre două turnuri masive și în loc de paznicii orașului acolo erau doar femei care supravegheau. Știa că de cealaltă parte se întindea Pădurea Fără Cărări. Pricepu repede că își merita numele. Până să iasă pe Drumul Pădurii fața îi fu brăzdată de tăieturi și la fel și a ei, brațele și picioarele de asemenea.

— Poarta din Spate e în direcția aceea, zise Luet. Iar prin oricare dintre defileele astea ajungi în deșert. De aici nu mai știu încotro mergi.

— E suficient. Mă descurc.

— Atunci înseamnă că am făcut ceea ce m-a trimis Sufletul Suprem să fac.

Nafai nu știu ce să spună. Nu știa nici măcar cum să exprime în cuvinte ceea ce simțea.

— Cred că nu te cunosc, spuse.

Ea îl privi perplexă.

— Nu, am greșit, zise Nafai. Cred că nu te-am cunoscut înainte, chiar dacă îmi închipuiam că te cunosc, iar acum, că te-am cunoscut în sfârșit, înțeleg că nu știu cu adevărat nimic despre tine.

Ea zâmbi.

— Curenții ăia încrucișați îți provoacă o asemenea stare de fiecare dată. Să nu spui nimănui, bărbat sau femeie, ce ai făcut în seara asta.

— Când îmi amintesc, nu sunt sigur dacă eu o să cred că mi s-a întâmplat în realitate.

— O să te mai vedem în casa mătușii Rasa?

— Nu știu, zise Nafai. Nu știu decât atât: că n-am habar cum să pun mâna pe Catalog fără să fiu ucis și totuși trebuie să îl obțin.

— Așteaptă să îți spună Sufletul Suprem cum să faci, îl sfătui Luet, apoi fă-o.

El aprobă din cap.

— E bine dacă Sufletul Suprem o să-mi spună ceva.

— O să-ți spună. Când va fi ceva de făcut, ea o să-ți spună.

Apoi, dintr-un impuls, Luet întinse mâna și o apucă pe a lui, strângând-o doar pentru o clipă. El își reaminti, ca un ecou prin trupul lui, cum se ținuse de ea pe lac. Însă acum era puțin rușinat și își retrase mâna. Ea îl văzuse slab. Ea îl văzuse dezbrăcat.

— Vezi? spuse ea. Deja uiți cum a fost în realitate.

— Ba nu.

Ea se întoarse și apucă pe drumul către Poarta din Spate. Vru s-o strige și să-i spună, ai avut dreptate, *uitam* cum a fost în realitate, îmi reaminteam totul prin ochii obișnuiți, îmi aminteam din punctul de vedere al băiatului care am fost înainte, dar acum îmi amintesc nu că eram slab sau dezbrăcat, ori altceva de care să mă rușinez. Ci că eu călătoream ca un erou măreț din profeții peste lacul magic, avându-te pe tine drept ghid și învățător și când

ne-am scos hainele nu eram un bărbat și o femeie amândoi goi, ci mai degrabă doi zei din poveștile străvechi despre țărâmurile îndepărtate, renunțând la deghizările de muritori și etalându-și glorioasa nemurire, gata să plutească peste marea morții ieșind fără cicatrice pe malul celălalt.

Dar până să se gândească el la toate aceste lucruri pe care să le spună, ea dispăruse deja după o cotitură.

14. SCAUNUL LUI ISSIB

Nafai nu știa la ce să se aștepte când ajunse la punctul de întâlnire. Pe tot parcursul drumului prin deșert la lumina stelelor își imaginase continuu lucruri oribile. Dacă nici unul dintre frați nu a scăpat? *Ei* nu beneficiaseră de ajutorul lui Luet și al femeilor din Basilica. Sau dacă au scăpat, dar soldații l-au urmărit pe vreunul până la ascunzătoare și i-au omorât pe toți? Când va ajunge acolo le va descoperi corpurile mutilate? Sau va fi așteptat de soldați, să-l prindă și să-l arunce în canion?

Făcu o pauză în capătul defileului, în punctul în care se opriseră să tragă la sorti mai devreme în acea dimineață. Suflet Suprem, zise în sinea lui, oare trebuie să cobor?

Răspunsul primit fu o imagine formată în mintea lui - unul dintre soldații inumani ai lui Gaballufix plimbându-se noaptea pe străzile pustii ale Basilicai. Nu știu cum să interpreteze asta. Îi spunea Sufletul Suprem că soldații erau peste tot în oraș? Sau viziunea îl avertiză pe Nafai că soldații îl așteptau în defileu și creierul lui adăuga pur și simplu detaliul irelevant al orașului?

Un lucru era de neevitat - sentimentul de necesitate pe care îl primea de la Sufletul Suprem. Ca și cum ar fi fost o ocazie pe care nu-și putea permite să o rateze. Sau un pericol pe care trebuia să-l evite.

Când mesajul este atât de neclar, își spuse Nafai în sinea lui, de la ce pot pleca în afară de propria mea judecată? Dacă frații mei au necazuri trebuie să știu. Nu-i pot abandona, chiar dacă aș fi eu însumi în primejdie. Dacă greșesc, îndepărtează gândul ăsta de mine.

Apoi începu să coboare în defileu. Nu resimți nici o distragere, nici o stupoare. Indiferent ce altceva intenționa să-i comunice Sufletul Suprem, cu siguranță nu îl deranja că el să ajungă la întâlnirea cu frații săi.

Sau poate că renunțase la el. Dar nu: dacă își dăduse atâta osteneală să-l scoată din oraș, prin Lacul Femeilor, Sufletul Suprem nu îl prea putea abandona acum.

Era atât de întuneric în canion, încât se împiedică și alunecă până când în final se opri pe pragul acoperit cu pietriș unde trebuiau să aștepte frații lui.

— Nafai.

Era vocea lui Issib. Dar Nafai abia apucă să îl audă înainte să simtă o lovitură puternică. Sandaia cuiva îi izbise fața, trântindu-l pe pietriș.

— Tâmpitule! strigă Elemak. Aș fi vrut să te prindă și să te omoare, ticălos mic!

Un alt picior, din partea cealaltă, îi zdrobi nasul. Auzi glasul lui Mebbekew:

— S-a dus totul, toată averea, absolut tot, din cauza ta!

— Nu a luat-o el, proștilor! strigă Issib. Gaballufix a furat-o!

— Tu să taci! urlă Mebbekew, înaintând către Issib. Nafai reuși în cele din urmă să vadă ce se petrecea.

Cu toate că fața îl ustura din cauza pietricelelor imprimate în tălpile sandalelor lor, în realitate nu-l răniseră serios. Însă acum își dădu seama că erau turbați de furie. Dar de ce să fie furioși *pe Nafai*?

— Rash e cel care ne-a trădat, spuse el. Ei se întoarseră imediat spre el.

— Zău așa, făcu Elemak. Nu ți-am spus că eu o să mă ocup de negociere? Puteam obține Catalogul pentru numai un sfert din cât aveam, dar nu, tu a trebuit să...

— Tu renunțai! strigă Nafai. Te retrăgeai! Elemak urlă furios, îl apucă pe Nafai de cămașă și-l ridică de la pământ.

— Jumătate din negociere înseamnă să te retragi, idiotule! Crezi că nu știam ce fac? Eu, care am făcut comerț în țări străine și am obținut profit mare pentru numai câteva produse - cum de nu ai avut încredere că știam ce fac? În toată viața ta tu nu ai negociat decât pentru câteva myachik-uri stupide în piață, băiețuș.

— N-am știut, recunosc Nafai.

Elemak îl aruncă la pământ. Nafai își zdreli coatele și capul lui lovi pietrele destul de tare ca să-l doară. Fără să vrea țipă.

— Lasă-l în pace, lașule, zise Issib.

— Mă faci pe mine laș?

— Gaballufix avea de gând să pună mâna pe banii noștri indiferent de ce am fi făcut noi. Îl avea deja pe Rash de partea lui.

— Acum ai ajuns expert în ceea ce *s-ar fi* întâmplat, zise Elemak.

— Stai pe tronul tău și ne judeci! îi strigă Mebbekew. Dacă îl consideri pe Nafai atât de nevinovat, despre *tine* ce ai de spus? Tu ai scos banii din conturile Tatei!

Nafai se ridică. Nu-i plăcea cum îl amenințau pe Issib. Să-și reverse furia asupra lui era un lucru, dar să ajungă pe punctul de a-l răni pe Issya însemna cu totul altceva.

— Îmi pare rău, zise Nafai - nu putea decât să ia asupra lui vina și mânia lor. Nu am înțeles și ar fi trebuit să-mi țin gura. Îmi pare rău.

— Ce înseamnă să-ți pară *rău*? replică Elemak. De câte ori ai spus asta când era prea târziu ca să mai corectăm consecințele? Nu înveți niciodată nimic, Nafai. Tata nu te-a învățat nimic. Copilașul lui, prețiosul băiețel al Rasei, care nu poate face nimic greșit. Ei, bine, e timpul să înveți lecțiile pe care Tata ar fi trebuit să ți le predea cu ani în urmă.

Elemak extrase una din vergelele dintr-o legătură sprijinită pe peretele de stâncă. Era destinată să suporte încărcăturile grele de pe spinarea unei cămile; era destul de flexibilă și nu foarte grea, dar rezistentă și lungă. Nafai înțelese imediat ce intenționa Elemak.

— Nu ai dreptul să te atingi de mine.

— Nu, nimeni nu are dreptul să te atingă, zise Mebbekew. Nafai cel sacru, odorul Tatei, nimeni nu-l poate atinge. Ne poate atinge *pe noi*, bineînțeles. Poate să piardă moștenirea noastră, dar nimeni nu-l poate atinge *pe el*.

— Oricum nu ar fi fost niciodată moștenirea ta. A fost dintotdeauna a lui Elemak.

Un alt gând îi veni în minte lui Nafai, în legătură cu cine ar fi primit moștenirea. Știu dinainte de a deschide gura că nu era cel mai înțelept lucru

care putea fi rostit, când Elemak și Mebbekew erau deja supărați. Dar îl spuse totuși.

— Dacă e vorba despre ceea ce ați *pierdut*, amândoi meritați să fiți dezmoșteniți, fiindcă ați complotat împotriva Tatei.

— E o minciună, zise Mebbekew.

— Cât de prost crezi că sunt? Poate nu știai că Gaballufix intenționa să-l ucidă pe Tata în dimineața aia, dar știai că intenționează să ucidă pe cineva. Ce ți-a promis Gaballufix, Elemak? Același lucru pe care i l-a promis lui Rash - numele de Wetchik și averea, după ce Tata ar fi fost discreditat și forțat să părăsească orașul?

Elemak răcni și se repezi la el, împărțind lovituri cu vergeaua. Era atât de furios, încât puține dintre lovituri își atinseră ținta, dar atunci când o făcură fură dure. Nafai nu mai simțise niciodată o asemenea durere, nici chiar atunci când se ruga, nici chiar atunci când picioarele îi fuseseră cufundate în apă fierbinte a lacului. Se trezi cu fața în jos pe prundiș, cu Elemak aplecat deasupra lui gata să-l lovească - unde, peste spate? În cap?

— Te rog! țipă Nafai.

— Mincinosule! urlă Elemak.

— Trădătorule! replică Nafai. Începu să se ridice în genunchi, apoi în picioare.

Vergeaua căzu, trântindu-l înapoi la pământ. Mi-a rupt spatele, gândi Nafai. O să fiu paralizat. O să fiu ca Issib, infirm într-un scaun pentru tot restul vieții mele.

Gândul la Issib păru să-l pună în mișcare. Căci atunci când Elemak ridică din nou vergeaua, scaunul lui Issib se năpusti înaintea lui. Scaunul se răsucea în mers - nu putea fi ținut total sub control - și vergeaua îl atinse pe Issib peste un braț. Țipă de durere și scaunul scăpă complet de sub control, rotindu-se nebunește și clătinându-se înainte și înapoi. Sistemul de evitare a coliziunii îl împiedică să se izbească de pereții de piatră ai defileului, dar se lovi de Mebbekew care încerca să se ferească, doborându-l.

— Nu te băga, Issib! strigă Elemak.

— Lașule! Îl admonestă Nafai. Ai fost un *nimic* în fața lui Gaballufix, dar acum poți să bați un infirm și un băiat de paisprezece ani! Cât curaj!

Din nou Elemak se întoarce de la Issib cu fața spre Nafai.

— Ai vorbit prea mult de data asta, băiete.

Nu mai striga. Furia devenise mai rece, mai profundă.

— Nu mai vreau să aud vocea asta, mă înțelegi?

— Corect, Elya. N-ai putut să-l faci pe Gaballufix să-l omoare pe Tata în locul tău, dar cel puțin poți să mă omori *pe mine*. Dă-i drumul, dovedește ce bărbat ești ucigându-ți fratele mai mic.

Nafai sperase să-l facă pe Elemak să se rușineze și să dea înapoi, dar raționamentul fusese greșit. Elemak își pierde orice urmă de autocontrol. În timp ce Issib se rotește în fața lui, Elemak îl apucă de un braț și îl trase din scaun, aruncându-l la pământ ca pe o jucărie stricată.

— Nu! strigă Nafai.

Se repezi la Issib să-l ajute, dar Mebbekew se afla între ei și când Nafai ajunse suficient de aproape îl îmbrânci. Nafai se prăbuși la picioarele lui Elemak.

Elemak aruncase vergeaua. Când el se aplecă s-o ia, Mebbekew alergă la legătură și scoase o alta.

— Hai să terminăm cu el acum. Iar dacă Issib nu-și poate ține gura, cu amândoi.

Nafai nu-și putu da seama dacă Elemak auzise sau nu. Știu doar că vergeaua coboară șuierând, zdrobindu-i umărul. Elemak încă nu țintea bine, dar un lucru era limpede: căuta partea de sus a corpului lui Nafai. Îi căuta capul. Voia ca Nafai să moară.

Brusc o lumină orbitoare izbucni în canion. Nafai înălță capul la timp ca să-l vadă pe Elemak răsucindu-se spre sursa luminii. Era scaunul lui Issib.

Doar că nu era posibil. Scaunul lui Issib avea un sistem de comutare pasiv. Când nu i se spunea explicit ce să facă, se așeza jos, echilibrându-se pe picioare și aștepta instrucțiuni. Tocmai făcuse acest lucru când Elemak îl trântise pe Issib la pământ.

— Ce se întâmplă? întrebă Mebbekew.

— Ce se întâmplă? repetă o voce mecanică dinspre scaun.

— Probabil l-ai defectat.

— Nu eu sunt defect, vorbi scaunul. Credința și încrederea sunt defecte. Frăția s-a defectat. Onoarea, legea și decența s-au defectat. Compasiunea s-a defectat. Dar eu nu sunt defect.

— Fă-l să înceteze, Issya, zise Mebbekew.

Nafai observă că Elemak nu spunea nimic. Fixă calm scaunul, ținând vergeaua încă în mâini. Apoi, cu un mârâit, se avântă înainte și biciui scaunul cu vergeaua.

Izbucni un fulger, sau cel puțin așa păru. Elemak țipă și căzu pe spate, iar vergeaua zbură în aer. Era încinsă pe toată lungimea ei.

Încet, cu grijă, Mebbekew strecură vergeaua lui înapoi în legătură.

— De ce îți bați fratele cu vergeaua, Elemak? spuse scaunul. De ce vrei să-l omori, Mebbekew?

— Cine face asta? întrebă Mebbekew.

— Nu înțelegi, prostule? rosti Issib slab, de unde zăcea pe pietre. Cine ne-a trimis încă de la început în misiunea asta?

— Tata, zise Mebbekew.

— Sufletul Suprem, zise Elemak.

— Încă nu ați înțeles că pentru că fratele vostru mai mic Nafai a fost dispus să-mi asculte glasul, că eu l-am ales pe el să vă conducă?

Acest lucru îi reduse pe amândoi la tăcere. Dar Nafai știa că în inimile lor ura se transformase dintr-o mânie înfierbântată într-un resentiment rece și dur care nu va dispărea niciodată. Sufletul Suprem îl alesese pe Nafai să-i conducă. Pe Nafai, care nu putea nici măcar să încheie o negociere cu Gaballufix fără să strice totul. Suflet Suprem, de ce îmi faci mie una ca asta?

— Dacă nu v-ați fi trădat tatăl, dacă ați fi crezut în el și l-ați fi ascultat, nu l-aș fi ales pe Nafai înaintea voastră, spuse scaunul - Sufletul Suprem. Acum întoarceți-vă în Basilica și eu vi-l voi da pe Gaballufix pe mâini.

Apoi luminile scaunului se stinseră și el se așeză ușor pe pământ.

Așteptară toți, înlemniți, câteva secunde în tăcere. Apoi Elemak se întoarse spre Issib și blând, cu grijă, îl ridică și îl așeză în scaun.

— Îmi pare rău, Issya, zise încet. Nu eram în toate mințile. Nu ți-aș face rău pentru nimic în lume.

Issib nu spuse nimic.

— Pe Nafai eram supărați, adăugă Mebbekew.

Issib se răsuci spre el și, în șoaptă, îi repetă propriile lui cuvinte:

— Hai să terminăm cu el acum. Iar dacă Issib nu-și poate ține gura, cu amândoi.

Mebbekew simți înțepătura.

— Presupun că o să-mi păstrați veșnic pică pentru asta.

— Gura, Meb. Să ne gândim.

— Bună idee. Până acum gânditul ne-a adus atâta bine.

— E ceva să vezi cum Sufletul Suprem mișcă un scaun, zise Elemak. Dar Gaballufix are sute de soldați. Ne poate ucide pe fiecare dintre noi de cincizeci de ori - unde sunt soldații Sufletului Suprem? Ce armată o să ne protejeze acum?

Nafai se ridicase în picioare, ascultându-i. Abia putea crede ce-i auzeau urechile.

— Sufletul Suprem tocmai ne-a arătat o parte din puterea lui, iar voi încă vă mai temeți de soldații lui Gaballufix? Sufletul Suprem e mai puternic decât acei soldați. Dacă nu vrea ca ei să ne omoare, soldații n-au cum să ne omoare.

Elemak și Mebbekew îl priveră în tăcere.

— Ați vrut să mă ucideți pentru că nu vă plăceau cuvintele mele, spuse Nafai. Vreți acum să mă urmați, să ascultați cuvintele Sufletului Suprem?

— De unde să știm că n-ai manipulat chiar tu scaunul? întrebă Mebbekew.

— Așa e. Am știut încă dinainte de a intra astăzi în oraș că o să dați vina pe mine pentru orice și o să încercați să mă omorâți, astfel încât Issya și cu mine am programat scaunul să rostească exact acest discurs.

— Nu fi prost, Meb, zise Elemak. Vom fi uciși, dar întrucât am pierdut totul, pentru mine nu prea mai are mare importanță.

— Doar pentru că tu ești fatalist nu înseamnă că eu vreau să mor.

Issib împinse scaunul în față.

— Hai să mergem, îi spuse lui Nafai. Îl urmez pe Sufletul Suprem și pe tine ca slujitor al lui. Să mergem.

Nafai dădu din cap, apoi porni pe drumul care ducea la ieșirea din defileu. Un timp nu auzi decât sunetul propriilor săi pași și zumzetul slab al scaunului lui Issib. Apoi, în sfârșit, auzi și zgomotele lui Elemak și Mebbekeu, urmându-l.

15. CRIMA

Dacă vrem să mai avem vreo speranță, gândi Nafai, trebuie să încetăm să mai concepem propriile noastre planuri. Gaballufix ne dejoacă manevrele de fiecare dată.

Iar acum aveau și mai puține speranțe, întrucât Elemak și Mebbekeu refuzau deliberat să coopereze. De ce trebuise Sufletul Suprem să spună ceea ce spusese despre rolul de conducător al lui Nafai? Cum putea el să preia comanda în fața propriilor frați mai mari, care ar fi fost mult mai bucuroși să-l vadă eșuând decât să-l ajute ca să reușească? Bineînțeles că Issib nu reprezenta o problemă, dar nici nu putea fi de prea mult ajutor, chiar și folosind din nou flotoarele. El era prea ușor de observat, prea fragil și în același timp prea lent.

Treptat, pe măsură ce înaintau prin deșert - el deschizând drumul, nu pentru că așa ar fi vrut, ci pentru că Elemak refuzase să-l ajute să găsească potecile, Nafai ajunsese la o concluzie inevitabilă: ar fi avut mult mai multe șanse pe cont propriu decât însoțit de frații săi.

Nu pentru că ar fi crezut că singur avea vreo șansă. Dar ar fi avut ajutorul Sufletului Suprem. Iar Sufletul Suprem îl mai salvase și înainte din Basilica.

Dar când Sufletul Suprem îl scosese din oraș, reușise pentru că Luet îl ținea de mână. Acum cine îi va ține locul lui Luet? Ea era viziunea, la fel de apropiată Sufletului Suprem cum îi era el mamei lui. Luet simțea cum Sufletul Suprem îi arată fiecare pas; Nafai simțea doar din când în când indicațiile Sufletului Suprem, atât de rar, atât de confuz. Ce însemna viziunea lui cu soldatul cu mâinile pătate de sânge care pândea pe străzile

din Basilica? Era oare un dușman cu care trebuia să se lupte? Era moartea lui? Sau o călăuză? Era atât de confuz, cum să poată concepe un plan?

Se opri.

Ceilalți se opriră în spatele lui.

— Acum ce mai e? întrebă Mebbekew. Iluminează-ne, o, măreț conducător uns de Sufletul Suprem.

Nafai nu răspunse. Încercă în schimb să-și golească mintea. Să-și relaxeze nodul de teamă din stomac. Lui Sufletul Suprem nu-i vorbea așa cum îi vorbea însă lui Luet, pentru că Luet nu *aștepta* să conceapă un plan. Luet asculta. Ascultă *mai întâi*, înțelegea *mai întâi*.

Dacă Nafai intenționa cu adevărat să încerce să-l ajute pe Sufletul Suprem, să încerce să fie mâinile și picioarele lui aici pe suprafața acestei planete, atunci trebuia să înceteze să mai facă propriile lui planuri protesti și să-i dea Sufletului Suprem o șansă să vorbească cu el.

Se aflau lângă Dogtown, care se întindea de-a lungul străzilor ducând spre poarta numită a Coșului. Până acum presupusese că ar trebui să ocolească Dogtown și să-și croiască drum prin vreun canion înapoi pe Drumul Pădurii și să intre în Basilica prin Poartă din Spate. Însă acum aștepta, testând ideile. Se gândi să înconjoare Dogtown și gândurile lui alunecară fără țintă.

Apoi se întoarse spre Coș și imediat simți un val de încredere. Da, își zise. Sufletul Suprem încearcă să mă conducă, eu doar trebuie să tac și să ascult. Așa cum ar fi trebuit să tac și să ascult atunci când Elemak negocia cu Gaballufix în această după-amiază.

— Of, bine, zise Mebbekew. Hai să mergem la a două dintre cel mai bine păzite porți. Să trecem prin cea mai urâtă mahala, unde toți cei care sunt de vânzare, adică cam toți oamenii în viață, îi aparțin lui Gaballufix.

— Taci, făcu Issib.

— Lasă-l să vorbească, replică Nafai. O să atragă oamenii lui Gaballufix asupra noastră și o să fim uciși pe loc, adică exact ceea ce vrea Mebbekew, pentru că atunci când o să murim cu toții Meb o să poată spune: „Vezi, Nyef, ne-ai adus la moarte!” și asta o să-l facă să moară fericit.

Mebbekew se repezi spre Nafai, dar Elemak îl opri.

— O să facem liniște, spuse Elemak.

Nafai îi conduse până la Drumul de Sus, care se întindea între Poartă și Dogtown. Era mărginit de case destul de banale, dar la acea oră din noapte nu era sigur și puțini oameni circulau pe el. Nafai îi duse în locul unde se găsea cel mai mare spațiu între casele de pe ambele părți ale străzii, privi în stânga și în dreapta, apoi se aplecă și traversă în goană. Pe partea opusă se opri într-un șanț secăt și îi urmări pe ceilalți.

Nu veneau.

Nu veneau.

S-au hotărât să mă abandoneze acum, se gândi Nafai. Ei, bine.

Apoi apărură. Nu alergând, cum făcuse Nafai, ci mergând agale. Toți trei. Bineînțeles, își zise Nafai. Au așteptat ca să-l scoată pe Issib din scaun. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

În timp ce traversau, Nafai își dădu seama că în loc ca Issib să plutească, era susținut de ceilalți doi, ținându-și brațele aruncate peste umerii lor și târându-și picioarele. Pentru oricine nu știa adevărul, Issib ar fi părut un bețiv ajutat de prieteni să ajungă acasă.

Nu traversară direct strada. Merseră oblic, ca și cum ar fi urmat de fapt drumul, dar s-ar fi rătăcit în întuneric sau ar fi fost abătuți într-o direcție de bețivul pe care îl sprijineau. În cele din urmă trecură dincolo și se strecurară după tufișuri.

Nafai îi ajunse din urmă când îl ajutau pe Issib să-și ajusteze flotoarele.

— A fost grozav de bine, șopti el. O mie de oameni ar fi putut să vă vadă și nimeni nu v-ar fi băgat în seamă.

— Elemak s-a gândit la asta, spuse Issib.

— Tu ar trebui să conduci.

— Nu după părerea Sufletului Suprem, replică Elemak.

— A scaunului lui Issib, adică, zise Mebbekew.

— A fost la fel de bine, Nyef, să traversezi tu primul, spuse Elemak. Paznicii caută patru bărbați, dintre care unul pe flotoare. Au văzut în schimb trei, unul fiind beat.

— Și acum încotro? întrebă Issib.

Nafai ridică din umeri.

— Pe aici, bănuiesc.

Porni înainte, traversând oblic terenul pustiu dintre Drumul de Sus și Coș.

Se simți distras. Nu se putea gândi la ce avea să facă în continuare. Nu se putea gândi la nimic.

— Stop, zise.

Se gândi să-i conducă înainte, dar simți că nu e bine. I se părea corect să meargă singur.

— Așteptați aici, spuse. Mă duc singur în oraș.

— Sclipitor, făcu Mebbekew. Am fi putut aștepta lângă cămile.

— Ba nu, zise Nafai. Vă rog. Am nevoie de voi aici. Trebuie să fiu însă sigur că pot ieși pe poartă găsindu-vă aici.

— Cât o să dureze? întrebă Issib.

— Nu știu.

— Bine, deci ce intenționezi să faci?

Nu prea putea să le spună că n-avea nici cea mai vagă idee.

— Elemak nu ne-a spus ce plan avea el.

— Exact, zise Mebbekew, prefă-te că ești șeful.

— O să așteptăm, interveni Elemak. Dar dacă la răsăritul soarelui suntem încă aici, în spațiu deschis, categoric o să fim prinși. Înțelegeți asta.

— La prima rază de lumină pe cer, dacă nu m-am întors, luați scaunul lui Issib și porniți către locul unde sunt cămilele.

— Așa o să facem, zise Elemak.

— Dacă o să avem chef, adăugă Mebbekew.

— O să avem chef, replică Elemak. Meb o să fie aici, la fel ca noi ceilalți.

Nafai știa că Elemak încă îl ura, îl disprețuia - dar de asemenea știa că Elemak va face ceea ce spunea. Chiar dacă Elemak se aștepta ca el să

eșueze, îi oferea o șansă rezonabilă de a reuși.

— Mulțumesc, rosti Nafai.

— Adu Catalogul, zise Elemak. Tu ești băiatul Sufletului Suprem, așa că vino cu Catalogul.

Nafai îi părăsi, îndreptându-se către Coș. Apropiindu-se, putea auzi paznicii vorbind. Erau prea mulți - șase sau șapte, nu doi ca de obicei. De ce? Se lipi de perete și alunecă pe lângă el, până putu auzi destul de bine ceea ce discutau.

— E Gaballufix însuși, zic eu, spuse un paznic. Probabil l-a omorât mai întâi pe băiatul lui Wetchik, ca să nu aibă cum părăsi orașul, apoi l-a asasinat pe Roptat și a dat vina pe cineva care nu poate reacționa.

— Stilul lui Gaballufix, îl răspunse un altul. Noroi adevărat, el și oamenii lui.

Roptat era mort. Nafai simți un fior de teamă. După atâtea comploturi eșuate, în cele din urmă se întâmplase - Gaballufix comisese în sfârșit crima. Și dăduse vina pe unul dintre băieții lui Wetchik.

Eu, își dădu seama Nafai. A dat vina pe mine. Eu sunt singurul care nu am ieșit din oraș printr-o poartă monitorizată. Conform evidențelor computerului orașului, eu încă mă aflu între zidurile lui. Evident asta știa și Gaballufix. A profitat de ocazie, l-a ucis pe Roptat și a răspândit zvonul că a făcut-o cel mai mic dintre fiii lui Wetchik.

Dar femeile știu. Femeile știu că el minte. El încă nu și-a dat seama, dar până mâine fiecare femeie din Basilica va cunoaște adevărul - că atunci când a fost asasinat Roptat eu eram la lac cu Luet. Nici măcar nu mai trebuie să intru în noaptea asta în oraș. Gaballufix va fi distrus de propria prostie, iar noi putem aștepta râzând dincolo de ziduri!

Dar nu se putea concentra asupra ideii de a aștepta afară. Sufletul Suprem nu dorea asta. Pentru Sufletul Suprem nu era important ca Gaballufix să fie prins mințind. Sufletul Suprem voia Catalogul, iar căderea lui Gaballufix nu ar fi adus Catalogul în mâinile Tatei.

Cum trec de paznici? întrebă Nafai.

Tot ce simți drept răspuns fu propria frică. Știa că asta nu venea de la Sufletul Suprem.

Așa că așteptă. După un timp, conversația paznicilor începu să lăncezească.

— Hai să facem o tură prin Dogtown, propuse unul.

Cinci dintre ei ieșiră pe poartă în întunericul străzilor din Dogtown. Dacă s-ar fi întors să se uite la poartă, l-ar fi văzut pe Nafai stând acolo sprijinit de zid la nici doi metri de deschizătură. Dar nu se întoarseră.

Acum era momentul, știa; frica se mai estompase, însă simțea și o sete de a acționa, de a se pune în mișcare. Sufletul Suprem? Era greu de spus, dar trebuia să facă ceva. Deci, ținându-și răsuflarea, Nafai ieși în lumină.

Un paznic stătea pe un scaun, sprijinit de poartă. Ațipit, sau aproape. Celălalt se ușura pe peretele din partea opusă, cu spatele la deschidere. Nafai trecu în liniște. Nici unul nu se mișcă din poziția în care stătea până când Nafai nu ieși din lumină aruncată de poartă. Apoi le auzi vocile în urma sa, discutând, dar nu despre el, fără să dea alarma. Probabil așa a fost și în cazul lui Luet, se gândi el, în noaptea când a venit să ne avertizeze. Sufletul Suprem îi făcuse pe paznici suficient de proști încât s-o lase să treacă de parcă ar fi fost invizibilă. Așa cum am trecut și eu.

Luna începuse să se ridice. Trecuse mai mult de jumătate din noapte. Orașul era adormit, probabil cu excepția zonei Dolltown și a Pieței Interioare și chiar și acelea trebuiau să fie ceva mai potolite în aceste zile de tensiune și agitație când soldații patrulau pe străzi. Însă în acest district, unul oarecum liniștit care nu avea deloc viață de noapte, nimeni nu se plimba. Nafai nu era sigur dacă pustietatea străzilor era un lucru bun sau unul rău. Era bine că îl vedeau mai puțini oameni; rău pentru că dacă era văzut ar fi fost cu siguranță remarcat.

Numai că în noaptea aceea Sufletul Suprem îl ajuta să nu fie remarcat. Rămânea în umbră, fără să-și forțeze norocul și atunci când un escadron de soldați trecu pe lângă el se ascunse în cadrul unei uși și ei își văzură de drum fără să-l observe.

Probabil asta este limita puterii Sufletului Suprem, gândi Nafai. Cu Luet, cu Tata și cu mine poate comunica prin idei. Și printr-un dispozitiv - scaunul lui Issib - dar cine poate bănuși cât îl poate costa asta? Pentru a ajunge direct în mințile celorlalți oameni nu prea are altă posibilitate decât să-i distragă, în același mod în care îi îndepărtează de ideile interzise. Nu-i poate întoarce pe soldați din drum, dar îi poate împiedica să-l remarce pe

tipul care stă în umbra cadrului unei uși, îi poate împiedica să vrea să se apropie să cerceteze, să vadă ce e cu el. Nu-i poate opri pe paznicii porților să-și facă datoria, dar îl poate ajuta pe paznicul ațipit să viseze astfel încât sunetul pașilor lui Nafai să facă parte din povestea visului, iar el să nu ridice capul.

Și chiar pentru a face atâta lucru Sufletul Suprem trebuie să-și concentreze în noaptea această întreaga atenție asupra străzilor, se gândi Nafai. Asupra acestui loc precis. Asupra mea.

Oare încotro mă îndrept?

Nu contează. Să-mi deconectez mintea și să merg, asta trebuie să fac. Să-l las pe Sufletul Suprem să mă ducă de mână, așa cum a făcut Luet.

Totuși îi era greu să-și golească mintea, să se oprească de a mai recunoaște fiecare stradă la care ajungea, de a se gândi la oamenii sau magazinele pe care le cunoștea pe fiecare stradă și la ce legătură ar putea avea cu obținerea Catalogului. Chiar și acum mintea lui era prea implicată.

Și de ce nu ar fi? se gândi el. Se presupune că ar trebui să încetez să mai fiu o ființă umană? Să devin infinit de prost pentru că Sufletul Suprem să mă poată controla? Cea mai mare ambiție a vieții mele este să fiu o *marionetă*?

Nu, veni răspunsul. Era la fel de clar că în noaptea aceea în deșert, lângă pârau. Nu ești o marionetă. Ești aici pentru că tu ai ales să fii aici. Dar acum, ca să-mi poți auzi glasul, trebuie să-ți golești mintea. Nu pentru că vreau să fii prost, ci pentru că trebuie să poți să mă auzi. Destul de curând vei avea din nou nevoie de toată istețimea ta. Proștii nu-mi sunt de nici un ajutor.

Când vocea dispăru, Nafai se trezi sprijinit de zid, gâfâind. Nu era de glumă când Sufletul Suprem se *împingea* astfel printre gândurile lui. Ce au făcut strămoșii noștri copiilor lor când ne-au transformat astfel încât un computer să ne aducă lucruri în minte? Oare în vremurile de început toți copiii auzeau vocea Sufletului Suprem așa cum o aud eu acum? Sau întotdeauna a fost ceva rar să-i poți auzi glasul?

Mișcă-te. O simțea ca pe o foame. Și se mișcă. Se mișcă așa cum o mai făcuse de două ori în ultimele două săptămâni - deplasându-se de pe o stradă pe alta aproape în transă, nesigur de locul în care se afla, fără să-i

pese. Așa cum se întâmplase chiar în această după-amiază, când fugea de asasini.

Nici măcar nu am o armă.

Gândul îl opri brusc din mișcare. Îl scoase din transă. Nu știa sigur unde se găsea. Dar acolo, pe jumătate ascuns în umbră, zăcea un om întins pe stradă. Nafai se apropie, curios. Poate un bețiv. Sau ar fi putut fi victima vreunui tolchok, a soldaților sau a asasinilor. O victimă a lui Gaballufix.

Nu. Nu era deloc o victimă. Acolo zăcea unul dintre soldații identici ai lui Gaballufix și după duhoarea de urină și alcool era limpede că nu rănila îl doborâseră la pământ.

Nafai fu pe punctul de a se îndepărta, când își dădu seama că asta era cea mai bună deghizare la care ar fi putut spera. I-ar fi fost mult mai simplu să ajungă în apropierea lui Gaballufix dacă ar fi purtat unul dintre costumele holografice de soldat - și iată că în fața lui se afla exact un astfel de costum, un dar pe care nu trebuia decât să și-l însușească.

Îngenunche lângă bărbat și îl rostogoli pe spate. Cutia care controla holograma era imposibil de văzut, dar plimbându-și mâinile prin imagine o găsi pe pipăite, prinsă de o centură în talie. O desfăcu, dar chiar și așa nu o putu depărta de bărbat mai mult de câțiva centimetri.

A, desigur, își aminti Nafai. Elemak a spus că era un fel de pelerină, iar cutia făcea parte din aceasta.

Când trase cutia de-a lungul trupului bărbatului, alunecă ușor. Rostogolindu-l într-o parte și-n alta, reuși în cele din urmă să-i scoată costumul holografic de pe brațe, de sub corp și apoi să i-l tragă peste cap.

Abia atunci Nafai își dădu seama că Sufletul Suprem îi oferise mai mult decât un costum. Bărbatul nu era un bătaș plătit purtând uniformă de soldat. Era Gaballufix însuși.

Își băuse mințile, zăcea în propria vomă și urină, dar cu toate acestea fără urmă de îndoială era Gaballufix.

Dar ce putea *face* Nafai cu acest bețiv? Cu siguranță nu avea Catalogul la el. Iar Nafai nu-și făcea nici o iluzie că târându-l acasă ar fi putut câștiga recunoștința eternă a lui Gaballufix.

Ticălosul sărbătorise probabil moartea lui Roptat. Ucigașul zăcea acolo în stradă, numai că nu va fi niciodată pedepsit pentru asta. De fapt, va încerca să dea vina pe *mine*. Nafai era furios. Îi trecu prin minte să-și pună bocancul pe capul lui Gaballufix și să-i strivească mutra de caldarâmul acoperit de vomă. S-ar fi simțit atât de bine, atât de...

Ucide-l.

Gândul era atât de limpede de parcă cineva ar fi vorbit în spatele lui. Nu, își zise Nafai. Nu pot să fac asta. Nu pot să ucid un om.

De ce crezi că te-am adus aici? E un criminal. Legea cere moartea lui.

Legea cere și moartea *mea* pentru că am văzut Lacul Femeilor, răspunse Nafai în tăcere. Și totuși mi s-a arătat milă.

Eu te-am dus la lac, Nafai. Așa cum te-am adus și aici. Să faci ceea ce trebuie făcut. Nu vei obține niciodată Catalogul cât timp el este în viață.

Nu pot ucide un om. Un om neajutorat - aș fi un criminal.

Nu ar fi decât dreptate.

Nu dacă vine din mâna mea. Îl urăsc prea mult. Îl vreau mort. Pentru că mi-a umilit familia. Pentru că a furat titlul tatălui meu. Pentru că ne-a luat averea. Pentru bătaia pe care am primit-o de la frații mei. Pentru tolchok și pentru soldați, pentru că a stins lumina speranței din orașul meu. Din cauza modului în care l-a transformat pe Rashgallivak, un om bun, într-o unealtă slabă și stupidă. Pentru toate aceste lucruri îl vreau mort. Vreau să-l strivesc sub călcâiul meu. Dar dacă l-aș ucide acum aș fi un laș și un asasin, nu un justițiar.

El a încercat să te omoare pe tine. Ești pe lista asasinilor lui.

Știu asta. Deci dacă l-aș ucide acum ar fi o răzbunare personală.

Gândește-te la ce faci, Nafai. Gândește-te.

Nu voi deveni un criminal.

Corect. Tu o să *salvezi* vieți. Există o singură speranță de a salva lumea de măcelul care a distrus Pământul acum patruzeci de milioane de ani, iar dacă acest bărbat rămâne în viață speranța se spulberă. Trebuie să piară miliardele de suflete de pe planeta Harmony pentru ca tu să-ți poți păstra mâinile curate? Eu îți spun că asta nu e o crimă, un asasinat, ci dreptate. Eu l-am judecat și l-am găsit vinovat. A ordonat să fie ucis Roptat, să fiți uciși

tu și frații tăi și să fie ucis tatăl tău. Pune la cale un război care ar duce mii de oameni la moarte și orașul ar fi cucerit. Tu nu-l cruți din milă, Nafai, pentru că doar moartea lui va consola orașul și oamenii pe care îi iubești, numai moartea lui va aduce alinare lumii. Îl cruți din pură vanitate. Ca să te poți uita la mâinile tale și să le vezi nepătate de sânge. Îți spun că dacă nu-l ucizi pe acest om, pe mâinile tale va fi sângele a milioane de oameni.

Nu!

Țipătul lui Nafai era mult prea înspăimântat ca să fie tăcut, ca să fie reținut în interiorul minții lui.

Glasul din capul său nu se domoli: Catalogul deschide cea mai vastă bibliotecă din lume, Nafai. Cu el toate lucrurile vor fi posibile pentru slujitorii mei. Fără el nu voi avea altă voce în afară de cea pe care o auzi tu acum, constant modificată și distorsionată de propriile speranțe și dorințe. Fără Catalog eu nu vă pot ajuta, iar voi nu mă puteți ajuta pe mine. Puterile mele vor continua să slăbească și legea mea își va pierde importanța în rândurile oamenilor, până când în final focurile vor izbucni din nou și o altă lume se va pierde. Catalogul, Nafai. Ia de la acest om ceea ce cere legea, apoi du-te și găsește Catalogul.

Nafai se aplecă și apucă lama energetică atârnată la centura lui Gaballufix.

Nu știu cum să omor un om cu asta. Nu înjunghie. Nu-l pot împunge în inimă cu ea.

Capul. Taie-i capul.

Nu pot. Nu pot, nu pot, nu pot.

Dar Nafai greșea. Putea. Îl apucă pe Gaballufix de păr și îi întinse gâtul. Gaballufix se mișcă - oare se trezea? Nafai aproape că dădu drumul părului, dar Gaballufix recăzu rapid în inconștiență. Nafai declanșă lama, apoi i-o așează ușor pe gât. Lama bâzâia. Apăru un firicel de sânge. Nafai apăsă mai tare și firicelul deveni o rană deschisă, sângele stropind lama și sfârâind zgomotos. E prea târziu să mă opresc acum, prea târziu. Apăsă din ce în ce mai tare. Osul opuse rezistență, dar Nafai răsuci capul și făcu o deschizătură între vertebre și atunci lama tăie repede și capul se desprinse.

Cămașa și pantalonii lui Nafai erau plini de sânge, la fel ca mâinile și fața, picura peste tot. Am ucis un om și țin capul lui în mână. Ce sunt eu

acum? Cine sunt acum? Cu ce sunt mai bun decât cel care zace aici, sfâșiat de mâinile mele?

Catalogul.

Nu suportă să mai poarte hainele îmbibate de sânge. La limita panicii, se descotorosi de ele, le sfâșie, apoi își șterse fața și mâinile cu spatele curat al cămășii. Astea au fost hainele pe care mi le-a dat Luet când am urcat din nou în barcă în locul acela frumos și pașnic și acum uite ce am făcut cu ele.

Apoi, îngenunchind lângă cadavru și propriile haine aruncate în baltă de sânge, își dădu seama că din cauza înclinării străzii și a faptului că cea mai mare parte a sângelui cursese în sus dinspre gât, hainele lui Gaballufix nu erau pătate de sânge. Erau murdare de vomă și de urină, dar nu și de sânge. Nafai trebuia să se îmbrace în ceva. Costumul nu ar fi suficient - pe dedesubt ar fi fost desculț și i-ar fi fost frig.

Când se gândi să se îmbrace în hainele lui Gaballufix i se păru ceva dezgustător, dar în același timp știa că trebuia să o facă. Îndepărtă puțin corpul de baltă de sânge, apoi îl dezbracă cu grijă, ferindu-l să se murdărească. Aproape că se înecă atunci când își trase pantalonii reci și umezi, apoi se gândi cu dispreț că unui bărbat care ucisese așa cum tocmai o făcuse el nu ar trebui să-i fie scârbă să poarte urina altui om pe picioarele sale. Același lucru era și cu duhoarea acră de pe cămașă și de pe armură pe care Gaballufix o purta pe dedesubt. Acum nimic nu mai e oribil pentru mine, cugetă Nafai. Deja sunt pierdut.

Singurul lucru pe care nu se putu convinge să-l facă fu să-și pună lama la centură, așa cum o purtase Gaballufix. Șterse amprente de pe mâner și o aruncă alături de cap. Apoi râse. Acelea sunt hainele mele, pe care nenumărați martori m-au văzut purtându-le astăzi. De ce trebuie să mă străduiesc să mă mai ascund, când le las în urmă?

Chiar *le las* în urmă, se gândi Nafai. Ca și cum mi-aș lăsa aici propriul cadavru. Costumația unui copil. Acum port hainele unui bărbat. Și nu ale oricărui bărbat. Ale celui mai rău și mai monstruos bărbat pe care îl cunosc. Mi se potrivesc.

Își trase pelerina de soldat peste cap. Nu se simțea diferit, dar presupunea că aspectul era altul. Se îndepărtă de cadavru. Nu se putea gândi încotro s-o ia. Nu se putea gândi la nimic.

Se întoarse cu spatele la corp. Lăsase ceva în urmă, știa asta. Dar ceea ce lăsase nu erau decât propriile haine și lama. Așa că până la urmă ridică lama, șterse sângele de pe ea pe hainele lui vechi și o prinse la centură.

Acum putea să plece. Acasă la Gaballufix, desigur. Acum o știa foarte clar. Putea gândi limpede. Pantalonii îi înghețau pe picioare și îl rodeau. Armura corporală era grea. Era stânjenitor să mergi cu lama energetică la brâu. Așa te simți când ești Gaballufix, gândi Nafai. În noaptea asta eu sunt Gaballufix.

Trebuie să mă grăbesc. Înainte să fie găsit cadavrul.

Ba nu. Sufletul Suprem îi va împiedica să observe trupul, cel puțin pentru un timp. Până dimineață când vor ieși atât de mulți oameni, încât Sufletului Suprem îi va fi dificil să-i influențeze concomitent pe toți. Deci am timp.

Urcă pe Strada Fântânii, apoi se răzgândi. O luă pe Strada Lungă și ajunse la casa lui Gaballufix prin spate. Pe alee descoperi ușa pe care o folosisese Elemak cu atât de multe - atât de puține - zile în urmă. Oare era încuiată?

Era. Și acum ce fac? Probabil înăuntru aștepta cineva. Stătea de pază. Cum ar putea el, deghizat în soldat de rând, să pretindă să intre la ora aceea? Dacă îl puneau să deconecteze costumul odată intrat? L-ar recunoaște imediat. Mai rău, ar recunoaște hainele lui Gaballufix și ar înțelege că exista o singură cale prin care el putuse să îmbrace hainele stăpânului lor.

Ba nu, *două* căi.

Gaballufix mai venise probabil acasă beat și altă dată.

Nafai încercă, mai întâi în liniște, să-și imagineze cum suna glasul lui Gaballufix. Aspru și răgușit. Râcâind în gât. Nafai ar reuși să-l imite destul de bine, era convins de asta - și nu trebuia să fie perfect, pentru că Gaballufix era beat, desigur, doar duhnea, iar vocea putea să-i fie neclară și scăpată de sub control, iar el s-ar putea împletici și cădea și...

— Deschideți, deschideți ușa! Zbieră.

Era groaznic, nu sună deloc ca Gaballufix.

— Deschideți ușa, idioților, eu sunt!

Mai bine. Mai bine. În plus Sufletul Suprem le va da un impuls, îi va încuraja să se gândească la alte lucruri cu excepția faptului că vocea lui Gaballufix suna puțin altfel în noaptea asta.

Ușa se întredeschise. Imediat Nafai o îmbrânci și pătrunse înăuntru.

— Să mă încuiați afară din propria mea casă, ar trebui să vă expediez într-o cutie, ar trebui să vă trimit înapoi la tăticu' făcuți bucăți.

Nafai habar n-avea cum vorbea Gaballufix de obicei, dar bănuia o proastă dispoziție și amenințări, în special dacă era beat. Nafai nu văzuse prea mulți bețivi. Numai de câteva ori pe stradă și mai des în teatre, dar acolo erau actori care jucau *roluri* de bețivi.

Gândi: la urma urmelor, sunt actor. Am crezut că asta o să ajung în final și iată-mă.

— Dați-mi voie să vă ajut, domnule, zise bărbatul.

Nafai nu se uită la el. În schimb se împiedică intenționat și căzu în genunchi, îndoindu-se din talie.

— Cred că o să vărs, icni.

Apoi atinse cutia de la centură și deconectă costumul. Doar o clipă. Suficient de mult pentru ca toți cei care se aflau în încăpere să poată vedea hainele lui Gaballufix, în timp ce fața și părul lui Nafai erau ascunse fiindcă stătea aplecat. Apoi porni din nou costumul. Încercă să producă un sunet de vomă și reuși atât de bine, încât icnind îi urcară pe gât puțină fier și acid.

— Ce doriți, domnule? întrebă bărbatul.

— Cine păzește Catalogul! răcni Nafai. Astăzi toată lumea vrea Catalogul - ei, bine, acum îl vreau eu.

— Zdorab, spuse bărbatul.

— Cheamă-l.

— Doarme, e...

Nafai se ridică nesigur pe picioare.

— Când vin eu în casa asta, *nimeni* nu doarme!

— Îl chem, domnule, îmi pare rău, m-am gândit că...

Nafai se balansă neîndemânatic către el. Omul se retrase părând înspăimântat. Oare am mers prea departe? Nu avea cum să-și dea seama. Bărbatul alunecă pe lângă perete și ieși printr-o ușă. Nafai habar n-avea dacă avea să se întoarcă însoțit de soldați care să-l aresteze.

Se întoarse cu Zdorab. Sau cel puțin Nafai presupunea că era Zdorab. Dar trebuia să se asigure, nu-i așa? Așa că se aplecă spre el și-i răsuflă urât mirositor în față.

— Tu ești Zdorab?

Să-și imagineze că Gaballufix era atât de beat încât nu putea vedea bine.

— Da, domnule, răspunse bărbatul.

Părea speriat. Bine.

— Catalogul meu. Unde e?

— Care?

— Cel pe care îl vor ticăloșii ăia - băieții lui Wetchik - Catalogul, pe Sufletul Suprem!

— Catalogul *Palwashantu*?

— Unde l-ai pus, derbedeule?

— În vistierie, zise Zdorab. N-am știut că vrei să fie accesibil. Nu l-ai mai folosit niciodată până acum, așa că am crezut...

— Mă pot folosi de el dacă vreau!

Încetează să mai vorbești atât, își spuse. Cu cât vorbești mai mult, cu atât îi va fi mai dificil Sufletului Suprem să-l împiedice pe omul ăsta să se îndoiască de vocea mea.

Zdorab îl conduse printr-un coridor. Nafai se lovi ostentativ din când în când de pereți. Când atinse locul în care vergeaua lui Elemak căzuse cu cea mai mare forță simți un junghi de la umăr la șold. Gemu de durere - dar își închipui că acest lucru îi făcea jocul și mai credibil.

În timp ce parcurgeau nivelul inferior al casei, teama începu să-l cuprindă din nou. Dacă i se va cere o identificare precisă pentru a deschide vistieria? Scanarea retinei? Amprenta degetului?

Dar ușa vistieriei era deschisă. Sunt un prost norocos, se întrebă Nafai, sau doar marioneta Sufletului Suprem? Sau, printr-o mică șansă, îmi aleg

liber măcar o parte a drumului meu în misiunea din noaptea asta?

Nu știa nici măcar ce răspuns își dorea. Dacă alegerea lui era liberă, atunci însemna că liber alesese să ucidă un om care zăcea neajutorat în stradă. Era mult mai bine să creadă că Sufletul Suprem îl silise sau îl păcălise ca s-o facă. Sau că ceva din genele sau din influența înaintașilor lui îl forțaseră să facă așa ceva. Era mai bine să creadă că nu avusese de ales, decât să se chinuie întrebându-se dacă nu ar fi fost suficient să fure hainele lui Gaballufix fără să trebuiască să-l omoare mai întâi. Responsabilitatea pentru ceea ce făcuse având totuși mai multe opțiuni era o povară mult prea mare pentru Nafai.

Zdorab intră în vistierie. Nafai îl urmă, apoi se opri văzând o masă mare pe care întreaga bogăție furată de Gaballufix de la ei în acea după-amiază stătea aranjată în grămezi ordonate.

— După cum vedeți, domnule, analiza este aproape gata, zise Zdorab plimbându-se printre rafturi. Am păstrat totul curat și în ordine. E foarte amabil din partea dumneavoastră să veniți aici.

Mă reține în vistierie, se întrebă Nafai, așteptând până sosesc ajutoarele?

Zdorab apăru dintre rafturile din spatele camerei. Era un bărbat micuț, mult mai scund decât Nafai și începea deja să chelească deși nu putea avea mai mult de treizeci de ani. În realitate o figură comică - însă dacă își dădea seama ce se petrecea cu adevărat, viața lui Nafai putea fi în pericol.

— Asta e? întrebă Zdorab.

Evident, Nafai nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar fi trebuit să arate. Văzuse multe cataloage, dar majoritatea erau mici computere independente cu acces la o bibliotecă importantă. Acesta nu avea nimic pe care Nafai să-l recunoască a fi un display. Ceea ce aducea Zdorab era un glob de culoarea alamei, de vreo douăzeci și cinci de centimetri în diametru, puțin turtit la capete.

— Să văd, mârâi Nafai.

Zdorab părea că ezită să se despartă de obiect. O clipă Nafai fu străbătut de un val de panică. Nu vrea să mi-l dea pentru că știe cine sunt în realitate.

Apoi Zdorab își dezvălui adevărata preocupare.

— Domnule, ați spus că trebuie să-l păstrăm întotdeauna foarte curat.

Își făcea griji fiindcă Gaballufix ar fi putut fi murdar pe sub costumul de soldat. La urma urmelor părea beat mort, mirosea a băutură și chiar mai rău. Mâinile lui puteau fi acoperite de orice.

— Ai dreptate, zise Nafai. Du-l tu.

— Cum doriți, domnule.

— Țasta e, nu-i așa? zise Nafai. Trebuia să fie sigur - nu putea decât să spere că rolul de bețiv era destul de convingător pentru ca întrebările stupide să nu provoace suspiciuni.

— Este Catalogul Palwashantu, dacă la asta vă referiți. Mă întrebam doar dacă este ceea ce doriți cu adevărat. Nu l-ați mai cerut niciodată până acum.

Așadar Gaballufix nu-l scosese nici măcar din vistierie - niciodată, în nici un moment, nu avusese de gând să li-l dea lor, indiferent cât ar fi negociat Elemak sau cât ar fi plătit. Asta îl făcu pe Nafai să se simtă puțin mai bine. Nu fusese o ocazie pierdută. Orice scenariu ar fi condus la același deznodământ.

— Unde îl ducem? întrebă Zdorab.

Excelentă întrebare, gândi Nafai. Aș putea foarte bine să-i spun că îl dăm fiilor lui Wetchik, care așteaptă în beznă dincolo de Coș.

— Trebuie să-l arăt consiliului clanului.

— Noaptea la ora asta?

— Da, la ora asta! M-au întrerupt, nenorociții. Eu petreceam și ei trebuie să vadă *Catalogul* fiindcă li s-a năzărit că poate a fost furat de băieții ăia mincinoși și ucigași și hoți ai lui Wetchik.

Zdorab tuși, plecă capul și se grăbi, conducându-l pe Nafai pe coridor.

Deci lui Zdorab nu-i place să audă cum Gaballufix îi insultă pe fiii lui Wetchik. Foarte interesant. Dar nu atât de interesant încât Nafai să aibă încredere în el.

— Mai încet, pitic mizerabil! strigă Nafai.

— Da, domnule.

Zdorab încetini și Nafai merse clătinându-se după el.

Ajunseră la ușă unde același bărbat stătea de pază. Omul îl privi pe Zdorab cu ochi întrebători.

— Deschide, te rog, ușa stăpânului Gaballufix, rosti Zdorab. Ieșim.

Singurul semnal, își dădu seama Nafai, era că paznicul de la ușa întreba dacă omul în costum holografic de soldat era Gaballufix, iar Zdorab răspunsese că bădăranul bețiv dinăuntrul costumului era același care intrase cu numai câteva clipe înainte.

— Mergeți să petreceți, domnule? întrebă paznicul de la ușa.

— Se pare că în noaptea asta consiliul își cere drepturile, zise Zdorab.

— Doriți escortă? Nu avem pe aproape decât vreo duzină de oameni, dar putem aduce câțiva din Dog-town în câteva minute, dacă vreți.

— Nu, lătră Nafai.

— Mă gândeam... poate consiliului trebuie să i se reamintească, la fel ca data trecută...

— Își amintesc!

Se întrebă ce însemna „data trecută”.

Zdorab o luă înainte afară pe ușa. Nafai se împletici după el. În spatele lor ușa fu încuiată.

Mergând pe străzile aproape pustii ale Basilicăi, Nafai începu să înțeleagă ceea ce tocmai realizase. După toate eșecurile zilei, ieșise din casa lui Gaballufix având Catalogul. Sau cel puțin cu un om care ducea Catalogul.

— Aerul e foarte înviorător, nu-i așa, domnule? zise Zdorab.

— Mm.

— Vreau să spun, se pare că aveți capul considerabil mai limpede.

Nafai își dădu seama că uitase să continue să facă pe bețivul. Însă era prea târziu să reia acum ar fi fost absurd să se împiedice imediat ce Zdorab spusese cât de puțin beat părea. În schimb Nafai se opri, se întoarse spre Zdorab și se uită urât. Nu că Zdorab i-ar fi putut vedea expresia feței. Dar omul trebuia să și-o imagineze.

Aparent Zdorab avea o imaginație foarte bogată. Se făcu imediat și mai mic.

— Nu zic că nu ați fi avut capul limpede și până acum. Adică, tot timpul. Capul dumneavoastră este *întotdeauna* limpede, domnule. Iar în noaptea

asta aveți o întâlnire cu consiliul clanului și asta e un lucru bun, domnule.

Minunat, gândi Nafai.

— Unde se întâlnesc în noaptea asta? întrebă Zdorab.

Nafai nu avea nici cea mai vagă idee. Știa doar că el trebuia să-și întâlnească frații dincolo de Coș.

— Unde *crezi*! mârâi.

— Mă rog, ziceam că... păreați să vă îndreptați spre Coș și... asta nu înseamnă că nu pot ține o întâlnire în Dogtown, numai că de obicei... pe mine nu m-a luat nimeni niciodată. Din câte știu eu, întâlnirile se pot ține de fiecare dată în altă parte, doar că am auzit pe cineva spunând că întâlnirea se ține la casa mamei dumneavoastră de lângă Poarta din Spate, dar asta era... poate să se fi întâmplat o singură dată.

Nafai continuă să meargă, lăsându-l pe Zdorab să vorbească singur din ce în ce mai temător.

— O nu! strigă Zdorab.

Nafai se opri. Dacă iau Catalogul și fug spre poartă, oare pot să ajung înainte ca el să declanșeze alarma?

— Am lăsat vistieria deschisă, spuse Zdorab. Îmi făceam griji din cauza Catalogului... Vă rog să mă iertați, domnule. Știu că ușa trebuie să fie deschisă numai când sunt eu de față și eu... sfinte, tocmai mi-am dat seama că am mai lăsat-o deschisă și înainte, când am venit să vă întâmpin la ușa din spate. Ce-oi fi pățit? Voi înțelege dacă îmi voi pierde slujba din cauza asta, domnule. Niciodată nu am mai lăsat ușa vistieriei deschisă și nepăzită. Să mă întorc și s-o încui? Toată bogăția de acolo - cum puteți fi sigur că nici unul dintre servitori nu va... Domnule, pot să fug înapoi și să vă ajung din urmă în câteva minute, sunt foarte iute de picior, vă asigur.

Era ocazia perfectă să scape de Zdorab, să ia Catalogul, să-l lase pe om să plece și să iasă prin Poarta Coșului înainte ca el să se întoarcă. Dar dacă totul era doar un subterfugiu? Dacă Zdorab încerca să se despartă de el ca să-i poată anunța pe soldații lui Gaballufix că un impostor în costum holografic furase Catalogul? Nu-și putea permite să-l lase pe Zdorab să plece, nu acum. Nu înainte de a se afla în siguranță dincolo de poartă.

— Rămâi cu mine, spuse Nafai.

Tresări auzindu-și glasul care acum semăna foarte puțin cu al lui Gaballufix. Oare sprâncenele lui Zdorab se ridicaseră de surpriză când vorbise Nafai? Oare chiar și acum își pune problema vocii? continuă să mergi, își zise Nafai. Mergi și nu spune nimic. Grăbi pasul, iar Zdorab, cu picioarele lui mai scurte, trebui să alerge ca să-l urmeze.

— N-am fost niciodată la o astfel de întâlnire, zise Zdorab. Deja gâfâia de oboseală. Nu va trebui să spun nimic, nu-i așa? Vreau să zic, eu nu sunt membru al consiliului. Of, ce vorbesc! Probabil că oricum n-o să mă lase nici măcar să intru acolo unde are loc întrunirea propriu-zisă. Dar o să vă aștept afară. Vă rog să mă iertați pentru că sunt atât de nervos, eu niciodată... Mi-am petrecut timpul în vistierie și în bibliotecă, bineînțeles, ținând contabilitatea și așa mai departe, trebuie să înțelegeți că eu nu prea ies mult și întrucât trăiesc singur nu am parte de prea multă conversație, așa că majoritatea lucrurilor pe care le știu despre politică provin din ceea ce am auzit întâmplător. Bineînțeles, știu că dumneavoastră sunteți foarte implicat. Toți cei din casă sunt foarte mândri că lucrează pentru un om atât de faimos. E periculos însă, nu-i așa, mai ales că Roptat a fost ucis în seara asta. Nu vă temeți puțin pentru viața dumneavoastră?

Oare e chiar atât de prost? se gândi Nafai. Sau în realitate îl suspectează pe Gaballufix că ar putea fi asasinul lui Roptat, iar asta este modul lui stângaci de a obține informații?

În orice caz Nafai se îndoia că Gaballufix ar fi răspuns la o astfel de întrebare, așa că își ținu gura. În sfârșit ajunse la poartă.

Paznicii erau foarte vigilenți. Bineînțeles: Zdorab ar fi devenit prea curios dacă ar fi fost ciudat de neatenți și de data asta. Nafai se blestemă pentru ideea de a-l lua cu el pe Zdorab. Ar fi trebuit să scape de el când avusese ocazia.

Paznicii își ocupară pozițiile, întinzându-le ecranele pe care să-și pună degetul mare. Păreau și agresivi - costumul de soldat al lui Nafai făcea din el un dușman, sau cel puțin un rival. Ecranul avea să-i dezvăluie tăcut adevărata identitate, desigur, dar întrucât Nafai era suspectat de asasinarea lui Roptat, acest lucru nu era de prea mare ajutor.

Cum stăteau acolo înlemniți de nehotărâre, Zdorab interveni.

— Doar nu o să insistați ca stăpânul meu să-și pună degetul pe ecranul vostru jalnic, nu-i așa? zbieră el. Apoi apăsă cu propriul său deget pe

scaner: Uite, cine vă spune că sunt eu? Trezorerul Domnului Gaballufix!

— Legea cere ca toată lumea să pună degetul aici, zise paznicul. Dar acum părea mult mai puțin sigur pe el. Era un lucru să se certe cu soldații lui Gaballufix și cu totul altul să-l înfrunte pe el în persoană.

— Îmi pare rău, domnule, dar slujba mea este să v-o cer.

Nafai tot nu se mișcă.

— Asta e hărțuire, rosti Zdorab. Exact asta e.

Continua să se uite pieziș la Nafai, deși nu putea citi nici aprobare, nici dezaprobare pe masca holografică lipsită de expresie.

— Astăzi a avut loc o crimă, spuse paznicul scuzându-se. Chiar dumneavoastră ați spus că fiul cel mai mic al lui Wetchik l-a ucis pe Roptat, așa că noi trebuie să verificăm pe toată lumea.

Nafai făcu un pas înainte și întinse degetul către scaner. Însă atunci când o făcu se aplecă spre paznic și-i șopti:

— Dar dacă omul care a spus o minciună atât de absurdă a fost însuși criminalul?

Paznicul se trase înapoi, surprins de voce și abia înțelegând cuvintele. Apoi coborî privirea pe ecran și văzu numele pe care i-l arăta computerul orașului. Făcu o pauză, gândindu-se.

Suflet Suprem, dă-i înțelepciune acestui om. Fă-l să vadă adevărul și să acționeze în consecință.

— Vă mulțumim că v-ați supus legii, domnule Gaballufix, rosti paznicul. Apăsă pe butonul de ștergere și Nafai își văzu numele dispărând. Nimeni altcineva nu-l putuse vedea.

Fără să arunce nici o privire înapoi, Nafai ieși pe poartă. Îl auzi pe Zdorab pășind în urma lui.

— Am făcut bine, domnule? întrebă Zdorab. Adică mi s-a părut că ezitați să puneți degetul, așa că eu... Unde mergem? Nu e puțin cam întuneric ca să luăm de-a dreptul prin tufișurile astea? Ne-am putea ține de drum, domnule Gaballufix? Bineînțeles, e lună, așa că nu e chiar așa de întuneric, dar...

Cu vorbăria lui Zdorab era imposibil să fie discreți în timp ce înaintau direct spre locul unde Nafai îi lăsase pe frații săi să-l aștepte. Iar acum Zdorab îl numea cu voce tare Gaballufix. Nu fu chiar o surpriză când Nafai observă o mișcare și auzi zgomot de pași care se îndepărtau în fugă. Bineînțeles - crezuseră că Nafai fusese prins, că îi trădase, că Gaballufix venise să-i ucidă. Ce puteau ei să vadă în afara costumului?

Nafai bâjbâi pe comenzi. Cum să-și dea seama dacă era conectat sau nu? În cele din urmă își trase costumul peste cap și strigă atât cât îndrăzni de tare, cu propriul lui glas:

— Elemak! Issya! Meb! Sunt eu, nu fugiți!

Ei se opriră din alergat.

— Nafai! zise Meb.

— În hainele lui Gaballufix! observă Elemak.

— Ai reușit! strigă Issib, râzând.

Un scâncet slab chiar în spatele lui îi reaminti lui Nafai că dulcea scenă a reunirii îi părea mult mai puțin fericită bietului Zdorab, care tocmai constatase că îl urmase chiar pe omul acuzat de uciderea lui Roptat cu numai câteva ore în urmă și care cu siguranță îi făcuse același lucru lui Gaballufix.

Nafai se întoarse la timp ca să-l vadă pe Zdorab răsucindu-se pe călcâie și rupând-o la fugă. „Sunt foarte iute de picior” îi spusese Zdorab mai devreme, dar acum Nafai își dădu seama că nu era adevărat. Îl ajunse din urmă în mai puțin de zece pași, îl doborî și se luptă cu el pe pământul pietros câteva clipe înainte de a-l imobiliza, astupând cu palma gura bietului om.

Paznicii se aflau la mai puțin de cincizeci de metri distanță. Fără îndoială Sufletul Suprem îi împiedicase să dea atenție gălăgiei care tocmai se stinsese, dar abilitatea Sufletului Suprem de a-i face pe oameni proști avea limitele ei.

— Ascultă-mă, șopti Nafai vehement. Dacă faci ce-ți spun, Zdorab, n-o să te omor. Înțelegi?

Sub mâna sa, Nafai simți capul mișcându-se în sus și-n jos.

— Îți jur pe Sufletul Suprem că nu eu l-am ucis pe Roptat. Stăpânul tău Gaballufix i-a cerut moartea și a poruncit ca eu și frații mei să fim omorâți. *El* a fost criminalul, dar acum eu l-am ucis pe Gaballufix și s-a făcut dreptate. Mă înțelegi? Eu nu sunt dintre aceia care ucid de plăcere. Nu vreau să te omor *pe tine*. O să taci dacă iau mâna de pe gura ta?

Aprobă din nou. Nafai îi eliberă gura.

— Mă bucur că nu vrei să mă omori, șopti Zdorab. Nu vreau să fiu mort.

— Mă crezi? întrebă Nafai.

— Tu ai crede răspunsul meu? Mi se pare că ne aflăm într-una din acele situații în care oamenii spun cam orice cred că ar vrea să audă cealaltă persoană, nu-i așa?

Avea dreptate.

— Zdorab, nu pot să te las să te întorci în oraș, înțelegi? Cred că totul se reduce la asta - dacă ești într-adevăr unul dintre oamenii lui Gaballufix, unul dintre derbedeii pe care el îi angajează să-i facă treburile murdare în Basilica, atunci eu nu pot să am încredere în nimic din ce ai spune tu și așa putea să te ucid chiar acum și să terminăm totul. Dar nu cred că ești așa. Cred că ești un bibliotecar, un contabil, un funcționar care nu avea idee ce înseamnă să lucrezi pentru Gaballufix.

— Eu am tot văzut unele lucruri, dar nimeni altcineva nu părea să le considere bizare și nimeni n-ar fi răspuns vreodată la întrebările mele, așa că mi-am ținut gura. În general.

— Noi mergem în deșert. Dacă vii cu noi și rămâi cu noi - dacă îmi dai cuvântul tău în fața Sufletului Suprem, atunci vei fi un om liber, făcând parte din familia noastră, egal cu oricine altcineva. Nu vrem să ne fii servitor; te primim doar ca prieten.

— Bineînțeles că voi jura. Dar cum o să știți dacă puteți să aveți încredere în mine?

— Jură în fața Sufletului Suprem, prietene Zdorab și eu voi ști.

— Atunci, în fața Sufletului Suprem, jur să rămân cu voi și să vă fiu întotdeauna prieten loial. Cu condiția să nu mă omorâți. Cu toate că bănuiesc că dacă m-ați omorî restul nici nu s-ar mai pune în discuție, nu?

Nafai observă că frații lui se adunaseră în jurul lor. Auziseră jurământul și aveau propriile lor păreri.

— Omoară-l, zise Meb. E unul dintre oamenii lui Gaballufix, nu poți avea încredere în el.

— O fac eu, dacă trebuie, adăugă Elemak.

— Cum am putea ști? întrebă Issib.

Dar Nafai nu îi auzea. El îl asculta pe Sufletul Suprem și răspunsul fu clar. Ai încredere în acest om.

— Îți accept jurământul, zise Nafai. Și jur pe Sufletul Suprem că nici eu, nici altcineva din familia mea nu-ți va face nici un rău, atât timp cât tu îți respecti legământul. Jurați cu toții.

— E absurd! zise Mebbekew. Ne pui pe toți în primejdie.

— În noaptea asta Sufletul Suprem mi-a dat mie conducerea, iar voi ați promis că îmi veți da ascultare. Am scos Catalogul din oraș, nu? Iar Gaballufix e mort. Jurați-i acestui om!

Făcură jurământul, toți.

— Acum, îi spuse Nafai lui Zdorab, dă-mi Catalogul.

— Nu pot, replică Zdorab.

— Vezi? Pufni Meb.

— Vreau să zic... când m-ai trântit la pământ l-am scăpat.

— Minunat, făcu Elemak. Atâta muncă să obținem prețiosul Catalog, iar acum o să culegem bucăți din el prin tot deșertul.

Însă Issib îl găsi la numai un metru distanță și când Elemak îl ridică părea neatins. Cel puțin la lumina lunii părea să nu aibă nici o zgârietură.

Mebbekew îl analizează și el îndeaproape, îl răsuci, îl cântări.

— E doar o bilă. O bilă de metal.

— Nici măcar nu arată ca un catalog, zise Issib.

Nafai întinse mâinile și luă obiectul de la Mebbekew. Imediat începu să strălucească. Apărură lumini sub el.

— Cred că îl ții invers, zise Zdorab.

Nafai îl întoarse. În aerul de deasupra globului o săgeată holografică indica spre sud-vest. Deasupra săgeții erau câteva cuvinte, dar într-o limbă pe care Nafai nu o înțelegea.

— E vechea Puckyi, spuse Issib. Acum nimeni n-o mai vorbește.

Literale se schimbă. Era un singur cuvânt. Scaun.

— Săgeata, spuse Issib. Arată spre locul unde mi-am lăsat scaunul.

— Ia să văd, zise Elemak.

Nafai îi înmână Catalogul. În momentul în care părăsi mâinile lui Nafai display-ul dispăru.

Nafai întinse mâna să ia Catalogul înapoi. Elemak îl privi calm, cu ochi de gheață, apoi îi dădu lui Nafai globul de metal. Când Nafai îl atinse iar, display-ul reapăru. Nafai se întoarse spre Zdorab:

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu. Înainte nu a făcut niciodată nimic. Am crezut că e stricat.

— Lasă-mă să încerc, zise Issib.

— Nu, te rog, răspunse Nafai. Să-l împachetăm și să-l ducem acasă la Tata fără să ne mai uităm la el. Elemak știe drumul. El ar trebui să ne conducă.

— Corect, aprobă Mebbekew.

— Cum vreți, făcu Issib.

— Care dintre voi e Elemak? întrebă Zdorab.

Elemak se îndreptă spre Drumul de Sus, către locul unde îi aștepta scaunul lui Issib. Când ajunseră la adăpostul cămilelor, cerul abia începea să se lumineze către răsărit. Nafai împachetă Catalogul și i-l dădu lui Elemak să-l așeze pe un suport.

— *Tu* ar trebui să i-l dai Tatei, spuse Nafai.

Elemak întinse mâna și apucă între degete cămașa lui Nafai - a lui Gaballufix. Îl trase spre el și rosti blând:

— Nu face pe șeful cu mine, Nafai. Eu văd cum merg lucrurile și îți spun de pe acum. Nu primesc puterea, onoarea sau altceva ca pe un dar din partea ta. Tot ce am, am pentru că este dreptul meu. Pricepi?

Nafai aprobă din cap. Elemak dădu drumul cămășii și se îndepărtă. Abia atunci Nafai înțelese că ruptura dintre el și fratele lui mai mare nu avea cum să fie vindecată. Catalogul prinsese viață în mâinile lui Nafai. În ale lui Elemak zăcuse inert. Sufletul Suprem vorbise, iar Elemak nu avea să uite mesajul.

16. CATALOGUL SUFLETULUI SUPREM

Nafai și tatăl său stăteau jos, iar Issib era întins pe un covor în cortul Tatei. Catalogul era așezat pe o carpetă între ei. Nafai atinse Catalogul cu degetele. Tatăl lui întinse și el mâna și îl atinse. Apoi, cu cealaltă mână, ridică brațul lui Issib și îl aduse aproape, până îl atinse. În contact cu toți trei deodată, Catalogul vorbi.

— Treaz, după atât timp.

Era o șoptă. Nafai nu era complet sigur dacă îl auzea cu urechile sau dacă mintea lui transforma zgomotele înconjurătoare - vântul deșertului, propriile lor respirații - într-o voce.

— Ai venit la noi cu un mare preț, spuse Tata.

— Am așteptat mult timp să am din nou acest glas, răspunse Catalogul.

Nu Catalogul vorbea. Acum Nafai știa asta.

— E vocea Sufletului Suprem.

— Da, se auzi șopta.

— Dacă acest obiect reprezintă vocea ta, întrebă Tata, de ce este numit catalog?

Răspunsul nu veni decât după o lungă ezitare.

— Este un catalog al *meu*.

Un Catalog al Sufletului Suprem. Un catalog era un instrument creat pentru ca oamenii să-și găsească drumul prin memoria ca un labirint al unui computer complex. Sufletul Suprem era cel mai mare dintre toate computerele, iar acesta era instrumentul care îi ajută pe Nafai, Issib și tatăl lor să înceapă, în sfârșit, să-l înțeleagă.

— Acum dacă avem Catalogul, întrebă Nafai, ne poți explica cine - *ce* ești?

Din nou o pauză, apoi șoapta:

— Eu sunt Amintirea Pământului. Nu am fost creat să rezist atât de mult. Slăbesc și trebuie să mă întorc la cel care este mai înțelept decât mine, care îmi va spune ce să fac ca să salvez această lume lipsită de armonie numită Harmony. Am ales familia voastră ca să mă ducă înapoi la Păstrătorul Pământului.

— *Acolo* ne conduci?

— Planeta care a fost îngropată sub gheață și ascunsă în cețuri acum s-a trezit cu siguranță la viață. Păstrătorul care a condus omenirea departe de planetă pe care au distrus-o categoric nu își va întoarce acum fața de la noi. Urmați-mă, copii ai Pământului și eu vă voi duce înapoi pe străvechea voastră lume.

Nafai se uită de la Tată la Issib și înapoi.

— Vă dați seama ce înseamnă asta? Zise.

— O călătorie lungă, spuse Tata, ezitant.

— Lungă! Atât de lungă, încât *luminii* îi trebuie o sută de ani ca să ajungă la noi!

— Despre ce tot vorbiți? întrebă Issib. Doar nu credeți că Sufletul Suprem a promis să ne ducă pe o altă planetă.

Cuvintele lui Issib atârnară în aer ca o muzică dezacordată. Nafai stătea împietrit. Bineînțeles că Sufletul Suprem le promisese să-i ducă pe o altă planetă. Asta spuneau limpede cuvintele lui. Numai că nu era ceea ce auzise Issib.

Sau Tată. Evident, Catalogul nu emitea sunete propriu-zise, iar ei de fapt auzeau cu mintea, nu cu urechile.

— Ce credeți voi că a spus Sufletul Suprem? întrebă Nafai.

— Că ne va conduce într-un ținut frumos, spuse Tata. Un loc bun, unde recoltele vor crește bogate și livezile vor da rod. Un loc unde copiii noștri vor trăi liberi și buni, departe de răul din Basilica.

— Dar unde? Unde a spus că va fi acest ținut frumos?

— Nafai, trebuie să înveți să fii mai răbdător și mai încrezător. Sufletul Suprem ne va conduce pas cu pas și apoi, într-o zi, unul dintre acești pași va

fi ultimul din călătoria noastră, iar noi vom ajunge acasă.

— Nu va fi un oraș, zise Issib, dar va fi un loc unde îmi voi putea folosi din nou flotoarele.

Nafai era profund dezamăgit. Știa ce auzise el, dar știa și că Tata și Issib nu auziseră. De ce nu? Fie asta însemna că ei pur și simplu nu puteau înțelege vocea Sufletului Suprem la fel de clar că el, fie că Sufletul Suprem le transmisese un mesaj diferit. În orice caz, nu putea să-și impună cu forța modul în care înțelesese el.

— *Tu ce ai auzit?* întrebă Tata. A fost mai mult?

— Deocamdată nimic important, răspunse Nafai. Ceea ce contează cu adevărat este să știm că nu trebuie să mai așteptăm pe aici pentru ca Basilica să ne primească înapoi. Acum nu mai suntem exilați, suntem expatriați. Emigranți. Basilica nu mai este orașul nostru.

Tata oftă.

— Și când te gândești că eram pe punctul să mă retrag și să-i predau afacerile lui Elya. Nu mai voiam să călătoresc! Iar acum mă tem că voi începe cea mai lungă călătorie din viața mea.

Nafai se întinse, luă Catalogul în mâini și îl trase mai aproape. Vibra între palmele sale.

— Iar tu, ciudatul meu mic Catalog, sper să ne dovedești că au meritat toate necazurile prin care am trecut ca să te obținem. Și prețul pe care l-am plătit.

— Atâta bogăție, zise Issib. N-am știut niciodată că eram atât de bogați până în ziua în care n-am mai fost.

— Acum suntem mai bogați ca niciodată, spuse Tata. Ni s-a promis un întreg pământ, fără nici un oraș, clan sau dușman care să ni-l ia. Iar Catalogul Sufletului Suprem este aici ca să ne deschidă drumul.

Nafai abia îi auzea. Se gândea la sângele pe care îl vărsase, la cât de pătate erau hainele și pielea lui. N-am vrut s-o fac, gândi și era un lucru drept să iei viața unui criminal. Când Elemak a crezut că s-ar putea să fi ucis un om, un străin, cu un puls, el s-a lăudat cu asta. Dar eu l-am ucis de aproape, cu propriile mele mâini, când zăcea beat și neajutorat pe stradă. Am făcut-o nu pentru că mă temeam pentru viața mea, nu pentru a apăra o

caravană, ci cu sânge rece, fără patimă. Pentru că Sufletul Suprem mi-a spus că așa e drept. Și pentru că în inima mea am crezut că era necesar.

Dar l-am și urât. Oare o să fiu vreodată sigur că nu am făcut-o din cauza acestei uri, a dorinței de răzbunare? Mă tem că întotdeauna voi suspecta că în adâncul sufletului sunt un asasin.

Pot să trăiesc cu gândul ăsta, totuși. Pot dormi în noaptea asta. Cu timpul sunt convins că durerea va trece. Este prețul pentru ceea ce am acceptat să devin: un slujitor al Sufletului Suprem. Nu mai sunt propriul meu stăpân. Sunt omul în care Sufletul Suprem a ales să mă prefacă.

